

Nhã Ca

Mưa trên cây sầu đông

Chương một

Cây sầu đông không biết có phải là một loại cây đặc biệt ở Huế không, tôi nghe người Bắc gọi là cây Xoan, người Huế gọi là Sầu đông, Thầu đầu hay có khi gọi Sầu đầu. Thân cây cao, có nhiều cành màu đen, khô, lá cây có khứa, nổi chùm bằng những cọng nhỏ, hoa nhỏ, có cánh li ti màu tím nhạt, nhụy tím thắm. Ở gốc cây, nếu bị vết sứt thường chảy ra một thứ nhựa trong màu vàng, có thể dùng để dán được.

Bây giờ Huế đã đổ nát, đã tang thương. Tôi viết lại câu chuyện này để cùng những người bạn cũ và những cây sầu đông của Huế còn sống sót, nhớ tới một thành phố êm đềm thơ mộng cũ, những ngày cũ, với những giọt mưa rơi từ trên cây sầu đông.

Sài Gòn năm 1968

CHƯƠNG I

Đông Nghi choàng một tay qua vai Tỷ Muội, một tay ôm chồng sách dày theo lối cửa bếp đi ra vườn sau. Lúc này, ánh nắng đã bị đẩy lên cao trên những đọt cây xa và mái ngói đã trở lại màu váng rêu điểm đạm. Tỷ Muội vừa đi, vừa đưa tay đánh nhẹ vào những cành cây khế, nhiều cánh hoa nhỏ màu tím rơi bám trên hai mái tóc thề. Đông Nghi đi ngúng nguẩy cốt cho những cánh hoa vượt ra khỏi tóc. Tỷ Muội cười trong veo. Nó giật mấy cuốn sách trên tay bạn, chạy tới một cây khế khác, nắm gọn vào chiếc võng đang đứng sừng không chịu đưa đẩy theo gió. Đông Nghi chạy theo, nằng rướn người, định sà xuống võng, Tỷ Muội đã kêu thét lên:

- Khi, mi định đè tao chết dẹp răng?

Vừa nói, nó vừa đưa hai tay lên như chực đẩy xô Đông Nghi. Mấy tập sách rơi xuống đất. Đông Nghi cúi xuống lượm lên, vừa phúi sạch đất, vừa nói:

- Mi thiệt kỳ, ta dọa chơi mà quýnh lên rứa. Ngồi lên, ta ngồi với.

Đông Nghi vừa nói, vừa dọm ngồi xuống nữa. Tỷ Muội vừa cười sằng sặc, vừa ngồi rột dậy. Chi lạ rứa. Hai cô bạn lúc bấy giờ ngồi choàng vai nhau, hai chân đạp xuống đất lấy đà đu đưa cái võng. Cây ổi nhỏ mọc một đầu võng run run muốn uốn thân xuống. Tỷ Muội nạt:

- Mi muốn gãy hử? Hai ta đâu có nặng nề chi, toàn thân hạc, vóc liễu cả mà.

- Ngày mai phải nhờ thằng Rọm cột cái võng ni bên kia cây ổi sỡ với cây sầu đông cuối vườn mát hơn, ngồi học sướng hơn.

- Mi thiệt, ta phải dạy mi lịch sự tử tế với người nhà. Rọm lớn tổng ngồng, răng mi kêu bằng thằng?

- Kêu bằng chi nữa? Kêu bằng ông địa nghe? Hấn điên điên, khùng khùng. À, mi ơi, bữa trước hấn nhờ ta làm mồi cho hấn O Cau gánh nước.

- Không, theo tao, gả O Cau cho ông Bò Đào, thằng cha ngáp ghé mạ mi đó.

Đông Nghi đang cười bỗng khựng lại. Tỷ Muội vừa nói câu gì mà sao lòng tôi đau nhói. Ông Bò Đào. Cái ông có khuôn mặt phì nhiêu đạo đức, cái ông mà thường ngày chị chị, tui tui với mẹ tôi!

Không, đó chỉ là một câu nói đùa với Tỷ Muội chứ không có thâm ý gì. Đôi mắt nó trong sáng thế kia, cái miệng nó tươi tắn như sắp cười. Phúi cái mặt sắp nổi sùng của mày đi.

Đông Nghi nở một nụ cười:

- Mi nói đùa, mạ ta nghe được, mạ ta phiền lắm nghe

- Thôi, tui xin lỗi bỏ!

- Không bỏ tèo chi với bạn hết.

- Phải đó, bỏ tèo với ...

Đông Nghi rú lên:

- Con khỉ, mi định nói châm chọc chi?

- Châm chọc chi mô, mi định bỏ tèo với cái thằng cha suốt ngày ngồi đánh ghi ta bên kia vườn. Coi, hôm ni hấn đi mô rồi, chắc đã làm công tác lúc rón sáng rồi há? Tiếc quá, hôm ni tao chưa được nghe điệu đàn muôn thừa ...

Mặt Đông Nghi bỗng buồn ngang. Không phải đến bây giờ nàng mới cảm thấy hôm nay thiếu tiếng đàn ghi ta của anh chàng sinh viên học Hán ngữ. Buổi trưa ngồi học trong phòng, mở cửa sổ đối diện qua vườn bên, Đông Nghi đã trông thấy bóng dáng áo sơ mi trắng tinh thấp thoáng. Sau giấc ngủ trưa, Đông Nghi không được thức dậy bởi tiếng đàn cổ tình trầm ấm du dương. Đúng là hắn có cảm tình với mình rồi. Nghĩ thế, Đông Nghi đâm ra thương hại hắn. Đông Nghi không muốn nghe Tỷ Muội nói những câu châm chọc làm hắn ê mặt. Dù mình không thương người ta thì thôi, nhưng cảm người ta thương mình thì không cảm được rồi. Với lại, con gái đũa nào cũng giống nhau, người ta thương mình làm sao không cảm động cho được. Nhưng chỉ nên cảm động thôi. Đông Nghi tự nhủ mình. Nàng cố phủi khuôn mặt buồn ngang của mình lần nữa. Chiều nay, sao nhiều chuyện làm mình nổi sùng thế. Đông Nghi lại nghĩ đến khuôn mặt của ông Bò Đào. Công việc làm ăn của mẹ đó mà. Thôi cũng quên đi nốt. Anh Vinh ơi, lúc này giá như anh biết được sự bức mình của em. Giá anh viết được cho em một dòng chữ, một dòng thôi. Tình yêu gì mà lạ lùng thế. Buổi sáng đi học, đi theo đường xa. Buổi trưa đi đón, cũng đi theo đường xa. Em thèm đọc thư tình, thèm được nói với nhau. Mình có thể ngồi nói chuyện với nhau đằng hoàng ở xa-lông kia mà. Vậy mà anh không chịu đến nhà. Anh sợ mẹ. Mẹ có gì mà anh sợ? Mẹ có phải là con hổ ăn thịt người, con trăn nuốt người cái ực hay con gấu có thể bắt chợt tát vào mặt anh? May quá, nỗi bức mình không đậu lâu được trong hồn em nữa rồi. Gió đã mát lắm, còn lâu mới tới mùa thu, nhưng những ngày hạ nóng bức quá. Đợi cả một ngày, chiều mới có cơn gió này đây. Cảm ơn gió nhé. Đông Nghi chụp mạnh vào vai bạn:

- Học thôi mày. Kỳ hai mà không đỗ chắc bỏ trường luôn. Học đúp là tao không học rồi. Mà mày cười gì?
- Tao cười mày. Thấy mày ngồi im, tao biết mày nghĩ chi trong đầu rồi.
- Mày sao lắm chuyện quá, chuyện của người ta. Tao có bao giờ đi vào đời tư của mày mô?
- Tao làm chi có đời tư, đời riêng.
- Thiệt không?
- Cũng không thiệt lắm.

Đông Nghi đánh mạnh vào vai bạn. Con nhỏ này, lắm lúc pha trò cũng vui đáo để. Cả lớp học không có nó chắc chẳng đứa nào bày trò để vui được như bên lớp B3, B4. Bên B3 có con Quỳnh Như, cái gì cũng cãi. Lớp B4 có Trâm lùn, đọc bài luôn luôn ê ê a a như đang cầu nguyện, giận lẫy và nói dai thì vô địch. Lớp B1 có MaRiLyn Cầu Kho, điều một cây xanh ròn. Nổi tiếng nhờ có thân hình sexy và dám đi rước đèn với bồ ngoài phố. Ở một thành phố nhỏ, chuyện gì người ta cũng biết. Trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã hay. Đông Nghi nhớ tới cô bạn thân năm Đệ Lục, chỉ vì lời đồn đại dám gửi thư tán một ông thầy đã ức lòng tự tử chết. Cái chết của nó đã giải tiếng oan cho nó được năm ba tháng rồi cũng quên đi. Chỉ tội nghiệp cho cha mẹ nó khóc con, thương nhớ con một đời. Đông Nghi nghĩ tới hoàn cảnh của mình. Mẹ nàng chắc sẽ xấu hổ đến chết được nếu nàng bị một tai tiếng nào đó. Đông Nghi không khỏi giật mình:

- Thôi nghe mi, tụi mình đùa chơi với nhau chứ đừng có nói ra chỗ đông người. Tụi con Bích, con Dung nó hàm hồ hay mách lẻo nữa.
- Ta đại chi mà nói với tụi nó.
- Vậy thì được. Đại chi chọc thiên hạ.

Ôi, Đông Nghi thù ghét cái thiên hạ lắm. Ăn nói câu gì cũng sợ thiên hạ cười, ngồi đứng không ngay ngắn cũng thiên hạ cười, đi chung với bạn trai cũng thiên hạ cười. Tôi thù ghét cái thiên hạ này lắm. Thiên hạ, thiên thượng chỉ là một lũ người lắm chuyện. Làm sao để sống hết mình, để thoải mái, sung sướng biết bao. Làm sao để Vinh bước nhanh kịp mình, nói chuyện với mình, ngỏ lời yêu nhau một cách đàng hoàng. Thiên hạ ảnh hưởng đủ thứ, từ gia đình, ở trong học đường, ngoài đường phố. Con mắt thiên hạ đông vô kể. Đông Nghi hỏi bạn:

- Từ hôm mi may áo dài eo, có đứa mô nói chi mi không?
- Chắc là có rồi, nhưng đứa nào dám nói trước mặt tao. Nói lén thì ăn thua gì tới tao. Kệ cha nó. Còn mi, mi nói với ta dẫn đi mua vải, giới thiệu tiệm may rồi cuối cùng vẫn mặc áo hai đường lượn sóng.
- Tao thấy kỳ.
- Mạ mi không cho, tao biết cái họ Tôn Nữ nhà mi phiền phức lắm. Ôai cha, chuyện đời xưa vẫn còn công chúa, còn mẹ. Mẹ ăn vỏ khoai lang, mẹ thất nghiệp cấp dù đi cùng phố, công chúa làm vú em. Nói thiệt, tao chơi với mi mà tao ngán mạ mi quá.

Tỷ Muội nó cũng ngán cả mẹ tôi. Thảo nào ngay cả Vinh cũng không dám đến nhà. Người ta bảo gia đình tôi là gia đình quan gia. Mẹ tôi ngoài vẻ mặt lạnh lùng, bà còn rất ít nói, tôi không thể nào hiểu nổi mẹ tôi nữa. Khi tôi hư, bà đem chuyện quan gia ra mắng. Khi tôi nên, bà cũng lấy chuyện quan gia ra mừng. Nhưng tôi muốn đời sống bình thường. Tôi muốn có một gia đình, có người cha, người mẹ, người chị, người em. Tôi chỉ là một đứa con gái, lại là con một. Lại thêm một thắc mắc cho mẹ tôi trong công việc chọn một ông rể quý.

- Ta là một Tôn Nữ thì có khác chi mi?

- Nghe cái giọng của mi vừa nói ra cũng sức mùi công chúa.

Tự nhiên Đông Nghi mũi lòng muốn khóc. Con gái Huế đa sầu, đa cảm thiệt mà. Đông Nghi cố dẫu vẻ xúc động muốn rợn trên da mặt.

- Thôi học đi, từ nãy đến giờ, chưa có đứa nào học nghe.

Hai cô bạn gái, mỗi cô chọn một tập vở. Tỷ Muội và Đông Nghi cùng ngả đầu xuống mỗi đầu vở, bốn chân vẫn đu đưa sát đất. Thỉnh thoảng Đông Nghi bỏ sách nhìn vu vơ. Tỷ Muội mắt nhắm nghiền lẩm nhẩm ôn bài, giọng đều đều như một bài tụng. Đông Nghi cố học cho nhớ mấy phương trình toán, nhưng không thấy lọt một chữ nào vào đầu. Đông Nghi cũng không hiểu tại sao nàng đâm ra vẩn vơ. Nàng yên lặng ngắm mấy cành cây lay động. Cuối mùa hạ rồi. Những ngọn lá bắt đầu qua thời thanh xuân, màu xanh đã đặc và tối. Đông Nghi nghĩ và thương cho những dấu chân mùa học vừa qua nàng để lại trên đường đi. Những dấu chân của nàng, những dấu chân theo hút của Vinh, những dấu chân chồng chất lên nhau hàng trăm lớp vẫn thấy xa cách. Ta yêu Vinh thật không? Yêu hay mới chỉ thấy thích? Tìm xem Vinh có đặc điểm nào? Dáng điềm đậm trầm lặng của con trai Huế. Đôi mắt đen, hàng mi cong như con gái với đôi môi đỏ hồng luôn luôn được thấm nước bọt ướt láng. Không, ta cũng chưa yêu Vinh đâu. Ta mới thích Vinh như đã thích anh chàng đánh ghi ta, hay ta vẫn thích được những đôi mắt khác lén nhìn? Đông Nghi muốn nàng thật đẹp, muốn đón nhận tất cả những lời khen. Đông Nghi cố tưởng tượng ra cái dáng mình đi trên đường, cặp sách ôm trước ngực, nón bài thơ nghiêng vành, bờ tóc ôm gọn đôi vai thon nhỏ và thanh tú biết bao. Vinh yêu ta vì những thứ đó chăng? Yêu ta vì lẽ gì ta làm sao biết được. Ta chưa yêu nhưng lòng ta đã xao xuyến. Hay tại vì

trời sắp sang thu? Còn lâu, mùa hạ vẫn còn rất bóng mặt mày. Phải chờ bao giờ mới có một cơn gió mát? Lúc này, Đông Nghi muốn được một mình, nằm thoải mái nơi vũng hay nằm vắt vẻo trên ngọn ổi, trên cây khế. Tha hồ mà mơ mộng. Trời xanh, cây trái xanh với tâm hồn ta xanh trong đẹp biết bao nếu có gọn những mây tơ mỏng. Một mùa hè cũng đã qua chóng vánh. Hoa phượng cũng đã nhạt trên đường đi, quả sầu đông đã chín vàng. Cuốn sách vẫn mở trước mặt, nhưng Nghi không thấy gì hết. Trong đầu Nghi còn vang vọng những tiếng rì rào của sóng biển, những giọng cười vang trên sóng nước Thuận An. Con đường dài mười ba cây số đi xe đạp, qua phà, về vùng biển. Áo trắng như những miếng thạch trắng mát trườn trên bãi cỏ, sườn đồi xanh. Những buổi chiều mẹ dọn mâm cháo đậu xanh ăn với đường cát trắng hay đường cục chặt nhỏ. Những buổi tối mẹ ngồi nói chuyện với ông Bồ Đào bàn chuyện làm ăn ngoài sân, sai nàng quạt những tách nước trà bay bớt hơi. Những lời mẹ phàn nàn. Anh cố giúp tôi, công việc chạy, tôi cảm ơn anh lắm. Con Đông Nghi đã lớn. Tôi chỉ mình nó là gái, về sau, nó không thể thiếu thốn, bơ vơ. Giọng ông Bồ Đào như một cha cố: Chị cứ tin cậy ở tôi. Từ trước tới nay, tôi chưa làm gì để thất tín với chị. Chị tin tôi được không? Được hay không thì tại sao phải hỏi? Tại sao lại có giọng như một vị cha cố truyền giáo hỏi con ơi, con tin cha, tin Chúa không? Nó phải được học hành cẩn thận, điều mà chị phải lo cho tới chốn. Đông Nghi cảm động với sự tử tế đó được rồi. Ly nước trà vừa nguội, những sợi khói thơm tan biến vào bóng đêm, đậu dưới khóm tường vi, bên cụm hoa nhài. Cho đến những ngày sau, Đông Nghi vẫn còn ngửi phảng phất mỗi lần đứng giữa sân. Đời sống bình dị như thế, sung sướng như thế, có bao nhiêu người lo lắng, nhưng tại sao tôi thấy thiếu một cái gì, nghĩ tới một cái gì?

Đông Nghi cảm thấy đau đầu. Nàng vỗ tay vào trán:

- Thôi, bãi buổi học hôm ni.

Tỷ Muội mở lớn mắt:

- Nãy giờ mày học gì chưa?

- Có.

- Thôi ta về, chiều mai học tiếp. Chiều ni mãi chuyện trò, quên lòng địch rồi.

Địch đây là những quả ổi vừa chín, những quả khế vừa căng khứa.

Đông Nghi phì phì những cánh hoa khế và cọng khô vương trên tóc bạn:

- Thôi bạn về nghe.

Tỷ Muội đi tới mé vườn trái, giơ tay khóa một lỗ hồng nhỏ nơi bụi chè tàu, chui ra ngoài. Đông Nghi nhìn theo bạn vừa biến mất một cách tài tình, ở đó lỗ chè tàu đã hẹp trở lại. Bỗng nhiên nàng liếc về phía sau vườn, bên kia là khu vườn của Khánh. Lúc này nàng lại ao ước được nghe tiếng đàn.

Đông Nghi nhặt hết sách vở, lưng thưng đi vào nhà. Không thấy mẹ đâu, Đông Nghi hỏi thằng Rọm:

- Mẹ tôi đi mô rồi?
- Trước sân a tần thấy không?

Đông Nghi tức cười, đã thấy thì còn hỏi làm gì nữa. Thật là đồ khùng.

Đông Nghi bước lên nhà, bà ngoại đang nằm trên chiếc sập gụ. Bà nằm ngửa, vắt tay lên trán. Đông Nghi đi thật nhẹ ngang qua gian nhà giữa chỗ bà ngoại đang nằm. Nàng vào phòng cất sách, khép cửa lại.

Nàng chưa kịp ngả lưng đã nghe tiếng mẹ gọi:

- Có con Nghi trong nhà không, ra mẹ biểu.

Nghi dạ to một tiếng, chạy ra sân. Mẹ nàng đang ngồi với ông Bồ Đào trước sân, nơi cái bàn nhỏ kê dưới gốc cây nhãn. Mẹ nàng búi tóc, mặc áo dài, đi đôi hài thêu hai con rồng bằng cườm xanh. Ông Bồ Đào mặc quần tây màu nâu, áo sơ mi kiểu Hồng Kông bốn túi. Thấy Nghi, ông Bồ Đào cười:

- Mấy hôm đi xa, về cháu lớn dữ.

Nàng cúi đầu chào. Chắc lại đứng quạt cho nước trà bay bớt hơi đây. Đông Nghi đi lại gần mẹ, kéo cái học bàn nhỏ, lôi ra cái quạt giấy:

- Quạt hả mẹ?
- Không, hôm nay khỏi. Mẹ kêu con ra, bác Bồ Đào có chuyện chi hỏi con đó.

Đông Nghi mở lớn mắt nhìn người đàn ông, cảm thấy vui thích vì chiếc đầu hói có mấy sợi tóc đang lất phất:

- Thừa bác dạy chi?

- À cháu. Bác đi Sài Gòn có món quà tặng cháu. Một xấp áo dài.

Ông mở cái cặp da to tướng để tựa nơi chân ghế, lôi ra gói hàng đưa cho Nghi:

- Bác cho cháu đó.

Đông Nghi nói lí nhí mấy tiếng cảm ơn. Nàng cầm xấp vải đứng lớ ngớ chưa nghĩ được cách rút lui vào nhà thì ông Bò Đào đã nói:

- Nó lớn bộn rồi. Đến tuổi kiếm chồng được rồi đó.

Đông Nghi ế lên một tiếng, ôm chặt gói hàng chạy một mạch vào nhà, sau lưng nàng còn đuôi theo giọng cười ha hả của ông Bò Đào. Nhưng vô nhà, Đông Nghi hiểu ra ngay đó là một câu nói đùa, nàng mỉm cười một mình và gỡ gói hàng ra: Một xấp vải nội hóa bằng tơ mịn màu mỡ gà. Đông Nghi nghĩ tới cái quai nón đen.

Nhưng cùng lúc đó, tiếng cười của ông Bò Đào bỗng nổi lên đay nghiến ở trong đầu óc nàng, chỉ một giây rồi tắt lịm. Như một cái chớp mắt, người Nghi tỉnh khô, xấp hàng trên tay rớt xuống đất. Đông Nghi tưởng tượng ra khuôn mặt cha và cảm thấy ghen tức với lối ngồi nói chuyện tay đôi của mẹ và người đàn ông đó. Khuôn mặt phì nhiêu, đạo đức kia, liệu có thể là một thảm cảnh nào đó cho đời ta không? Nhất định là không, ông ta cũng có vợ con đùm đê. Mạ ơi, nhớ làm một mệnh phụ phu nhân trung trinh, tiết liệt. Ở cái xứ Huế này. Thôi, nói làm chi nữa.

Có tiếng văng vẳng, tiếng nước đổ sau bể cạn. Đã đến giờ O Cau đổ nước giếng. Mùa này, giếng đã bớt cạn, quả thanh trà sắp ngọt. Đông Nghi bỗng nghe rất rõ lời bạn: Ông Bò Đào ngáp ghé mẹ mi đó. Thiệt là tức. Sao lúc đó nàng không hỏi cho ra nhẽ những lời đồn đại. Nhưng mẹ nàng không như trái thanh trà vừa ngọt, như nước giếng mùa hạ cạn khô vừa ương nước? Biết đâu đó? Tiếng O Cau nói oang oang:

- Bà ơi, đổ sáu đôi rồi, với bữa qua mười đôi, vị chi là mười sáu đôi.

Tiếng guốc bà ngoại lẹp kẹp:

- Ủ, tao đi tắm cái đã.

Một lát sau, đang nằm úp mặt xuống gối, Nghi nghe tiếng gáo dừa múc vào bể cạn. Đông Nghi biết bà ngoại đang tắm. Chắc bà lại ở trần, mặc cái quần đen hai ống phồng lớn vì chứa nước. Nàng rung mình lo sợ bà sẽ kêu: Nghi ơi ra kỳ cái lưng. Ờ bà. Nghi thấy bà

như một trái thanh trà để dành, chưa lột vỏ, treo trên giàn bếp. Giá mẹ mình già cả, xấu xí hơn một tí, mình cũng đỡ lo.

Đông Nghi nghe tiếng bà kêu ơi ới, nhưng không phải gọi nàng mà là gọi thằng Rọm. Có tiếng mẹ nàng gất khe:

- Cái bà này kỳ cục quá, bắt đàn ông kỳ lưng.

Bà ngoại nạt lại:

- Kệ cha tao. Tao già rồi, như trái keo khô, tội vạ chi mà sợ.

Nghi biết mẹ sẽ im, không nói gì hết. Nói nữa, bà chưởi cho mà nghe.

Nghi thấy đói bụng và cầu cho ông Bò Đào cấp cái cặp đi để được ăn cơm với mẹ.

Nghi biết rằng tới nay, khi ra ngõ đóng cổng, thế nào cũng trông thấy Vinh đi lui, đi tới, lảo nhảo học dưới cái cột điện bên kia đường. Chán mớ đời! Rồi cũng chẳng có chuyện gì lạ hơn xảy ra nữa hết.

Đông Nghi tạt thau nước xuống mặt đất khô. Nước thấm xuống rất nhanh. Nàng nghĩ tới mấy cây ổi nhỏ vừa mới trồng sau vườn và múc nước vào cái lon nhỏ đem đi tưới. Đông Nghi tay xách gàu nước, tay vệt lá cây đi ra cuối vườn. Mấy cây ổi lá đã héo coi bộ khó sống được. Đông Nghi nghĩ thầm mình sẽ trồng lại vào mùa thu tới, nếu chả may mà nó không sống được. Nàng tưới cây xong, ngồi xuống một hòn đá ở cuối vườn, bên cây bại hoại. Hoa bại hoại nở bốn mùa, hương hoa này ngan ngát, cánh dày, đài như múi mít, màu vàng xanh. Những đêm trăng sáng, mở cửa sổ cho ánh trăng tràn ngập đầy phòng. Đông Nghi thường nằm thẳng, ngửa mặt nhìn những bóng lá cây lay động chiếu lên tường, mũi nàng nở lớn, hít đầy lồng phổi mùi hương hoa bại hoại. Mùi thơm ngọt lịm thấm vào tận tim gan, làm nàng ngây ngất, chân tay bại hoại như bị mùi hương làm cho tê liệt không cất lên được nữa.

Những lúc như thế, Đông Nghi thấy đầu óc nàng mê mê, không còn chân tay, không còn mặt mũi, chỉ còn bộ óc tê lịm trong mùi hương ngọt ngào. Và nàng cảm thấy mình tan biến hòa hợp trong ánh trăng xanh, nhảy múa trong ánh trăng xanh tràn trên gối, trên đỉnh màn, trên tủ áo. Còn nữa chứ, làm sao tinh tế để nhận ra những mùi hương khác như hương hoa nhài, hương hoàng lan, hương khế, hương sầu đông, hương hoa thanh trà, hoa

buổi.

Đông Nghi đưa cái nhìn quẩn quít quanh vườn và qua khóm hoa nhài sát hàng chè tàu chưa kịp cất bằng phẳng, Đông Nghi bắt gặp một đôi mắt ai đó đang lén nhìn sang. Quên cả gàu nước, Đông Nghi bỏ ù té chạy một mạch vào nhà. Đến gần sân, Đông Nghi bước vào cửa. Mẹ nàng đã trang điểm xong, áo nhung tím, cổ đeo kiềng vàng chạm, hai cổ tay đeo hai đôi neo. Hôm nay bà Phúc Lợi không búi tóc lộn mà lại vấn tóc theo kiểu người Bắc. Đông Nghi thấy mẹ trẻ hơn, sang hơn. Nàng đi như nhảy đến bên mẹ:

- Mẹ sang cửa hàng hả mẹ?

- Không, tui định tìm cô. Sáng mai cô sang cửa hàng nói với chị Nại bán hàng một mình.

- Mẹ đi mô?

- Tui đi có công, có chuyện.

Bà mở ví, lấy tờ năm chục:

- Đi xe xích lô cho nhanh, đừng cà rịch, cà tàng hay bày đặt đi xe buýt nghe chưa.

Đông Nghi đưa tay cầm tiền, nàng cúi gằm mặt. Một mối buồn tràn tới rất nhanh, phút chốc cứng ngắc cả mặt mũi. Bằng một lối nói như thế, Đông Nghi đã nghe quen hàng ngày, nhưng không lúc nào Đông Nghi bằng lòng với đối xử đó. Chắc mẹ cho Đông Nghi là đồ con nít. Hay chính vì Đông Nghi, đưa con gái một làm cho mẹ vương mình. Tất cả mọi sự nghi ngờ đổ lỗi cho mẹ, Đông Nghi thấy vô lý, đôi khi còn hàm hồ nữa, nhưng Đông Nghi cũng không tìm được một lẽ phải nào để bào chữa cho sự nghi ngờ về lỗi đó. Nàng vò nhàu nát tờ giấy năm chục trong lòng bàn tay và nhìn mẹ chào bà ngoại rồi đi ra khỏi cửa. Tự nhiên Đông Nghi thấy giận dữ mà không biết giận ai. Tìm lý do để giận mẹ thì không tìm thấy. Bỗng nhiên khuôn mặt ông Bò Đào hiện tới đúng lúc cho nàng trút hết giận hờn. Phải rồi, chỉ có thằng cha đó. Đông Nghi muốn chạy vào buồng, xé nát xấp hàng mà nàng đã cất kỹ trong tủ áo tối hôm qua. Đáng lẽ ta không nên vội vàng nhận như thế. Nhưng cũng không được, thử chộc giận mẹ lên mà xem. Đông Nghi rút cổ lại. Chưa bao giờ nàng cãi mẹ chuyện gì đến độ quyết liệt, nửa chừng lúc nào Đông Nghi cũng im ngang, cúi mặt xuống, tránh đi đôi mắt quắc lên đầy giận dữ của mẹ. Phản ứng sẽ kết cuộc như thế nào, Đông Nghi chưa một lần dám muốn biết.

- Cháu Nghi, ngồi xuống bà hỏi.

Đông Nghi quay lại nhìn bà ngoại. Bà Ám Cả đang nhai trà, hai chân bà xếp bằng. Đôi mắt bà ngoại nhiều nếp nhăn, nhưng thanh thản. Đông Nghi bước lại gần bà ngoại:

- Cháu ngồi xuống, bà hỏi.

- Dạ.

- Mấy bữa ni con có xuống dì Trạm con không?

- Dạ cháu bận học thi. Bà sai thì cháu xuống.

- Ồ, bà định sai cháu, trưa ni bắc cái thang khèo mấy bông hoa bại hoại để tới mình cúng rằm, rồi đem xuống cho dì con ít bông, hấn ư lắm.

- Nhưng con không thích xuống dì Trạm, dì nó cũng lạnh lùng như mẹ con.

- Y, tại cháu hay hỏi này, hay hỏi nọ, con nít ư hỏi vậy, người lớn ghét lắm.

- Cháu hỏi chi nhiều mô, mẹ không cho cháu biết tin tức ba cháu, cháu hỏi dì, dì la.

- Ba cháu đã đi xa, coi chừng tới lúc ni chết rồi cũng nên, ai biết nữa.

- Cháu thấy mẹ cháu đau cháu. Hay ba cháu chết rồi cũng nên.

- Thì hỏi đó ba cháu đi biệt mù cà cưỡng, có tin tức chi mô.

Đông Nghi đưa mặt mình tới gần bà:

- Bà ơi, bà coi cháu giống ba cháu hay mẹ cháu?

Bà Ám Cả cố mở lớn mắt nhìn vào mặt cháu, nhưng qua làn mây mỏng, bà chỉ nhìn thấy khuôn mặt cháu lơ mờ:

- Tao nhớ hồi đó cháu giống mẹ cháu.

- Cháu thích được giống ba cháu. Ba cháu ở xa mà gần với cháu hơn.

Bà Ám Cả bật cười khàn khàn. Bà không hiểu ý nghĩa câu nói của cô cháu ngoại, nhưng bà nghĩ chắc nó đang giận mẹ nó. Bà giả vờ mắng:

- Tao đập cái chết mẹ mi chừ. Thôi, giã cho bà cối trà nữa coi, cho nhiều vôi cho miếng trà có duyên một chút.

Đông Nghi hiểu rằng có hỏi thêm nữa cũng chẳng ích gì hết. Nhưng tại sao nàng lại thắc mắc về lý lịch cha trong khi mẹ nàng vẫn bảo: Cha làm chính trị, trốn đi Tàu, đi Tây chi hỏi đó biệt mù đến chừ. Không biết sống chết, không có tin tức. Tại sao ta không coi như cha ta đã chết? Phải rồi, nếu còn sống, chán chi cách nhấn tin, nhờ cái tòa đại sứ, nhờ các tuần báo, nhật báo, nhờ người quen liên lạc. Nhưng mẹ tại sao cổ tình ít nhắc tới cha,

giữa cha với mẹ hình như có sự bất bình nào, vô lý chỉ có lý do ba bỏ đi mần chính trị rồi biệt tích. Nghi ngồi giả trầu cho bà, tay nàng vừa nghiền nghiền cái chia đồng, mắt lơ đãng nhìn ra sân. Nơi gốc cây nhãn già kia, buổi tối hôm trước, mẹ nàng vừa ngồi nói chuyện với ông Bồ Đào. Đông Nghi không thể hiểu được, không thể tưởng tượng được ngoài những chuyện mua bán, mẹ còn có chuyện gì để nói với ông Bồ Đào. Nàng bỗng có cảm tưởng rằng ông ta biết nhiều chuyện về người cha đi xa của nàng. Nhưng làm thế nào để ngồi nói chuyện tay đôi với ông hay làm thế nào để gợi ra câu chuyện đó. Bên nội của Đông Nghi vừa ít người, lại vừa bí mật. Hình như bà nội không yêu thương nàng nồng nàn như tình máu mủ. Đông Nghi còn một ông bác, bà con bên nội ở Huế, còn mấy cô chú ở Đà Lạt, Sài Gòn. Và có điều lạ là nàng chỉ biết họ mơ hồ qua những lần nói chuyện với anh Liệt, chị Minh con ông Bác. Nghi nhớ những lần mang quà của bà ngoại hay mạ sang biếu bà nội, nàng thường gặp một bà già quắc thước, cũng ngồi trên sập gụ, trước bàn thờ lớn có màn điều che, hai bên những cột gỗ bóng loáng, có những lưìi gương, lưìi giáo dựng đứng như ở trong đại nội hay trong những đền lên đồng. Có lần Nghi được nhìn vào trong khu đền thờ, thấy la liệt nhiều bát hương, nhiều khung ảnh phủ vải điều, vải vàng. Những bức ảnh các vị tướng ngồi trên ngựa hoặc ngồi trên chiếc ghế như ngai vàng của vua, người nào cũng áo mũ, râu ria chắm ngực. Có lần anh Liệt giảng cho nghe tấm nào là ông cố, ông tổ, tấm nào là ông nội, nhưng hồi đó, Nghi còn nhỏ lắm. Mỗi lần gặp bà nội là mỗi lần Đông Nghi khổ sở vì vẻ tẻ nhạt của bà.

- Ngoại cháu có khỏe không?

- Dạ cảm ơn bà nội, bà ngoại con mạnh khỏe.

- Ồ, cháu còn đi học chứ

- Dạ

- Lên lớp không?

- Dạ thưa nội có.

Ừ, thôi ra ngoài chơi.

Chữ ra ngoài có nghĩa như đuổi: “Thôi mày về với má mày!”. Và mỗi lần Đông Nghi đi ra khỏi chiếc cổng dài, hai bên trồng chè tàu, Đông Nghi có cảm tưởng như mình đang bị xô đuổi, bị ném vọt ra khỏi mối liên hệ máu mủ.

Nhớ đạo còn nhỏ, Đông Nghi hay hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, bà nội không thương con hả mẹ?

Bà Phúc Lợi gắt:

- Ai biết chi bà có thương hay không thương. Mi cháu bà chó ta cháu bà mô mà biết.

Lần này, Đông Nghi định đem chuyện đó ra hỏi ba ngoại, nhưng thấy bà ngoại ngồi nhép nhép nhai trầu với vẻ hết sức vô tư, Đông Nghi không muốn bà bận lòng vì mình. Nàng đứng dậy uể oải:

- Thôi, cháu sang cửa hàng đây ngoại.

- Ủ, cháu nhớ đi xích lô kéo nặng hỉ.

- Dạ.

Đông Nghi thay chiếc áo dài lụa trắng, bỏ đôi dép lại, mang đôi guốc gỗ cao gót vào. Đứng trước gương, nàng thấy mình cao hẳn. Con gái Huế xưa nào cũng cốt nhất là cái eo với dáng người mảnh mai. Đông Nghi ngắm lui, ngắm tới mình ở trong gương rồi vớ chiếc nón lá đội lên đầu. Khi ra nhà ngoài, bà ngoại kêu:

- Cháu đứng đội nón trong nhà mà lùn người đi chừ hỉ.

Đông Nghi bắt đắc dĩ phải bỏ nón xuống. Khi ra khỏi nhà, Đông Nghi ngước mặt lên nhìn trời thì mặt trời chỉ mới vừa lên khỏi vòng đồng ở vườn mụ Ninh. Đông Nghi ngoắc một chiếc xích lô đang đạp ngược chiều:

- Bác Đậu, ghé lại chở tui qua hàng với.

- À cô, bữa ni bà nghỉ ở nhà?

- Không, mẹ tui có công chuyện từ khi rạng. Chở tui qua cửa hàng nghe.

Chiếc xích lô vòng qua. Bác Rạng nhảy xuống xe:

- Để tui kéo mui lên kéo nặng cô.

Chiếc xe chạy bon bon, Đông Nghi nghĩ mình hẳn nhẹ cân lắm. Xe đi dọc xuống phía bờ sông, rồi băng qua chiếc cầu nhỏ, đi rẽ qua ngã trường Đồng Khánh. Ngang qua trường, Nghi thấy hai cánh cửa gỗ đóng chặt, sân trường vắng tanh. Bỗng nhiên Đông Nghi thấy thương nhớ nhột đầy trong mỗi lớp học và nàng nôn nức chờ đợi ngày tựu trường. Đông Nghi vuốt tà áo lụa, nàng ngồi khẹp nép một bên xe, chiếc nón nghiêng vành che một nửa

khuôn mặt cúi xuống. Đông Nghi thấy một vài nữ sinh đội nón, đi xe đạp song song hoặc ngược đường bên kia, đằng trước và đằng sau có một tốp con trai cũng đi xe đạp nổi đuôi, lạng lè. Đông Nghi nhìn ra phía bờ sông, nắng đã lên cao. Những ánh nắng vàng chiếu rực rỡ trên dòng sông xanh mát. Mấy con thuyền đang ngược xuôi, mái chèo chậm rãi một cách lười biếng. Tự nhiên Đông Nghi nghĩ tới một phương trời xa và thấy chán nản khung cảnh của một Huế chật hẹp, cổ kính và đầy thành kiến. Không có ai còn muốn đổi thay nữa, không còn ai muốn bắt đầu. Tất cả đã nhận một kết cuộc xưa cũ. Xe ngang qua đài phát thanh, qua cầu Tràng Tiền. Đông Nghi nhìn những ngôi nhà, nhìn dòng sông, nhìn những bạn bè đang đi qua cầu, gió bay bay tà áo, chiếc nón che nghiêng mái tóc thề, tự nhiên Đông Nghi cũng hết thấy mình nô nức muốn thay đổi.

Cầu Tràng Tiền sáu vài mười hai nhịp

Anh không qua kịp tội lỗi em ơi

Chả thà chẳng biết nhau thôi

Biết rồi mỗi đứa mỗi nơi thêm buồn

Không bao giờ đuổi kịp hết. Mỗi người đi đằng trước với chiếc bóng đuổi đằng sau lưng. Anh Vinh, anh muốn làm chiếc bóng đuổi đằng sau lưng em đến bao giờ? Người đưa thư mỗi ngày đi qua ngõ đó, tại sao không ném vào một phong thư? Cầu Tràng Tiền chỉ có sáu vài mười hai nhịp, mười hai nhịp mà sao cách xa đến muôn trùng.

Đông Nghi cắn môi, nàng bỏ nón, hất ngược mái tóc ra đằng sau. Hình như cô bạn cùng lớp nào vừa đạp xe qua và gọi nhỏ tên Nghi. Khi Nghi nhìn lên thì chỉ thấy bóng áo trắng với chiếc xe đạp chạy thật nhanh đằng trước mặt. Xe đã đổ dốc. Đông Nghi thấy chợ Đông Ba. Một âm thanh hỗn tạp đến như óc đang nhót lùng bùng trong mây dầy nhà thấp dưới kia. Phía ngoài, dãy hàng hoa và trái cây, Đông Nghi nhìn thấy những chùm nho chín mọng.

Bác Đậu đã nhảy xuống xe, đẩy xe băng qua đường. Xe đậu trước cửa hiệu. Đông Nghi thấy chị Nại đang bày cửa hàng và con Tý quét mấy cái tủ gương bằng chiếc chổi lông gà. Thấy nàng, chị Nại kêu vui:

- Cô sang đó à, bà sang chưa?

Đông Nghi vừa bước vào cửa hiệu, vừa trả lời:

- Mạ nói chị bán hàng đi, sáng ni mạ mắc công chuyện.

- Chắc chiều bà sang?

- Chắc rứa, tui không biết rõ.

Đông Nghi nhìn một lượt khắp cửa hiệu:

- Tý, mi lau mấy cái cửa kính phía trên không lát bà qua, bà khô cho.

Dẫn dò qua quýt cho xong chuyện, Đông Nghi bỏ về. Lần này không gấp rút gì, Đông Nghi đi bộ. Nàng định qua khỏi cầu rồi kiểm xe. Nhưng ngang qua một hiệu ảnh, Đông Nghi nghe tiếng gọi:

- Ê, Đông Nghi, đi mô rứa, vô đây.

Đông Nghi đứng lại nhìn vào thấy Mỹ Chánh đang thập thò ở cửa. Đông Nghi vẫy:

- Ra đây mi.

- Không được, tao mặc áo cụt.

Đông Nghi hiểu ra, nàng bước vào cửa tiệm. Mỹ Chánh lôi tuột bạn lên căn gác nhỏ dùng làm phòng học và phòng ngủ của nó:

- Đi mô rứa?

- Đi sang cửa hàng.

- Răng lại về?

- Có chị Nại chị bán, tao ghét triển lãm cái mặt cửa hàng lắm.

Mỹ Chánh có tiếng là ăn nói bạt mạng nhất trong mấy đứa ngồi cùng bàn ở lớp. Nó cười khúc khích:

- Tường mi triển lãm mới đất hàng chớ.

- Khi, mi ăn nói mất dạy. Tao không chơi a nghe.

Mỹ Chánh càng cười lớn hơn. Hắn kéo Đông Nghi nằm lăn ra giường.

Đông Nghi sợ nhả áo, đẩy Chánh ra:

- Thôi tao phải về chứ, bà ngoại chưởi chết.

- Thì ngồi chơi, hay ở lại đây ăn cơm trưa với tao.

- Không được, con gái mà ăn cơm chục. Để tao về.

- Mi có chuyện chi vui không?

- Có chuyện chi đã nói cho mi nghe hết rồi còn chi nữa?

- Tuần vừa rồi mi có đi Thuận An?

- Không.

Mỹ Chánh làm vẻ quan trọng:

- Ủ, mi chưa đi chưa biết, tuần trước con Marilyn Cầu Kho về Thuận An, nghe nói làm náo thiên, náo địa dưới nườ.

- Có chuyện chi?

- Hấn đi với thằng bồ của hấn.

- Tưởng chuyện chi, chuyện nó thì thường quá, đối với nó chưa phải là chuyện lạ.

Mỹ Chánh kể thêm:

- Còn chuyện nữa mi đã hay tin chưa? Ngày mai có buổi họp văn nghệ ở nhà con Trà.

- Họp văn nghệ, mà họp hành mần chi?

- Ủ, thì nghe nói có một thi sĩ mô ở Sài Gòn ra thăm. Họp là vui lắm chứ mầy.

- Biết rồi, nhưng ăn thua chi tới tao?

- Răng mà không ăn thua. Ăn thua lắm chớ. Tụi nó nhờ tao mời mầy.

- Mời tao?

- Thì mời mi.

- Mà có những ai đã?

- Bữa mô tới đó biết, nói trước mắt linh thiêng.

- Ui, tao ngán mấy vụ văn nghệ văn gừng lắm, nếu có cắm trại hay đi biển, tao đi chơi với cho vui. Lâu ở nhà hoài riết muốn mập.

Mỹ Chánh lanh chanh:

- Tao có chuyện ni lạ lắm.

- Chi nữa?

- Mi biết thằng Định con Bảo Long không?

- Bảo Long con vua Bảo Đại à?

- Mô có, Bảo Long dưới Phan Bội Châu chớ.

- À, hiệu tơ lụa đó, tao biết, chuyện chi đó?

- Thằng đó gửi thư tán tao, viết vui lắm.

Đông Nghi cười lớn. Nàng nhớ lại hồi năm ngoái, một đứa bạn của Nghi cũng đã nhận một lá thư tỏ tình của anh này. Hôm đó con Ánh đem lá thư vào lớp. Tới giờ nữ công, nó

lôi ra chuyện cho cả bọn hai bàn đầu đọc. Đến giờ ra chơi, nó đặng hăng giọng, đọc lớn cho cả lớp nghe. Sau giờ ra chơi, tụi bàn dưới tò mò muốn tận mắt nhìn thấy tác phẩm vĩ đại đó và không may, lá thư bị lọt vào tay cô giáo, một cô giáo già khó tính nhất. Ánh bị hai giờ đi phạt ngày chủ nhật. Cả lớp bị điểm xấu. Đạo đó, ở cột điểm kỷ luật, Đông Nghi cũng bị một con Zero to tướng. Cuối năm trình học bạ với mẹ, Đông Nghi không biết giải thích ra sao và mẹ nàng coi như một tháng không thèm ngó ngang tới đứa con gái. Đông Nghi bảo bạn:

- Giữ lấy lá thư đó, bữa mô tựu trường cho tụi nó đọc.

Tán gẫu một lúc, Đông Nghi cầm nón:

- Tao phải về.

Mỹ Chánh đưa bạn xuống thang gác gỗ. Hai đứa chia tay ở giữa cửa hàng.

- Nhớ tuần tới, thứ năm mi tới tao rồi đi họp chơi nghe.

- Được rồi, tao hứa.

- Buổi chiều đó nghe.

- Ừ.

Đông Nghi đội nón, lưng thưng đi bộ qua cầu Tràng Tiền, tính qua đường Lê Lợi sẽ kiếm xích lô, nhưng vừa đang đi, nàng bỗng giật mình vì tiếng gọi:

- Đông Nghi ...

Đông Nghi liếc khẽ qua vành nón, nàng nhìn thấy Vinh đã bước kịp mình. Đông Nghi không biết mình nên bước mau hay dùng dằng đứng lại. May mắn, quãng đường vắng người và cũng vì sự vắng vẻ đó làm Nghi e ngại. Giọng Vinh bắt đầu làm quen:

- Nghi đi học về?

- Dạ.

- Nghi sắp thi lại chưa?

Câu hỏi chứng tỏ Vinh đã chú ý tới nàng mọi chuyện, Đông Nghi cũng không biết trả lời ra sao?

- Dạ

- Hình như Nghi chơi thân Trà lắm?

- Dạ.

- Trà là em bà con cô cậu với tôi.

Câu chuyện chỉ được tới đó rồi im lặng. Đông Nghi vừa sợ có người bắt gặp cảnh nàng đi song song với Vinh ngoài đường, vừa vui mừng vì câu chuyện mà nàng ước muốn đã bắt đầu có hình dạng. Chuyện Vinh theo đuổi nàng, cả Huế đều biết, nhưng chỉ mới biết về phía Vinh. Đông Nghi không bao giờ phát biểu một câu về đề tài này. Khi bạn bè hỏi, Nghi chỉ mỉm cười và trả lời: Đó là quyền của người ta, còn tôi, tôi chưa biết gì hết. Chứ chưa biết gì hết có hai ba nghĩa, muốn hiểu là nàng chưa biết gì về chuyện yêu đương hoặc là nàng chưa biết gì về chuyện tình yêu của Vinh cũng được. Cả hai đều vô tội vạ.

Vinh như đoán được ý người con gái, chàng đi lùi lại vài bước. May mắn, vừa lúc đó, đằng xa, hai ba cậu con trai đạp xe đạp ngược tới, thấy Vinh, họ cười cười rồi khi đã bỏ xa một đoạn, cả Vinh và Đông Nghi nghe tiếng họ cười cười, nói nói. Đông Nghi đỏ bừng mặt, chân nàng như muốn rú lại, rồi không hiểu sao, Đông Nghi quay lại nhìn Vinh như cầu cứu. Vinh cúi đầu, chàng muốn nhận lỗi trước đôi mắt van nài của người con gái:

- Tôi xin lỗi cô.

Đông Nghi định quay gót, tiếp tục bước thì Vinh gọi lại:

- Cô Nghi, cô không giận tui đó chứ?

- Dạ

- Chắc cô hiểu là tôi rất có cảm tình với cô ...

Đông Nghi không dám nghe thêm một câu nào nữa, nàng luýnh quýnh quay đi rồi cúi đầu lảo đảo bước. Vinh dậm bước theo, nhưng nghĩ sao, chàng lại đi ngược trở lại con đường cũ.

Đi một đoạn xa, Đông Nghi liếc nhìn lại, không thấy Vinh đi theo, Đông Nghi mới yên tâm thở nhẹ. Nhưng cùng lúc đó, một sự bức bối bỗng dâng lên đôi mắt, Đông Nghi vò nát chiếc khăn lụa trên tay.

Chương hai (A)

Mùa tựu trường đã đến, Đông Nghi và Tỷ Muội lại sửa soạn sách vở đi học. Kỳ thi chót của mùa hè, cả Đông Nghi và Tỷ Muội cùng đỗ cao. Cả tuần lễ vừa qua, Đông Nghi và Tỷ Muội đi sắm sách vở, về đến nhà lại đem nhau ra vườn đọc ham hố những cuốn sách đã mua, và hôm qua, hôm nay thì bận rộn bao vở mới, dán nhãn vở và hoạch định một chương trình học cho năm mới.

Tỷ Muội không có gì thay đổi ngoài sự vui mừng, hớn hở với việc được lên lớp, nhưng Đông Nghi thì khác hẳn. Đông Nghi hình như có một tâm sự gì đang giấu bạn. Nhiều khi đang học, hay đang ngồi chơi ở ngoài vườn, Tỷ Muội thấy bạn bỗng dừng nhìn lên những đọt cây cao, hoặc đôi mắt đang linh động bỗng dừng lại một giây. Tỷ Muội hỏi thì Đông Nghi bảo:

- Tao không biết, nhưng Tỷ Muội ơi, hình như tao vừa khám phá ra được một chuyện gì mới mẻ lắm.

- Chuyện gì? Ở đâu?

Đông Nghi cười tủm tỉm:

- Ở trong lòng.

- Mà yêu đứa nào?

- Không, nhưng tao thấy mình cần thay đổi rồi.

- Thay đổi cái chi? Thay đổi cái chi trong lòng?

Đông Nghi khoác vai bạn, giọng thủ thỉ:

- Mà có ghét Huế không?

- Đôi khi ghét, đôi khi thương.

- Có bao giờ mày muốn làm nổ tung cả Huế ra không?

Thấy Tỷ Muội nhìn mình, mắt mở lớn, Đông Nghi cười ngặt nghẽo:

- Thấy chưa, con gái Huế chỉ được nghĩ ở trong lòng mà không được làm.

- Nhưng làm chi mới được chớ?

- Thì làm nổ tung thành phố tụi mình đang ở.

Tỷ Muội cười khúc khích, cho Đông Nghi nói đùa cho vui. Tỷ Muội đập vai bạn:

- Thôi cô ơi, ngày mai tựu trường rồi, tha hồ mà gặp tụi quý. Đáng ra tụi mình phải đi cắm trại một buổi rồi mới đi học, uổng quá.

- Mi biết mùa ni Thuận An ra rặng không?

- Vắng vẻ, buồn tênh. Chắc chả có ma mô muốn về.

Đông Nghi quyết định nhanh chóng:

- Vậy thứ bảy ni, tụi mình về dưới đó.

- Nhưng

- Tao nói đi là đi. Tỷ Muội à, từ hôm thi đến chừ tụi mình không đi mô hết, tụi con Trà, con Chánh đi cắm trại, đi lãng lù bù.

Tỷ Muội hỏi bạn:

- Mình nghe tụi con Trà nói Đông Nghi có đi họp văn nghệ há?

Đông Nghi đành thú thật:

- Ủ, bữa đó định rủ Tỷ Muội, rồi gặp Muội lại có chuyện bức mình thành ra mình quên.

- Hay Đông Nghi sợ mình biết có Vinh đi bữa đó?

Đông Nghi giật mình. Huế rứa đó. Trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã hay. Đông Nghi nhớ tới buổi họp ở nhà Trà, Nghi có gặp Vinh ở đó, nhưng hai người chỉ chào nhau rồi ai ngồi yên chỗ đó. Đông Nghi nhớ lại là mình có đỏ mặt khi Vinh nói đỡ giùm cho nàng khỏi phải ngâm bài thơ của một người bạn gái. Chắc chỉ có con Trà biết. Vinh thế nào cũng tâm sự với Trà. Nàng hỏi bạn:

- Trà bảo với mi phải không?

- Không, anh Tạo, con bác tao.

- Anh nó nói rặng?

Tỷ Muội khúc khích:

- Nói tụi mi phải lòng nhau.

Đông Nghi tái mặt, nàng chống chế yếu ớt:

- Con trai Huế ngồi lê đôi mách, chuyện chi cũng khui ra.

- Bộ Vinh không phải con trai Huế à?

Đông Nghi cứng họng. Nàng chỉ còn có nước năn nỉ bạn:

- Tội tao mi nghe, mi đừng nói với ai.

Tỷ Muội bắt nọn:

- Mà y có không đã?

- Không.

- Không thì mi sợ chi, có mi mới sợ chứ.

Hai đứa cứ cãi quanh cho đến lúc Đông Nghi bảo có Tỷ Muội mới tha. Nó nói:

- Có rứa chứ, mi cũng giấu tao nữa thì còn chi là bạn bè. Có chi phải cho tao biết.

- Mi ranh lắm.

- Thôi đừng làm nổ tung Huế nữa nghe, cho người ta ở với kéo tội nghiệp.

Một lát, Tỷ Muội lại hỏi:

- Tên Vinh tỏ tình với mi cách răng?

Đông Nghi ngượng đỏ mặt, nàng mắng bạn:

- Mi sao tò mò quá.

- Răng mà ra đường mi cứ lớn hơn tao. Tao đi mô cũng mang tiếng là chanh như trẻ con.

Đông Nghi nói nhỏ:

- Tại mi có ba, có mẹ, mi sướng hơn, mi lâu già hơn tao.

- Mi mà già?

- Không già mà tra thôi.

Tỷ Muội ngừng tay, nhìn ra cửa sổ:

- Cây thầu đâu đã rụng lá rồi mi ơi. Hột cũng sắp khô rồi.

Thấy Đông Nghi nhìn ra cửa sổ mà không nói gì, Tỷ Muội tiếp:

- Rứa là hết chơi ô làng. Hè ni tụi mình quên chuyện chơi ô làng.

- Lớn thiệt rồi Muội ơi.

- Mình cũng không đánh thẻ nữa.

- Không chơi cò cò, nhảy dây nữa.

Không đi hái lá chum vò nước làm thạch nữa.

- Không lên độn bỏ thơ nữa ...

Hai đứa phá lên cười. Đông Nghi nghĩ tới những ngày còn lên độn, cũng chỉ mới cách đây một năm. Hai đứa thường trốn nhà, chạy lên mấy cái độn đất gần chân núi đầy mả, đầy bụi dứa và cây gai. Đông Nghi và bạn thường chia nhau mỗi đứa một bụi cây để làm cái việc mà tụi nhỏ gọi là đi bỏ thơ, ngồi như thế cả nửa tiếng đồng hồ, nhìn trời xanh bao la, nhìn những cây cối xanh trùng điệp. Có những buổi chiều thật đẹp, hai đứa ngồi nhìn những đám mây thành từng tầng ở trên bầu trời và tưởng tượng có một làng xóm trên mây. Hai đứa nói với nhau về những ngôi nhà, những bờ biển, những cây trái tưởng tượng trên đó. Thường thường hai đứa ngồi cách xa nhau, phải nói thật to mới nghe.

Đông Nghi nói với bạn:

- Thôi, hết những ngày nằm võng chờ trần bì rụng vào miệng.

Tỷ Muội kêu:

- Ủ hi, trần bì vừa chín, nhãn vừa chín.

- Khế cũng ngọt rồi.

- Mà không, đi học thì có chi mà lo, chủ nhật mình học, chiều mô rảnh, mình lòng trái cây.

Đông Nghi cười ngất:

- Rửa mà sáng ni tao ra vườn, thấy buồn hiu, tao cứ cho là mình đã mất hết ngày tháng cũ và muốn khóc.

- Mi là con thần lẩn đa cảm.

- Con ni giỏi ghê, bài từ năm đệ thất, đệ lục, mi còn nhớ.

Hôm tựu trường, hai đứa tung tăng đến trường, sách vở mới, áo mới trắng tinh, nón bài thơ nghiêng vành. Mỗi đứa thêm một đôi guốc mới, Đông Nghi cứ nhón gót lên cho cao hơn Tỷ Muội:

- Tao cao hơn mi.

- Tao cao hơn mi.

Hai cô bạn gái cười vang, chợt Đông Nghi nín cười nhỏ giọng:

- Đừng cười lớn mi, tụi nó theo đằng sau.

Câu chuyện được nói nhỏ, kín đáo hơn. Niềm vui vỡ ào ạt như lụt tháng bảy khi Đông Nghi và Tỷ Muội gặp lại bè bạn. Thấy đứa nào cũng lớn hơn, áo quần tươm tất hơn. Lóp

học buổi đầu không quan trọng mấy, chỉ chuyện chia lớp, viết chương trình, chia trưởng lớp và các nhóm. Đông Nghi, Tỷ Muội, cùng Trà, Mỹ Chánh, Trinh ngồi bàn đầu bộ ba Tâm, Hà, Báu ngồi sát đằng sau lưng. Một ngày với bàn ghế, bảng đen và những nụ cười, ánh mắt trao đổi, Đông Nghi đem niềm vui vỡ ào ạt đó khi trở về nhà. Buổi trưa Đông Nghi về nhà vội vàng và bữa cơm trưa chỉ lửng bụng vì niềm vui chật ních. Vừa rửa mặt xong Tỷ Muội đã sang đến sân. Hai đứa đến trường sớm, lang thang mãi ở vườn bông trước trường, ngồi dưới bóng những cụm cây ngâu, hai đứa nhìn xuống dòng sông Hương xanh ngắt. Bên kia sông, cột cờ trên Phú Văn Lâu cao ngất và gió đánh lá cờ bay phất phới, màu tươi như nắng vàng. Hai đứa ôn lại những kỷ niệm mùa hè qua, rồi một vài đứa bạn nữa tới sớm, cả bọn kéo nhau tới bến đò Thừa Phủ, xắn quần lên tới gối, xuống dầm chân dưới bến. Những cơn mưa giông đã trôi hút và đem theo những tảng mây xám giăng lên bầu trời chết chìm nặng nề muốn vỡ. Trời đầu thu cao vút, trong xanh, những đám mây bạc trắng nổi tan dưới những làn nước đang vỡ tròn quanh mấy bấp dùi trắng nổi. Cả bọn nghịch nước chán lại lên bờ, đi dọc theo bờ sông, tới trước vườn hoa ngồi tùm năm, tùm ba chờ giờ mở cửa. Giờ chơi, sân trường đầy áo trắng, những đám cỏ trước sân như chờ đợi đã vươn cao, bây giờ ép mình hứng chịu những đôi guốc giam những bàn chân hồng. Góc sân này một nhóm, góc tường kia một nhóm, Đông Nghi và bạn bàn tán về những thầy giáo, cô giáo vừa được tuyển mộ.

- Coi kìa, thầy ni có cái đầu bóng quá hí?
- Mỗi lần đi dạy, ít nhất phải năm hũ dầu.
- Đặt tên đi bây.
- Thầy Bờ ri đăng tin, được chưa?
- Được.
- Còn cô giáo dạy sử địa?
- Coi hơi dữ.
- Tóc tai uốn lồi Kim Mao Sư Vương.
- Đặt là Kim Hoa bà bà.
- Kim Hoa bà bà có liên quan chi tới môn sử?
- Bờ ri đăng tin có liên quan chi đến môn Anh văn mô?
- Năm ni còn có mấy tên nữ quân nhân mới nữa.
- Để coi vài bữa xem cho vào nhóm nào.

- Năm ni chia nhóm có bồ, nhóm độc thân mệt đa, tụi lớn đã lộn xộn.

Khi nghe bạn bè nhạo báng câu đó, tự nhiên Đông Nghi cúi đầu, nhưng nàng tự cười mình ngay lúc đó. Chưa có tật, răng đã giật mình? Đông Nghi ngẩng đầu lên tin tưởng:

- Tao còn phe cũ nghe.

Tỷ Muội định nói câu gì đó, Đông Nghi bầu vào tay bạn. Lát sau, Đông Nghi dọa:

- Mi mà nói bậy, tao từ mi nghe không?

Đông Nghi biết Tỷ Muội ngán mình vì những câu nói là làm, mà lần này thì Nghi không dọa mà là nói thật. Tỷ Muội được bầu là đứa hiền nhất và tụi bạn gọi là Nai.

Buổi chiều hôm đó, khi tan trường Đông Nghi chia tay Tỷ Muội. Đông Nghi định sang cửa hàng bán giúp mẹ một tay rồi về cùng với mẹ. Nhưng khi sang tới cửa hàng, nàng không gặp mẹ. Chị Nại cho biết bà Phúc Lợi đi với ông Bồ Đào từ bốn giờ chiều. Đông Nghi bực tức cầu nhàu:

- Đi chi mà đi hoài rứa?

- Chết, răng cô nói rứa, bà đi có công, có chuyện.

- Công chuyện chi thì nói ở đây không được răng? Cái thằng cha đó khó chịu thiệt.

Chị Nại to nhỏ:

- Cô đừng nói, bà nghe, bà buồn. Nghe mấy bữa ni bà rầu lắm, buồn bán thất bại chi đó.

- Thôi tui về.

Đông Nghi chán ngán, nàng ôm cặp lưng thường đi bộ xuống cầu. Một vài đứa bạn đi học về giờ tay vẫy và gọi tên Đông Nghi ríu rít. Nhưng Đông Nghi cảm thấy niềm vui được chăm bón suốt ngày bỗng tan rời vợi vả. Đông Nghi bỗng nghĩ nhiều tới mẹ. Hình như những ngày vừa qua mẹ có chuyện buồn thật, nhưng linh tính cho Đông Nghi tin chắc rằng mẹ không buồn vì chuyện buôn bán. Đông Nghi muốn ghé nhà bà nội, ít nhất cũng gặp một ông anh hay bà chị, nói chuyện học hành cũng đỡ buồn. Định vậy nhưng Đông Nghi vẫn bước qua cầu, nàng đi bộ một đoạn rồi gặp Trà đạp xe đi tới, Trà hỏi Đông Nghi có đi về nhà không, nó chở. Đông Nghi ngồi đằng yên sau, nàng nép vào lưng bạn. Trà vừa đạp xe, vừa nói với bạn:

- Năm ni trường mình có vẻ khá, quét vôi mới, có ít bàn ghế mới.

- Không biết cái bàn năm ngoái mình ngồi ở đệ tứ có còn đó không?

Trà hỏi:

- Chi vậy?

Đông Nghi nhớ tới lá thư nhét ở khe bàn gửi cho người sẽ ngồi ở bàn cũ của nàng. Đông Nghi bỗng vui vẻ trở lại:

- Đứa nào ngồi ở bàn tao hên lắm nghe.

- Có chi rứa?

- Một lá thư.

- Trò chơi đó cũ rích. Năm ngoái tao cũng để một lá thư nhỏ như rứa, mi biết cái con ngồi chỗ cũ tao là ai không? Con Hường lé đó, cái con khó chịu nhất lớp. Tao viết lá thư bày tỏ cảm tình như rứa mà mi biết hấn trả lời tao rằng không? Hấn viết thưa chị, cái chỗ ngồi của chị vừa hôi, vừa nhớp, tui phải chùi rửa, tắm gội sạch sẽ mới dám tiếp tục học cho hết năm đệ ngũ.

Đông Nghi phá ra cười. Chiếc xe chao tay lái, bẻ ra đường, Trà gượng giữ tay lái cho thẳng bằng rồi nói tiếp:

- Quả báo hay rằng không biết năm ni hấn còn ngồi chỗ cũ thêm một niên khóa nữa mà chưa chừng sang năm đã lên lớp.

- Mi thù dai, để ý dữ.

- Thù chứ, mi coi tao tốt với hấn.

- Tốt ở lá thư, hấn cần chi tình cảm của mi.

- Rứa nhưng mất lịch sự.

Buổi chiều gió sông thổi tung tà áo của Trà bay phấp phật đập vào ngực Đông Nghi, Đông Nghi phải một tay vịn yên xe, một tay cầm tà áo của mình và giữ thêm tà áo của bạn.

- Bữa họp văn nghệ, mi biết chuyện chi xảy ra không?

- Chuyện chi?

- Hai ba cặp mê nhau rồi đó.

- Mi bịa đặt.

- Tao thề, tao bịa đặt, tao chết. Nói ai xa xôi chi, anh Vinh tao không mê mi rồi đó, không mê chặt cái đầu tao đi.

- Tao có cảm được anh mi mô.
- Tao hỏi thiệt, mi có cảm tình với anh tao không?

Đông Nghi đắn đo:

- Đợi thời gian trả lời, bây chừ tao nói thiệt mi cũng không tin. Nhưng mi biết mạ tao đó, bà không thích tao có mấy chuyện đó.
- Đòi của mi, mi lo chứ mạ mi lo được à?
- Không phải, tao không biết nói rằng.

Trà tiếp:

- Hồi đạp xe qua cầu, tao thấy mạ mi ngồi xe với ông Bồ Đào.

Ông Bồ Đào, lại ông Bồ Đào. Sao đứa nào cũng biết, đứa nào cũng nhắc hết. Đông Nghi tái người, tay chân muốn run rẩy. Nhưng nàng vẫn còn đủ cố gắng giữ im lặng cho tới lúc nhảy xuống xe, trao đổi với Trà vài ba câu chào hỏi rồi đi vào nhà.

Đông Nghi lại xếp sách ngồi suy nghĩ vẩn vơ. Cả ngày hôm nay, nàng không nghe thấy tiếng đàn lục huyền cầm của Khánh, nàng cũng không nhìn thấy mặt Vinh. Thời theo chân không còn nữa hay sao đây? Đông Nghi đẩy hai cánh cửa sổ, nàng ngồi ở bàn học mà hồn để ở đâu trên cây nhãn, cây trăn bì. Một mùi hương ngoài vườn theo gió tràn ngập cả phòng, Đông Nghi hít lấy, hít để: thơm quá. Đông Nghi nhớ lại lần lấy sào hái hoa bại hoại đem sang nhà bà nội. Bà nội lấy từng bông hoa đặt vào đĩa rồi nói: Mạ mi ưa hoa, ưa lá lắm. Cái cây bại hoại ni thơm lắm. Câu nói của bà nội Đông Nghi không hiểu ý nghĩa, nhưng nàng cũng đứng sững và bàng hoàng cả người. Đông Nghi biết đó là một câu rửa rất xấu xa, khi nàng về không dám nói với mẹ. Nhưng Đông Nghi yêu hết mọi thứ hoa có sẵn trong vườn, kể cả hai chậu hải đường trước sân, khóm dạ lan hương và cả bụi hoa có cánh dày thơm như mùi chuối tiêu chín nữa.

Đến gần chín giờ tối, Đông Nghi nghe tiếng xe hơi đậu trước cửa, Đông Nghi biết là mẹ đã về. Ông Bồ Đào đi sau lưng mẹ, tuy có vẻ đi thong dong nhưng không che lấp được cái dáng lật đật, chiếc đầu luôn luôn chúi trước bước đi của ông. Đông Nghi nghe tiếng mẹ gọi lớn:

- Nghi ơi, Nghi ơi.

Đông Nghi không dạ lớn như mọi lần, nàng thủng thỉnh ra sân. Mẹ đã vào đến, bà nói:

- Bảo thằng Rọm lau cái bàn, bật đèn tui ngọn điện đằng trước hiên chút coi.

Đông Nghi gọi thằng Rọm lấy nước rồi bật điện. Mẹ không vào nhà chào bà ngoại mà ngồi ngay vào chiếc ghế kê dưới gốc cây nhãn. Đông Nghi nói thầm ở đó đang có rất nhiều dơi, lạy trời cho một con dơi rớt xuống trúng cái mòm có cặp môi dày của ông Bò Đào. Bà Phúc Lợi lại gọi con gái đem cất cái ví. Đông Nghi đứng yên lặng ở cửa sổ, vòng tay nhìn ra sân, nơi mẹ và ông Bò Đào đang ngồi. Thằng Rọm bưng bộ khay trà ra rồi lại đi vào. Đông Nghi chờ đợi mẹ sai lấy quạt, nhưng nàng không nghe bà gọi nữa. Đông Nghi đi xuống bếp theo lối sau ra giếng. Phía đằng sau góc vườn có thể nhìn thấy chỗ mẹ và ông Bò Đào ngồi. Nàng cố lắng nghe những lời trao đổi của họ. Đại để những câu trao đổi như:

- Chị thấy thế nào?

Giọng mẹ hơi thẳng thốt:

- Chuyện chi anh?

- Thì câu chuyện đó, chị tính kỹ đi.

Tiếng anh của mẹ nói với ông Bò Đào như có vẻ khác lạ. Và tính kỹ đi là tính chuyện gì?

Chuyện gì mà có vẻ quan trọng thế? Mẹ nàng im lặng rất lâu rồi tiếng ông Bò Đào tiếp:

- Chỗ thân tình tôi mới lăm bàn như rứa, chấp thuận hay không chấp thuận, chị cũng đừng cho tôi là sỗ sàng.

Đông Nghi thấy mẹ nhìn lên những tàn cây nhãn. Ông Bò Đào mở cái cặp lớn lôi ra một bao thuốc lá. Bàn tay mập mập của ông vôn vê mãi điếu thuốc mà không chịu đặt lên mòm, châm lửa. Bà Phúc Lợi im lặng rất lâu, vẻ suy nghĩ làm vàng trán bà nhăn lại, đôi mắt cương quyết hơn một chút. Đông Nghi nhìn thấy vẻ già nua của mẹ, sự khám phá bất chợt và Đông Nghi không ngờ chỉ trong buổi tối hôm nay, khuôn mặt mẹ bỗng thay đổi kỳ lạ như thế. Chỗ thân tình mới lăm bàn, rồi chị tính kỹ chưa? Rồi có gì như chờ đợi làm căng tròn hai cái má phính, sự rình rập đang lẫn theo cái rãnh chia chiếc cằm thịt ra làm hai của ông Bò Đào. Rồi mẹ không nhìn lên những cây nhãn nữa mà cúi xuống nhìn tách trà trước mặt. Đông Nghi không nhìn thấy bàn tay của mẹ đặt trên bàn, nhưng hình ảnh chiếc nhẫn nạm ngọc nơi ngón tay áp út của mẹ thì như in sâu trong đầu óc nàng.

Nhưng hình ảnh đó thì ăn thua gì đến câu chuyện mà mẹ đang tính toán trong chiếc đầu bí mật kia chứ? Phải rồi, ta đã ra khỏi bụng mẹ ta từ khi đủ ngày, đủ tháng, và chính khi ta còn nằm trong cái bụng tròn trĩnh của mẹ thì ta đâu có thể biết trên cái bụng còn có cái đầu, mẹ còn có ngón tay đeo chiếc nhẫn đó, nó có từ khi nàang chưa vào bụng, chưa vào đời.

Bà Phúc Lợi nói một câu gì đó thiệt nhỏ, và ông Bồ Đào đang nở một nụ cười gượng gượng làm những làn xếp trên da mặt ông như muốn nổi lên phản đối. Đông Nghi không còn nghe rõ câu chuyện nữa, tiếng của họ đã như chỉ thì thầm đủ cho nhau nghe. Đông Nghi quay lưng lại phía câu chuyện đang làm nàang bức mình và cúi xuống nhìn miệng giếng. Lòng giếng đã đen đui, nhưng Đông Nghi cố mở lớn mắt để phân biệt mực nước đang ở khoang nào. Hình như một vùng đen lằng lằng hơn, đặc hơn và Đông Nghi đoán ở đó là mực nước.

Đông Nghi nghe tiếng gọi ngoài cổng, nhận ra tiếng Tỷ Muội, nàang đi vòng ngõ bếp, vào nhà rồi ra khỏi nhà bằng lối sân. Nàang đi qua mặt mẹ, cố lắng nghe, tiếng mẹ nàang vừa lọt vào tai nàang:

- Anh hiểu cho tôi đang rối ruột lắm, đang khổ tâm lắm.

Tiếng thở dài của ông Bồ Đào như một tiếng trống châu rình rập chạm nhẹ trên mặt trống, khi cổ võ một tuồng hát bội, chỉ chờ cho khi câu ca dứt rồi thì khua lên ầm ĩ. Đông Nghi bất chợt cười nhặt một mình, rồi kéo guốc thật mạnh chạy băng ra ngõ. Tỷ Muội đang đi với cậu em trai nhỏ. Thấy bạn ra, Tỷ Muội vui mừng:

- Tui kêu hoài mà không thấy bạn ra.

Đông Nghi nhìn vào sân nheo mắt:

- Ê, bà rộp đang có khách trong sân, nói nhỏ chứ mi.

Tỷ Muội nhón gót nhìn qua hàng chèo tàu:

- Thấy chi mô, ai rứa? Ông Bồ Đào đó à?

Đông Nghi miễn cưỡng:

- Ủ.

- Tôi rồi mà còn đi cua, cua chi mà cua vô hậu rứa!

Đông Nghi la bạn:

- Vừa thôi chứ mi, mi nói tầm xàm rồi đó nghe.

Tỷ Muội đặt tay lên cổng gỗ, chăm chăm mặt Đông Nghi:

- Có chuyện ni hay lắm.

- Chuyện chi?

- Khi hồi chị Liên Ba ghé chơi với chị Khánh nì, tao nghe được chuyện lạ lắm.

- Chị Liên Ba tới nói chi với chị Phùng Khánh rứa?

Tỷ Muội kéo bạn đang xa cổng gỗ, nói thào vào tai bạn:

- Khi chiều chị Liên Ba đi núi Ngự Bình ăn bánh bèo với mấy người bạn của chị gặp mạ mi với ông Bồ Đào cũng ở trên nớ, chị Liên nói thấy mạ mi khóc hay rằng đó mà mắt đỏ hoe.

- Chị Liên Ba nói láo, mạ tao mà lên ngồi nơi cái quán toàn bọn con nít?

- Không phải quán mụ Chùng, mà nơi cái quán có giàn su trước sân, ngã quẹo lên núi Thiên Thai với lối đi Thiên An đó mi.

- Tao không tin, nói láo.

Đông Nghi cúi nhìn hai bàn chân mình như dính liền với bóng đất. Chị Liên Ba nói với chị Phùng Khánh, Tỷ Muội biết, em chị Liên Ba biết, con Tịnh Tâm biết, con Thạch Trúc cháu của chị Liên Ba biết, các lớp biết rồi cả trường Đồng Khánh biết nữa. Tụi hỏ, Đông Nghi đâm ra oán hận mẹ vô chừng. Và Đông Nghi thấy căm cả Tỷ Muội:

- Mi sang để nói chuyện tõe lõe, toát loét đó phải không? Tao không ngờ mi cũng tin chuyện đó.

Tỷ Muội ngạc nhiên:

- Tao thương mi tao cho mi biết rồi không căm ơn còn nói tao tõe lõe, thôi, đã rứa, từ nì trở đi tao không nói chuyện chi cho mi nghe nữa hết.

Tỷ Muội kéo tay đứa em trai nhỏ bỏ đi thẳng. Đông Nghi nhìn theo bạn, nửa muốn gọi lại, nửa tự ái. Thôi thế là hết, bao nhiêu gìn giữ, bao nhiêu kín đáo, tất cả đã tanh banh hết rồi. Chợ miệng đã nhóm họp, nơi này, xóm nọ, không mấy hôm mà mọi người không biết. Kẻ hờn nhóm miệng thì lành, người ta nhóm miệng tanh banh cửa nhà.

Bóng Tỷ Muội đã khuất vào cuối đường. Câu chuyện đã tanh banh, cửa nhà rồi cũng sẽ tanh banh nữa. Đông Minh đóng mạnh cánh cửa gỗ, hăm hở đi trở vào. Lúc đó Đông Nghi muốn tới thẳng trước mặt mẹ và ông khách ngồi kia để hỏi chuyện gì đã xảy ra trong buổi chiều hôm nay. Tại sao Đông Nghi lại không có quyền can dự vào đời sống gia đình này? Bức ảnh cha nàng còn treo đó, bà ngoại còn đó, người đi xa còn làm tấm bình phong. Cái nhà, cái cửa, cái chổi cùn, bếp lửa, khu vườn, cây cối cũng chia đồng quyền lợi trong đời sống gia đình này chớ. Phải, tôi phải hỏi cho ra nhẽ. Cái gì đã chạy thành vòng bí mật trên khuôn mặt đạo đức giả kia? Cái mặt đạo đức thì cái bụng tổ cáo. Hai cánh tay cố gìn giữ, cổ thông dong thì hai cái chân đầy mỡ lệch bệch xô cái mặt đạo đức về phía trước. Chính hấn là nguyên nhân tối tăm của khuôn mặt bà nội, nguyên nhân cay đắng của mọi lời nói mỗi lần bà nội nhìn thấy mặt nàng. Chính hấn là nguyên nhân sự lạnh lùng, sự cách xa giữa tình mẹ con. Bây giờ mình đi thật đường hoàng. Tiến vô một bước nữa. Đó, hai người đang ngồi đó, đi tới đi. Can đảm lên và hỏi: Mẹ, con có việc muốn nói. Rồi đứng đó, thật bình tĩnh, hỏi hết, nói hết, hoặc giận dữ hoặc la hét, khóc lóc cho đã nư đi. Bước một bước, ra tới sân rồi. Nhưng tại sao chân tôi vừa sừng lại, sức mạnh ở đầu trì kéo thế. Đông Nghi một nhọc cổ nhắc chân lên, bàn chân lý lợm ì ra rồi và giọng nói của bà Phúc Lợi đã làm tan biến nhanh chóng mọi ý định liều lĩnh của nàng:

- Đưa mô gọi mầy ngoài cửa đó?

Khuôn mặt bà Phúc Lợi hất lên, đôi tròng mắt nâu hướng vào mặt nàng. Một luồng điện thật mạnh vừa chạm vào mắt và Đông Nghi bỗng thấy mình tủi hổ, nhu nhược muốn phát khóc:

- Con bạn con, Tỷ Muội.

- Con gái trời tối không có đứng ngoài ngõ nói chuyện. Vô nhà ngay, vô nhà ngay. Con gái không đứng ngoài ngõ nói chuyện với con gái, còn đàn bà có chồng, có con được dắt bạn lên núi ngồi hóng mát nói chuyện? Luân lý nào như thế, đạo đức ai dạy thế? Mi mở miệng ra nói cho mạ biết. Mạ là người đàn bà tàn nhẫn, độc ác. Mạ đúng là con sư tử, con hổ, con sói, là con chi đó đẻ con rồi ăn thịt con. Mạ ăn thịt đi, cắn mà nhai nuốt đi. Đông Nghi dợm thêm một bước, mạ nhai mạ, nuốt mạ, giết con đi. Mất một đứa bạn thân rồi, mất nhà trường rồi, mất lớp học nữa rồi. Không cần chi nữa hết, muốn ra răng thì ra. Đông Nghi tiến thêm một bước nữa.

- Tao bảo vô nhà, người lớn nói chuyện không có đứng nghe chùng, biết chưa? Mẹ đang nghĩ chi trong đầu óc đó. Con cộp đễ thương con con, con gà đễ còn ắp. Răng mẹ nỡ chưởi bới, ghét bỏ con rứa? Mi hèn rồi Đông Nghi ơi, răng mà mi khóc? Không nói đợc, không đự đợc thì vô căn phòng, thể giới riêng của mi đó đợc Nghi ơi. Đông Nghi lủi thủi đi hết khoảng sân, tới bực thêm, rồi cánh cửa. Bức ảnh ba đang ngó lệch lạc với một điều suy nghĩ chi đang ẩn sau vàng trán. Không nhìn ai hết, không thêm biết mặt con. Trách chi người đi xa, cả mẹ đang ngồi ngoài sân kia cũng không nhìn thấy nàng bao giờ. Đông Nghi khép cửa phòng, gục mặt xuống bàn. Đông Nghi nhớ tới nét mặt sững sờ của Tỷ Muội khi nghe Đông Nghi mắng. Mình đã nói bạn mình tõe lõe, tõe lõe và ngồi lê đôi mách, con gái Huế mà bị chê tiếng đó là xấu lắm. Chắc bạn đã giận ghê gớm lắm. Mi mất bạn rồi mi ơi. Tỷ Muội sẽ không còn đi học chung với Đông Nghi nữa. Ngày mai Đông Nghi đi học một mình, nói một mình, nghe một mình. Cả lớp sẽ biết chuyện, sẽ cười: Con mạ nó hết đứng đắn rồi. Thôi cái bình phong trước nhà bằng xi măng có gắn mảnh sành bằng sứ, những chén bát cổ bị bể, gắn thành đầu long, đầu phụng, bức khuôn son thếp vàng với hàng chữ nhỏ, dấu tích dòng quan gia mấy đời đâu có chi cho người ta trọng vọng nữa. Đông Nghi chưa làm nổ tung Huế, mạ đã làm nổ rồi. Vậy còn chi mà cảm đoán, mà la chưởi nữa. Mỗi lời nói của mạ không còn một chút êm ái. Đông Nghi xếp đặt trong đầu óc những lời xin lỗi Tỷ Muội. Sáng sớm thể nào Tỷ Muội cũng đi ngang qua nhà nàng trước khi đến trường, Đông Nghi chờ thiệt sớm ở cổng, đợi Tỷ Muội đi qua rồi gọi: Tỷ Muội ơi, chờ Đông Nghi đi học với. Hay Đông Nghi đợi cho Tỷ Muội đến trường, giả đờ quên tập rồi mượn của Tỷ Muội dò chép? Không thể mất bạn đợc nữa. Đông Nghi yên tâm với chuyện sẽ làm lành với Tỷ Muội ngày mai, nhưng nỗi thắc mắc, giận hờn mẹ thì không rồi Đông Nghi đợc một phút.

Mâm cơm đễ dành cho mẹ vẫn còn đễ ở ngoài bàn chưa đựng tới. Bà Ám gọi Đông Nghi bảo hỏi mạ mi có ăn cơm không biểu thằng Rộm đẹp đi. Đông Nghi biết bà ngoại muốn đuổi khách, nhưng nàng không dám ra nhắc lời đó. Không biết mạ có nghe không, hay có nghe mà lỳ ra. Hai người nói chuyện đến gần mười giờ tối, ông Bồ Đào mới lái ị ạch cái xe trở về. Lần này mẹ đưa ra tận cổng và còn đứng lại nói gặng tới năm mười phút. Đông Nghi tức sôi người, lòng nàng nóng như lửa đốt. Bà Phúc Lợi trở vào bảo đẹp cơm, nói chuyện nhặt nhẻo với bà ngoại vài câu rồi bắc cái ghế một mình ngồi trước hiên. Một lát sau Đông Nghi thấy mẹ ho ở nhà ngoài, rồi tiếng chân mẹ đi tới cửa phòng.

- Thức hay ngủ trong đó Nghi?

Đông Nghi im lặng một lát mới nói:

- Con chưa ngủ.

- Ra mà biểu.

Đông Nghi đi tới, đặt ly nước xuống bàn:

- Dạ, mạ kêu con.

Bà Phúc Lợi chỉ tay:

- Ngồi xuống đó.

Đông Nghi ngồi xuống chiếc ghế đối diện mẹ, cách với mẹ là một mặt bàn rộng, Đông Nghi đặt hai tay lên mặt bàn chờ câu chuyện của mẹ.

- Mạ nghe người ta nói con có đi họp hành văn nghệ chi đó.

- Dạ ...

- Dạ là rãng, có hay không?

- Dạ ...

- Không có dạ nhíp nghe, có hay không?

- Con tưởng chuyện đó mạ không nên đề ý, chuyện đó của con nít.

- Chuyện con nít? Đông Nghi, ai cho con ăn nói như rứa? Con chưởi lại mạ rồi phải không?

- Con đâu dám hỗn hào với mạ, nhưng con có tới nhà bạn con chơi, con cần có bạn.

- Bạn? Bạn với tụi con trai. Tụi bây họp hành cái chi?

Chương hai (B)

- Ai nói cho mạ hay mà mạ biết?

- Tao cần chi ai nói. tao hỏi là hỏi làm răng mi dám đi một mình không nói cho tao biết.
- Mạ đi cả ngày.
- Buổi túi làm chi?
- Túi còn học.
- Không mở miệng với tao được một câu à?
- Mạ không muốn nghe con nói.

Đông Nghi không hiểu tại sao mình có thể trả lời với mẹ như thế, và cơn giận như nước nguồn cứ ào ạt chảy hoài không dứt. Đông Nghi cố giữ vẻ lì lợm, không muốn bật khóc, mặc dù nước mắt đã tràn trong mũi, trong mắt và sự ghen ngào đã đè nặng ngực, ngộp hơi thở. Bà Phúc Lợi thì không thể tưởng tượng được những lời nói của con. Mặt bà tím lại. Đông Nghi thấy hai mắt mẹ như hai ngọn đèn pha quét hết mọi chướng ngại vật đang trước mặt.

- Đông Nghi! Nghi. Ai cho mày ăn nói rứa hi?

Đông Nghi cũng không ngờ được cơn giận dữ của mẹ. Bà Phúc Lợi ngồi xuống, đứng dậy, mặt bà tím bầm, mắt bà long lên sòng sọc. Con hổ đang đứng trước một con mồi đó. Mạ nhai đi, mạ nuốt đi, không cần chi nữa hết. Tiếng nói nổ ran buồng ngực của Nghi, đốt lửa nóng hực hai gò má. Mạ nhai đi, nuốt đi. Bà Phúc lợi đã rút cây roi dưới tấm trướng, ngọn roi đưa trong không khí mà đã bầm dập ruột gan Đông Nghi.

- Ai cho mi ăn nói với mạ mi kiêu đó?

Đông Nghi cũng không dẫn được nữa:

- Thì mạ giết con đi. Con cũng không chịu được cảnh mất mạ, mất cha.
- À! Thì con ni giỏi quá rồi.

Đông Nghi bị kéo ra khỏi ghế, xuống nền nhà. Một roi, hai roi, rồi ba bốn roi. Đông Nghi không đau ở thịt da mà đau nhói tận ruột gan bầm dập.

- Tao đánh chết mi rồi tao ở tù.

Nghe giọng nói như vừa rên, vừa khóc của mẹ, Đông Nghi thấy mũi lòng, không phải nàng mũi lòng vì thương mẹ hay thương mình mà nàng mũi lòng vì số phận hèn mọn của

đời sống gia đình mình. Giấy rách phải giữ lấy lề đó. Còn lại mấy bức hoành, bức trướng đã rã hết sơn son, thếp vàng, mấy bức ảnh võ quan, mấy thanh gươm giáo cổ. Bức ảnh cha nàng phóng đại treo giữa nhà là tấm bình phong thứ hai cho cánh cửa nhà. Tấm bình phong có chạm rồng phụng mới chỉ là tấm bình phong che cái lưng mà thôi.

- Con ni giỏi. Mi lý hí. Lý ni, lý ni ...

Từ nhỏ tới lớn, có lẽ đây là trận đòn đau nhất. Chưa bao giờ mẹ đánh đau như thế. Cái roi da này được cất kỹ từ lâu, khi Đông Nghi qua khỏi tuổi mười bốn. Vậy mà lần này được mang ra sử dụng trong một trường hợp hết sức tình cờ. Đi dự một buổi họp là một trọng tội sao? Được rồi, để mẹ coi, tui sẽ làm nổ tung cái gia đình này, cái thành phố này. Mẹ có làm nổ cũng chưa tan tác, tui sẽ làm tan tác. Đông Nghi nghiêng răng chịu đựng cơn giận dữ của mẹ. Chờ cho mẹ ngừng roi, nàng đứng dậy đi vào phòng, khóa chặt cửa lại. Đông Nghi không nghe tiếng guốc của mẹ, đoán là bà vẫn còn ngồi ở nơi cái ghế cũ.

Vừa đau đớn, vừa chán ngán, Đông Nghi nằm mọp xuống giường. Khi còn một mình, nỗi tủi thân của Đông Nghi không còn đè nén vào đâu được. Đông Nghi vùi mặt xuống gối mà khóc. Đông Nghi khóc lâu lắm. Cho tới một giờ sáng nàng vẫn còn nằm úp mặt xuống gối. Mấy lần Đông Nghi nghe tiếng chân mẹ đi lại gần phòng rồi lại đi xa. Cho tới khi Đông Nghi nghe tiếng chân mẹ đi buông mừng, cánh cửa sổ ngoài nhà được gài kỹ và tiếng thảng Rọm hết quạt muối, Đông Nghi mới biết là cả nhà đã đi ngủ. Đông Nghi không tài nào ngủ được, nỗi tủi thân mỗi lúc một dâng trào. Lúc này, Đông Nghi muốn làm một cái gì? Khóc thật to, đập bể một cái ly hay bỏ ra ngoài đường đi lang thang một mình? Đập phá bằng sự tưởng tượng một lúc, đầu óc Đông Nghi dịu dần lại. Đông Nghi mở cửa sổ, đêm tối bên ngoài như giúp cho nỗi cô đơn trong lòng Nghi lan rộng. Đông Nghi vùng dậy. Phải làm một cái gì, phải làm một cái gì cho hả tức. Đông Nghi kéo ngăn kéo rồi đẩy lại. Mở ra, đẩy lại như thế tới mấy lần, Đông Nghi mới chợt nghĩ ra việc viết một lá thư. Nhưng viết thư cho ai? Cho Vinh, cho Khánh hay cho Tỷ Muội? Tỷ Muội thì mình có thể tâm sự được rồi. Còn Vinh? Viết thư cho Vinh là chịu thua cuộc. Mình tìm tới Vinh dễ dàng quá. Đông Nghi mở một tờ báo cũ. Thôi không viết thư mà đọc báo vậy.

Bỗng một trang báo mở trước mắt Đông Nghi với những lời mời mọc. Cái gì lạ thế này?

À, một lời rao tìm bạn. Đông Nghi đọc một hàng chữ: Lính, xa nhà, cô đơn, nghèo, thích âm nhạc, thi văn. Mong tìm một cô bạn gái dịu dàng, cũng cô đơn để làm bạn và cũng vừa làm em gái.

Thư về:

Vũ Tuấn KBC...

Vũ Tuấn, đó là một cái tên rất đàn ông. Hắn lại đang tìm bạn, tìm bạn vì hắn cô đơn. Đông Nghi cũng đang cô đơn như hắn. Nhưng Vũ Tuấn là ai? Tại sao phải xưng là lính trẻ, tại sao lại cô đơn, có bị đồn như Đông Nghi không? Có bị sống ở một nơi gò bó như Đông Nghi không? Những lần roi của mẹ đã hất Đông Nghi ra khỏi đời sống của bà rồi. Đông Nghi không còn ai nữa hết. Tỷ Muội đã lớn, nó cũng sắp có chuyện riêng tư như mình, bà ngoại thì làm sao hiểu mình được. Còn mạ, mạ có ông Bò Đào. Phải đó, vì có ông Bò Đào nên mạ mới ghét con, mạ thấy con như cái bụi gai, như cái cây nhỏ mọc tro vợ trên thảm cỏ mềm, vướng bước chân của mạ. Vì lý do chi mà mạ đánh con như rứa? Không, Đông Nghi không đau khổ vì những lần roi kia mà đau đớn vì bàn tay mạ đã đánh xuống, mắt mạ đã đầy những ghét bỏ, thù hận. Phải cho mạ biết, phải làm gì đi chứ. Đừng thêm khốc lốc, rồi mày sẽ khốc lốc cả đêm nay cho mà xem. Đông Nghi hiểu mình lắm khi buồn sâu, tủi hổ. Đông Nghi không đủ can đảm để tự chủ. Đông Nghi phải khóc, nước mắt như đã sẵn sàng, chỉ chực có một nỗi u uất nhỏ là dâng tràn, là trải ra. Con gái khôn nhiều nước mắt lắm. Lời mắng của mẹ mỗi lần thấy Nghi khóc. Còn có một lần, lâu lắm rồi, mẹ đã mắng Đông Nghi và đã xúc phạm đến người đàn ông trong chiếc ảnh lồng lớn treo giữa nhà: Đó, cha mi đó, mi cuốn gói mà đi theo ông đi.

Nếu Đông Nghi biết được cha ở đâu, chắc nàng sẽ có chuyến đi thực. Đông Nghi nghĩ một người đàn ông bao giờ cũng ít ồn ào hơn một người đàn bà, dù mẹ có tiếng là ít nói, lạnh lùng đi nữa, mẹ cũng là đàn bà, mẹ thuộc loại ồn ào.

Tờ báo đã xếp trên bàn từ bao giờ. Đông Nghi đã không đọc thêm một dòng chữ nào ngoài mấy dòng tìm bạn với cái tên Vũ Tuấn. Đông Nghi bóp chặt tay mình: Ta đang cần gì, ta đang muốn gì? Đông Nghi muốn mẹ biết là mình đã lớn, đã lớn và tự ý làm theo mình được rồi. Thành phố, thành kiến, tất cả đã tù túng ta, bóp chẹt ta. Phải vậy, Vũ Tuấn, người lính cô đơn như ta, buồn bã như ta. Chắc hiểu ta nỗi. Nhưng tại sao mày khóc hờ Nghi? Tại sao nước mắt mày chảy dài? Con gái chi mà mau khóc quá, mau khóc

rửa thì khổ một đời. Đông Nghi mở tờ báo, đọc lại dòng rao tìm bạn và Đông Nghi xé một tờ giấy trong tập vở, nài viết:

Ông Vũ Tuấn,

Khi nhận bức thư này lẫn trong nhiều bức thư khác gửi đến ông, chắc ông nghĩ rằng tôi cần một người anh để làm nũng, để không nhẽo, hay một người bạn để tâm tình, rồi ông sẽ xếp theo thứ tự để mà trả lời theo thời gian trước sau. Ông có thể hiểu lầm như rửa cũng được, nhưng tôi thì không, bởi vì tôi viết thư này cho ông khi tôi đang khóc, đang buồn, và đang cô đơn nữa. Thấy ông rao trên báo ông cũng cô đơn, cần bạn để tâm sự và tôi lúc này cũng cô đơn, cũng cần bạn để tâm sự nên tôi viết thư này.

Ông cô đơn vì cái chi? Có phải thiếu thốn tình thương gia đình như tôi không? Có phải vừa bị mẹ đánh đòn như tôi không? Ông có nghi ngờ bạn bè như tôi không? Ông có buồn chán thành phố, ghét ghê gớm những khuôn mặt quen thuộc hàng ngày? Còn tôi, tôi ghét hết, nên mới viết thư này cho ông, một người ở xa chắc dễ chịu.

Ông có muốn làm bạn với một cô gái Huế như tôi thì gửi thư về địa chỉ ghi ngoài phong bì cho tôi. Tôi không quen viết thư chắc lúng cụng lắm, ông đừng cười nghe ông, mong thư ông.

Viết đến những dòng cuối, Đông Nghi ngập ngừng mãi vì không biết có nên ký tên thực của mình không. Đông Nghi nhất định tìm ra một cái tên khác, Đông Nghi không muốn ai biết việc này, kể cả người bạn gái thân nhất là Tỷ Muội. Đông Nghi đặt một lô tên rồi lựa chọn, cuối cùng nài ký là Tương Giang.

Làm sao ta tạo ra hai con người, một Tương Giang và một Đông Nghi, hai đứa bây giờ sẽ không giống chi nhau hết. Đông Nghi ơi, mi cứ sống y như những ngày của mi là của Huế, của khu vườn này, của căn nhà này, của đời sống này. Còn Tương Giang, đời sống mi là ảo tưởng, là mơ ước.

Đông Nghi bỏ lá thư vào ngăn kéo. Đèn bên ngoài đã tắt, chắc mẹ cũng đã ngủ. Mẹ đâu có thao thức vì ta, mẹ phải ngủ cho trơn da, trơn thịt để ngày mai gặp ông Bò Đào nữa. Phải chi ngủ một đêm ra, mẹ già, mẹ xấu như bà ngoại, mẹ mới là của mình. Đông Nghi đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài vườn, khuôn mặt mẹ và căn nhà như đã biến mất đằng sau lưng, Đông Nghi đưa tay ra ngoài bóng đêm, nàng nhìn về phía bụi hoa mộc, dù không trông thấy gì ngoài bóng cây đen như hình ảnh con gấu đang đứng ngó mặt lên trời. Đông Nghi cũng tưởng tượng ra được những búp hoa mộc đang chờ sương xuống để hé nụ, những bông hoa nằm lịm trong bóng đêm đang nao nao tỏa những làn hương mới nhúm và đang hòa hợp cùng với nhiều thứ hương khác trong vườn.

Đông Nghi thấy mắt mình nặng trĩu. Nàng không khóc lớn nhưng những giọt nước mắt đã sưng húp mi mắt. Một âm thanh nào đó đi qua trong đầu rồi biến mất trong tiếng động nhỏ ngoài vườn: Mi không còn là con gái Huế, con gái Huế mô có hư như mi. Tiếng động vụt ngang qua cửa sổ và những chiếc lá chết chưa ngừng rung rẩy, Đông Nghi đoán là một chú chuột vừa bỏ một hốc cây chạy tới đóng gỗ mục ở mé vườn.

Không hiểu sao Đông Nghi thở dài. Con chuột đâu có giống ta, phải không Đông Nghi ơi. Đông Nghi gọi tên mình, tay này cầm chặt tay kia và Đông Nghi gục xuống thành cửa, những giọt lệ lại trào ra, Đông Nghi nức nở: Mạ ơi, mạ không thương con đành răng mạ?

Không còn ai để cho Đông Nghi nương dựa nữa hết, bà ngoại đã già, mẹ đã ghét, cả tiếng đàn lục huyền cầm của Khánh nữa, sao đêm nay cũng không thấy.

Đông Nghi gượng đứng dậy, và như thuở nhỏ mỗi lần bị như đòn, Đông Nghi rên những tiếng nhỏ. Những lần roi của mẹ đêm nay cũng không phải không đau lắm, Đông Nghi ôm chầm lấy cái gối, cắn chặt răng vào một góc gối, mặc cho dòng lệ tha hồ chảy. Mẹ có đáng cho Đông Nghi căm giận không? Tại mẹ một phần, tại Đông Nghi một phần, tỷ dụ như không có Đông Nghi, không có căn nhà, không có những bức hoành sơn son thếp vàng, tấm bình phong sẽ bút đi dễ dàng, mẹ không vướng víu gì hết. Tại mẹ, tại mẹ hết, tại ông Bò Đào nữa. Thôi cũng đừng tủi thân nữa nghe không, cũng đừng nghĩ tới mẹ, tới ông Bò Đào nữa.

Lá thư được gửi một ngày sau đó. Một buổi chiều, đợi giờ tan học, Đông Nghi nói dối với Tỷ Muội sang cửa hàng, nàng ghé vào bưu điện bỏ thư. Đông Nghi đọc đi, đọc lại bức thư cả chục lần, thấy lá thư không hay ho gì hết, nhưng có viết lại rồi cũng chả có gì mới lạ hơn. Lá thư được gửi đi rồi, lòng Đông Nghi càng bối rối thêm, nàng mơ màng tưởng tượng đủ thứ về lá thư. Đông Nghi tưởng tượng lá thư đang đi trên những đoạn đường dài để tới tay Vũ Tuấn. Rồi Vũ Tuấn sẽ nghĩ như thế nào về lá thư với những lời lẽ ngây ngô đó nữa. Đông Nghi thấy mình đại dốt rồi bản thân mãi. Đôi khi nàng muốn khóc vì những mặc cảm cô đơn, yếu đuối. Đứng trước lũ bạn, Đông Nghi cảm thấy ngại ngùng lắm, lớn như nàng còn bị đồn, nếu bạn bè Nghi nó biết được, chắc chúng cười Nghi không ngượng mặt lên nổi. Vũ Tuấn. Sao không có một khuôn mặt nào cho Đông Nghi tưởng tượng ra hết, nhớ chàng cũng là một Khánh, một Vinh thì sao? Nhưng tại sao Đông Nghi lại có những ý nghĩ với người ở xa thân thuộc như thế? Tại vì chàng cũng cô đơn như mình? Nhưng sự cô đơn đó như thế nào, Đông Nghi chưa có biết. Trong lớp học Nghi thường hỏi dò Tỷ Muội:

- Mi biết thư mình gửi ở Huế đi Sài Gòn mấy ngày tới nơi không?
- Mi hỏi chi rứa, mi quen ai trong Sài Gòn?
- Ờ, tao gửi thư cho ông chú.

Tỷ Muội đã có lần nghe Đông Nghi tâm sự về một vài người bà con ở xa, nó hỏi lại bạn:

- Mấy ông chú mi ở Sài Gòn à, mà ăn nhằm chi mà viết thư?

Đông Nghi cười lấp liếm:

- Mạ tao khiến viết thì tao viết đó chớ.
- Răng mạ mi không viết.
- Tao biết răng được.
- Rửa thì khoảng ba hôm là thư tới, mau lắm là hai hôm, nhưng trường hợp này hiếm lắm.

Đông Nghi hỏi lại Tỷ Muội:

- Sợ thư không đến.

Tỷ Muội ngó bạn:

- Con ni kỳ khôi không, thư của mạ mi chớ của mi mô, không đến thì thôi.

Đông Nghi vò vò cái khăn trong tay:

- Thư gửi bưu điện có hay mất không?

- Không mô, ít khi mất lắm. Tao bày cho mi cách này, muốn thư không mất, dán tem thiếu là họ đem tới tận nhà họ bắt phạt.

- Răng mi biết?

- Thì chị Khánh tao hay chơi rủa lắm. Mi biết, anh Yên hay lầy lăm, vắng thư chị Khánh là anh gởi năm bảy lá thư thiếu tem cho chị Khánh bị phạt chơi, anh Yên hay chơi lạ rủa đó.

- Anh Yên ở Sài Gòn?

- Thì anh Yên bữa trước đứng ở bên vườn hái ổi đưa ra cho tui mình đó. Anh về thăm nhà, hết hè lại vô Sài Gòn học. Huế mình, người ta đi lần, đi hồi hết.

Đông Nghi hỏi bạn:

- Tỷ Muội có ưa xa Huế không?

- Không, tao ở đây tới tra, tới chết. Còn Đông Nghi?

- Tao không biết.

- Phải biết chứ, phải có lập trường chứ.

Rồi trong lớp, thấy Đông Nghi cứ hay nhìn ra cửa sổ, hồn như gởi trên những tàng cây phượng, Tỷ Muội trách bạn:

- Đạo này trông Nghi thay đổi nghe. Coi chừng cuối năm đứng thấp là không được, cái bằng mình đang học giỏi, để tui nó tranh thì ức chết.

Trà nói nhỏ vào tai Tỷ Muội:

- Nhớ anh Vinh tao đó. Anh chị mê nhau rồi nghe.

Nghe nhắc loáng thoáng tới tên Vinh là Đông Nghi cau mày. Nói làm chi tới anh chàng nhất gái đó. Đông Nghi chỉ trông hết giờ học để về nhà xem có thư không.

Và mỗi lần đi học, nàng dặn thằng Rọm:

- Rọm, có ai gọi đưa thư thì nhận rồi cất trong phòng học cho tui nghe, đừng đưa cho ai nghe.

- Thư từ, thư từ cái chi. Mà ai gởi thư? Tui mách mạ đánh cho nứt đít chừ. Bữa hôm bị đánh nứt đít mà không khóc giỏi cha hí.

Đông Nghi năn nỉ thằng Rọm:

- Thôi mà, Rọm thấy tui hay bị mạ đánh, Rọm không thương tui răng?

- Không thương thì tao đâu thèm ở, tao sang bên Phan Bội Châu tao xin giữ cửa hát bội.

Mi coi tao hát bội thua chi thằng Chắt. Rủa mà hấn làm tới Tôn Tản, đôi khi đóng Bàng

Quyên.

- Thương tui thì cất thư giùm tui, mạ biết, mạ đánh tui chết luôn.

- Mà thư chi, ai đem tới?

- Cái ông đi xe đạp ngang qua nhà, cái xe có cái chuông kêu to Rọm hay chười đó.

- À, cái thằng có hai cái túi đeo hai bên xe há?

- Đúng đó.

- Mà thư ai?

Đông Nghi giả vờ thì thầm với thằng Rọm:

- Đừng nói cho ai nghe nghe, tui gửi thư hỏi ông chú ở Sài Gòn về ba, để coi ba chừ ở mô. Ba mà về là cái ông Bồ Đào hết đến nhà nữa. Rọm ưng không?

Thằng Rọm cười hí hửng:

- Phải đó.

- Vậy nhận thư cho tui nghe.

Thằng Rọm làm bộ suy nghĩ:

- Không được, mi phải đọc cho tao nghe.

Biết thằng Rọm không thuộc được một chữ A, chữ B, Đông Nghi hứa:

- Ủ, được rồi, tui coi rồi, tui kể cho mà nghe.

Thấy thằng Rọm đã xuôi tai, Đông Nghi thấy cần phải dọa già, không thì sợ khi nó không vừa ý, nó nói vung ra thì nàng ồm đòn thật, Đông Nghi dặn:

- Đừng nói với ai, chuyện này có ai biết thì cả tui với Rọm đều bị đòn hết, Rọm thề đi.

- Thề thì thề, tui mà nói đi, nói lại cho Ôn vật chết tui, ông Chín thượng ngàn bẻ răng tui.

Muốn thề nữa, mai tui lên điện hàng chén

- Thôi, nghe mi nói dễ sợ ghê rứa thế ...

Từ hôm đó trở đi, thằng Rọm cứ thấp thỏm hoài. Mỗi lần Đông Nghi đi học về là nó nhìn Nghi lắc đầu ra dấu là không có thư từ chi hết. Hơn một tuần lễ trôi qua như thế, Đông Nghi hết hy vọng. Chắc lá thư không đến hoặc có thể vì nàng viết dở quá, quê mùa quá làm người bạn xa cười nàng và không thèm trả lời nữa. Thằng Rọm mỗi sáng chờ giờ người phát thư ngang qua đường trước nhà là quét sân, đợi để hỏi thư, mỗi lần thấy người phát thư đưa tay khoát lui lia lịa, nó lại chười thăm:

- Mụ cô bà nó chớ cả xấp thư mà không chịu đưa cho người ta một cái.

Ngoài chuyện trông thư và nói chuyện với thằng Rọm về lá thư đến chưa đó, Đông Nghi không còn ai để nói chuyện nữa. Bà ngoại tự nhiên ngã bệnh, bác sĩ khám cho biết là bệnh già. Mấy hôm sau, bà bại hẳn một chân và mỗi lần đi đứng bà cần phải chống gậy. Còn bà Phúc Lợi thì đi tối ngày, từ khi đánh Đông Nghi mấy roi, bà ít nói chuyện với nàng và mỗi lần ông Bồ Đào đưa bà về, bà vào thăm mẹ, hỏi thăm bệnh và tự tay sắc thuốc bắc cho bà ngoại uống. Mẹ càng ít nói chuyện với Đông Nghi hơn, đôi khi bắt chuyện thì cũng chỉ là những chuyện học hành, nhà trường, sách vở. Ông Bồ Đào cũng ít vào nhà, ông chỉ đưa bà Phúc Lợi đến ngõ rồi nói qua quýt vài câu là ông rồ máy chạy.

Thằng Rọm mỗi tối lại lúi lúi ra giếng nước hỏi:

- Nì, răng lá thư đó chưa đến rứa?

Đông Nghi cố nuôi hy vọng, nàng nói với Rọm bằng giọng tin tưởng:

- Đợi vài bữa nữa, răng cũng có.

- Chắc không? Răng mà tui thấy hết hơi rồi.

Thằng Rọm đưa tay lên phân trần:

- Tại cái thằng đưa thư nó dẫu đi. Nó có cả xấp mà bữa mô cũng nói không có, tức chi lạ.

- Không phải của mình, của người ta.

Thằng Rọm lại hỏi:

- Mi biết ba mi ở mô không?

- Rọm có biết không?

- Không, hồi đó tao ở dưới quê, tao lên ở khi ba mi đi rồi, hồi đó mi nhỏ chút xíu nì.

- Rồi ba tui đi luôn?

- Thì đi luôn. Tao bày nghe mi, hỏi bên nội a tề.

Đông Nghi cúi đầu làm thinh. Thằng Rọm làm răng hiểu được những uẩn khúc bên trong gia đình. Đông Nghi nhớ lại có một lần giỗ ông nội. Đông Nghi được mẹ sai đem hoa quả, bánh trái sang góp cúng. Lần đó, ông chú của nàng ở Sài Gòn cũng về, thấy Nghi ngồi chung với anh chị em ở một mâm dành cho con nít, ông hỏi:

- Đứa mô rứa chị?

- Con Nghi, con của anh Tham đó.

- À, nó đó à, nó lớn rồi hi.

Giọng nói của người chú như nói với một kẻ xa lạ nào. Đông Nghi định bỏ đứa đứng lên đi về, nhưng nằng sợ những trận đòn của mẹ. Thuở nhỏ Đông Nghi có tiếng là giỏi chịu đòn, vậy mà cũng không chịu nổi tiếng quát lớn hơn của mẹ. Ông chú đó về một hai bữa rồi đi. Hôm sau Đông Nghi sang cửa hàng với mẹ, ông chú đi sắm hàng ngang qua, bắt đắc dĩ ghé vào chào mẹ. Chị Nại dẫn Đông Nghi đứng trước mặt ông chú, cúi xuống bảo: - Em chào chú đi. Em nói bầm chú đi.

Đông Nghi đứng lì, nhất định không nói gì. Ông chú cười khẽ mà không nhìn Nghi, rồi ông vội vàng chào mẹ và đi thẳng. Lần đó Đông Nghi lấy làm lạ sao mẹ không đánh đòn vì tội vô lễ trước mặt người lớn. Đông Nghi chẳng thấy nằng có chút trù mến nào với người chú xa lạ hết, mặc dù hồi đó còn nhỏ, Đông Nghi cũng biết nằng là con bé đáng thương, là nằng đã bị loại trừ ra khỏi họ hàng, vì cha nằng đã đi xa và mẹ nằng không hạnh phúc gia đình bên nội nằng. Thuở nhỏ, nhiều lúc Đông Nghi quan tâm đến và hay buồn tủi, bây giờ, Đông Nghi coi như mình không dính dáng đến gia đình đó là một cái may. Đông Nghi không chịu đựng được những tiếng bầm bà, lạy bà, lạy chú, bầm bác. Thăng Rọm thấy Đông Nghi không nhìn nó mà nhìn đi đâu, nó cũng không buồn nói chuyện nữa mà bỏ vào nhà. Và mỗi tối, Đông Nghi cũng không còn cảm động khi thấy Vinh đi tới, đi lui trước ngõ nhà nằng nữa. Nhưng đôi Trà, Nghi không hề cải chính gì hết. Đông Nghi cũng chỉ là một đứa con gái, tại sao Đông Nghi lại khác bạn bè là muốn có nhiều người yêu mình, để ý mình? Làm con gái, không ai đi theo chắc là buồn lắm. Đông Nghi chỉ tiếc những người đang theo nằng lại không phải là những mẫu người nằng chọn. Mẫu người thích hợp với Đông Nghi như thế nào, chính Nghi cũng chưa hình dung nổi, mà những mẫu người sẵn có thì thật là cách biệt, trước mắt nằng họ hết sức tầm thường.

Nhưng khoảng hơn một tuần lễ sau, một buổi trưa đi học về Nghi thấy thăng Rọm cứ nháy nháy nằng hoài. Đông Nghi biết là có chuyện lạ, nhưng rủi cho nằng là trưa đó, mẹ nằng cũng về ăn cơm. Đợi cho mẹ vào phòng nằm nghỉ trưa, Đông Nghi lén xuống bếp. Thăng Rọm đã rửa chén bát xong, đang đứng ở giếng nước nói chuyện với O Cau. Nhà có giếng nước nhưng mẹ cứ thuê gánh nước giếng khác vì giếng này nước trong và ngọt, nấu trà rất thơm. Giếng nhà chỉ dùng để giặt rửa, tưới cây. Đông Nghi phải làm dầu mỡ,

thằng Rọm mới nói khéo cho O Cau gánh đôi thùng không đi ra ngõ. Gài ngõ cẩn thận, thằng Rọm mới trở vào, ghé vào tai Đông Nghi:

- Nì, có rồi.

Đang hồi hộp, Đông Nghi cũng phải phì cười. Tự nhiên kêu lên là có rồi, dù biết thằng Rọm ám chỉ lá thư, nhưng Đông Nghi không thể không cười trước vẻ mặt và giọng nói quan trọng đặc biệt của Rọm. Đông Nghi giựt tay thằng Rọm:

- Mô, đưa đây.

- Không.

Đông Nghi ngạc nhiên:

- Răng rứa, thư của người ta mà. Rọm biết chi mà giữ?

- Đưa rồi mi không đọc cho tao nghe răng?

- Đọc mà. Tui tui kể cho nghe.

- Đọc to cho tao nghe với.

- Thì đưa đây đã. Mi chộn rộn, mạ biết là chết hết.

- Mi hay lừa tao lắm, thuở trước chơi đánh ô làng, chơi lò cò, chơi đánh cẳng, mi hay ăn gian tao, tao biết rồi, tao không chịu mô.

Đông Nghi phì cười:

- Rứa làm răng bây chừ?

- Thẻ đi ...

- Được rồi, thẻ thì thẻ. Tui nói láo cho lá thư rớt máy bay mất tiêu không tới Huế nữa.

Thằng Rọm tươi nét mặt. Đông Nghi lạ lùng không hiểu tại sao khuôn mặt già khản đầy nếp nhăn của thằng Rọm khi cười cứ loắt choắt như đứa con nít.

- Tui đi lấy nghe, tui chần dưới cái gối.

Thằng Rọm đi lấy cái thư đưa cho Đông Nghi. Nghi cầm lá thư trên tay mà không dẫu được sự run rẩy. Không biết cái gì ở trong này, mong là niềm vui. Đông Nghi cầm chặt lá thư nói với thằng Rọm:

- Tui tui kể cho nghe, chừ đi làm việc đi.

- Tui tui đợi ngoài giềng nì nghe, nghe tiếng tui úp chén đĩa vô cùi là ra đợi tui nghe.

Đông Nghi hứa chắc chắn cho thằng Rọm tin rồi nàng bỏ chạy vào phòng, đóng kín cửa

lại. Đông Nghi vội vả xé lá thư đọc ngẫu nhiên:

Cô Tương Giang,

Không biết chúng ta có căn duyên nào không mà khi đọc lá thư của cô, tôi cảm động lắm. Lá thư của cô đến làm cho những lá thư khác từ muôn phương gửi về mất hết ý nghĩa, tôi sẽ tìm ra người bạn gái dễ thương nhất, hiền lành nhất và cũng nhút nhát nhất nữa. Tôi yêu thích sự nhút nhát đó và vì thế, tôi đã chọn cô để xin được làm bạn, cô có bằng lòng không hở cô Tương Giang?

Trước khi chúng ta quen nhau, trao đổi thư từ với nhau, tôi muốn được tự giới thiệu với cô. Như lời rao ở dòng tìm bạn thơ tìn, tôi nói tôi là một người lính cô đơn, cô đơn lắm. Tuy ở miền Nam nhưng tôi ở cách Sài Gòn rất xa. Nơi tôi ở là một vùng rừng núi hoang vu, chắc Tương Giang cũng biết là lính ăn uống và sống ra sao rồi. Tương Giang cho phép tôi được gọi cô Tương Giang nhé. Năm nay tôi 23 tuổi, đang phục vụ trong một đơn vị pháo binh, vậy chắc cô Tương Giang cũng đoán ra được đời sống chúng tôi buồn tẻ như thế nào rồi. Nhìn dòng chữ mềm mại của Tương Giang, tôi tưởng tượng ra Tương Giang là một cô gái Huế mảnh khảnh như liễu, rất hiền, rất thơ mộng. Tôi thích hình ảnh này lắm. Đã từ lâu, tôi mong tìm được một cô bạn gái ở Huế, một cô bạn hay một người em gái Huế. Tôi không đoán ra nổi tuổi của Tương Giang, nhưng tôi hy vọng rằng Tương Giang còn nhỏ tuổi lắm, mặc dù với lá thư đầu, Tương Giang đã cố tỏ ra rất người lớn. Tương Giang có biết những đứa trẻ con thường ưa làm người lớn không?

Tương Giang nghĩ sai rồi, không có lá thư nào tới trước hoặc sau thư của Tương Giang để tôi sắp ra, lựa chọn hết. Chỉ có mỗi mình lá thư của Tương Giang thôi, vì có ai thích nổi một anh lính nghèo, cô đơn, không gia đình.

Gia đình tôi còn lại ở Bắc, thuở nhỏ tôi được gửi học ở Hà Nội, ở với một ông chú ruột và đi di cư cùng với gia đình này. Về những điều này, tôi sẽ phải còn tâm sự với Tương Giang nhiều nữa, những lá thư đầu cũng cần phải có giới hạn, Tương Giang có nghĩ như thế không?

Hãy kể cho tôi nghe về cầu Tràng Tiền, về sông Hương, Lăng tẩm ... Tôi chưa có dịp ra Huế, nhưng hy vọng rằng, bắt đầu từ nay, Huế sẽ là một nơi tôi nghĩ tới nhiều nhất trong cuộc sống đầy buồn phiền này.

Mong thư của Trương Giang đến sớm. Lời chúc đầu tiên của tôi đến với Trương Giang là cầu mong giấc ngủ đêm nay, Trương Giang mơ thấy một giấc mơ đẹp.

Đông Nghi đọc đi, đọc lại mãi lá thư, nàng nằm dài ra giường, rồi đứng bên cửa sổ, dựa lưng vào tường. Những dòng chữ cứng rắn cứ nhảy múa trước mắt Đông Nghi và Đông Nghi thuộc lòng lá thư. Sao nó dễ thấm vào ta hơn cả một bài học ư ỹ nhất. Mà bài học thì chả có bài nào ư ỹ đâu. Lá thư của Vũ Tuấn tới với Đông Nghi lúc nàng đã ngủt hết chờ đợi. Nhưng làm thế nào để trả lời thư đây? Đông Nghi loay hoay hết cả buổi trưa mà không viết được chữ nào, không học được chữ nào. Đông Nghi dấu lá thư mang ra vườn. Lâu lắm nàng mới ngồi trên chiếc võng, cây trần bì đã chín, những quả mọng nước bị dơi ăn rơi vung vãi trên đất, lẫn với lá vàng. Vườn tràn ngập lá vàng và quả khô, một mình thẳng Rơm dọn không hết. Đông Nghi đứng đưa hai chân, lòng nàng thoi thới, một tình cảm mong manh, lảng vảng như những hơi nắng lọc dưới lá ve vãn trong tâm hồn nàng. Đông Nghi cũng nhìn thấy tất cả, những ngày thơ ấu tròn mắt nương trong những giọt nắng vàng về chia vui với nàng. Lá xanh thắm đã óng ả vàng như lòng nàng đã ngả theo nắng. Đông Nghi lại lấy lá thư ra, lại đọc. Anh ấy tưởng tượng ra ta như liễu, tưởng tượng ra ta như một bóng mây, như một ngọn lá, như nỗi thơ mộng. Vũ Tuấn là một người lính 23 tuổi cô đơn. Đông Nghi thắc mắc không hiểu tại sao với số tuổi đó, Vũ Tuấn đã vào lính, đã từng trải. Không hiểu sao chỉ mới đọc lá thư đó, Đông Nghi đã linh cảm thấy Vũ Tuấn khác hẳn mọi người mà từ trước tới nay nàng đã gặp. Nhất định là Vũ Tuấn không nhất gái như Vinh, không lãng mạn quê mùa như Khánh.

Đông Nghi xếp lá thư bỏ gọn vào giữa trang vở học rồi nàng cúi xuống nhặt mấy hột sấu đông khô rơi trên mặt đất. Đông Nghi đặt những hạt khô trong lòng bàn tay và bỗng dung nàng cảm động ghê gớm, cảm động vì một lẽ gì không biết mà sắp muốn khóc được. Có nhẽ ta đang nhớ lại những ngày cũ và không bao giờ ta còn trở lại với chúng nữa. Đông Nghi ơi, mi bắt đầu có một thế giới mới rồi, một tâm tình mới rồi. Hãy báo cho vườn cây biết, cho cây sấu đông biết, cây bại hoại cuối vườn, cây ngọc lan đã cuối mùa nở hoa nữa.

Một ngọn gió trưa đang thổi đến ve vãn trên mấy đọt cây. Ngọn gió cũng tới rất nhanh, phe phẩy trên tóc, trên da mặt nàng. Đông Nghi nhắm mắt lại, nàng chìm đi trong một cảm giác hân hoan tràn ngập

Chương ba

Đông Nghi ơi, mi hãy mở mắt ra đi chứ. Cố gắng lên, cố gắng mở mắt nhìn ra ngoài khu vườn. Nắng đã lên rồi đó. Hay ít nhất nắng cũng đã đâm thủng sương mù và những ngọn lá già nua đang cố lay động để hắt những giọt nước tai ác xuống đất. Có lẽ đêm qua sương mù dày lắm, đôi mắt mày đã mờ thao láo cả đêm, bây giờ đã dày sương mù, lệ đã cứng thành bụi. Mở mắt ra, mở mắt đi Đông Nghi. Đông Nghi cố gắng để mở đôi mắt mà quả thật nàng không muốn mở mắt ra nữa. Giữa bàn lá thư viết cho Tuấn còn đó, viết lờ dờ, viết không đầu, không đuôi và đã bôi nhòa những giọt lệ.

Nói cho anh nghe đi chứ Đông Nghi, em đang làm gì, đang nghĩ gì trong thành phố đó? Hơn một tuần lễ rồi không có thư em, anh còn phải chờ đợi trong bao lâu nữa? Anh đang chờ đợi được em cho phép, được em gật đầu để đón tất cả những ngày phép trong một năm để trở về Huế, để trông thấy mặt em. Cô Đông Nghi, cô nàng tôn nữ sầu mộng. Làm sao anh chịu đựng được sự xa cách, chịu đựng được những tháng ngày lẻ loi như thế này. Anh muốn biết gia đình em, muốn được mẹ em nhận anh vào gia đình. Đông Nghi ơi, sao em không tả cho anh nghe về mẹ? Người đàn bà Huế búi tóc hay vấn tóc trần đều đẹp quý phái cả. Tóc em cũng dài lắm, ngày nào anh trở về để trông thấy tóc em búi ngược như người đàn bà hiền thực nhất. Em ơi, mình sẽ có bao nhiêu ngày chiều vàng núi Ngự, bao nhiêu sáng soi chung mặt dưới dòng Hương Giang. Anh sẽ nói với mẹ như thế nào? Bắt

đầu như thế nào? Em ơi, cùng với anh đứng trước mặt mẹ nhé. Anh nói anh yêu Nghi, yêu Nghi, như vậy đã đủ chưa hở Nghi? Anh đang giận và tự cười anh đây. Từ ngày có Nghi, yêu Nghi, anh đã hết khật khùng rồi, có điên mấy cũng phải tỉnh dậy trước nhan sắc rực rỡ, đầm thắm của em ... Tội nghiệp em ở trong một thành phố nghiệt ngã đó. Nhưng em đừng nói với anh là em chỉ có một mình. Em có mẹ. Phải, anh nhìn ảnh em, uống hết những dòng thư của em, qua tâm hồn và đức tính của em, anh đã nhìn được ra mẹ.

Anh đã nhìn được ra mẹ. Tay Đông Nghi muốn bấu cho lưng mặt bàn. Phải đó, nếu anh ra được mặt mẹ. Khuôn mặt của mẹ đêm qua, đêm kia. Buổi tối đêm trước mẹ đi không về. Gần mười hai giờ đêm Đông Nghi mới rủ thẳng Rọm ra đóng cửa. Bà ngoại ôm gằn liệt giường không ai chăm sóc. Đông Nghi phải đi lạy lục, năn nỉ O Cau tới ở đêm trông giúp. Buổi sáng sớm, Đông Nghi dậy nấu nước, sắc thuốc cho ngoại xong, nàng phải đến trường.

Nghe thấy tiếng rên của bà ngoại, Đông Nghi dẫu lá thư viết dở vào ngăn kéo rồi mở cửa đi ra nhà ngoài. Ngang qua tấm sập gụ, Đông Nghi thấy mẹ vẫn còn nằm ngủ vùi.

Từ hôm bà ngoại ốm, mẹ nàng phải ra ngủ ở sập gụ căn ngoài để buổi trong cho bà ngoại nằm cho kín gió. Đông Nghi thấy mẹ nằm ngửa, một vạt áo trước lật lên bày một khoảng bụng trắng phều. Thêm vào đó, cáo áo trắng vải phin mỏng nổi bật cái nịt ngực bằng ren nịt thật chặt. Hình ảnh trang trọng của mẹ bình thường không còn nữa, và Đông Nghi cảm thấy khó chịu như nhìn một cảnh không đẹp mắt. Đông Nghi rón rén đi vào phòng ngoại. Bà ngoại nằm xây mặt vào trong vách, mái tóc bạc của bà xỏ tung, rủ xuống chân giường. Đông Nghi ngồi xuống bên cạnh, vén tóc cho bà ngoại. Nàng sờ tay lên trán bà ngoại, thấy trán bà vẫn hâm hấp như mọi ngày, nhưng hơi thở của bà coi có vẻ nặng nhọc hơn. Bà Ấm nhận ra cháu thì xoay lại:

- Con Nghi đó hở?

Đông Nghi cầm chặt lấy tay bà ngoại, tự dung nàng cảm thấy thương thân mình, thương thân bà. Đông Nghi ứa nước mắt:

- Bà ăn cháo, cháu đi nấu nghe bà.
- Thôi, cháu sửa soạn đi học đi.

Đông Nghi vẫn đặt một tay lên trán ngoại. Ánh sáng mờ mờ của căn phòng đóng cửa bít bùng với ánh đèn dầu đặt đằng góc phòng hắt lại, tạo cho khuôn mặt bà ngoại một vẻ gầy gò, hốc hác như chỉ còn da bọc xương.

- Bữa ni chủ nhật, cháu nghỉ mà bà.

Giọng bà Ấm áy náy, rung rung:

- Ủ, để trưa rồi nấu cháo cho bà. Bữa ni cháu nghỉ vô ngồi chơi với bà nghe cháu.
- Bà coi trong mình ra rằng, có bớt mệt không?
- Không rằng mô. Bà già, bà đau ốm lặt vặt, cháu ơi.

Đông Nghi dạ nhỏ. Bàn tay Đông Nghi vẫn nằm gọn trong bàn tay già nhăn nheo.

- Cháu sợ bà chết không?

Nước mắt Đông Nghi trào ra ướt đầm cả má.

- Bà ơi, bà đừng chết. Bà chết, cháu sống với ai.

Bà Ấm cố mở lớn mắt nhìn khuôn mặt cháu gái, nước mắt bà cũng trào ra:

- Ủ, bà không chết mô. Nhưng bà già rồi, bà sống cũng không mấy nữa.

Rồi giọng bà ngoại nhỏ hơn:

- Con đó đã đi qua hàng chưa?

Đông Nghi biết bà hỏi con đó là ai rồi. Con đó đã đi qua hàng chưa, giọng nói của bà ngoại vừa mỉa mai, vừa khinh bạc. Đông Nghi nói thật nhỏ:

- Mạ con đang ngủ ở ngoài sập.
- Nằm cho thúì thây, trầy trúa ra luôn.

Đông Nghi cầm lấy tay bà ngoại. Bà ơi, bà đừng nói thế. Mỗi lời đay nghiến của bà là một đòn xóc, moi móc tim gan, phèo phổi của cháu rồi. Đông Nghi lay lay tay bà ngoại:

- Bà ghét cháu không?
- Tự nhiên rằng lại nói với bà rứa?
- Tại bà ghét mạ con.

Bà Ấm trợn mắt. Rứa ra con ni hần không hề oán ghét chi mạ hần hết. Giọng bà lạc đi:

- Cháu thương mạ lắm lắm hả?

- Cháu thương mạ, nhưng mạ mô có thương cháu, phải không bà?

Đông Nghi thấy bà ngoại thâm trầm:

- Túi qua cháu có thấy cái thằng Bò Đào đưa mạ cháu về không?

- Có.

- Có rì rầm chi không?

- Dạ không.

- Lát nữa mạ cháu dậy nói vô bà biểu.

- Dạ.

Bà Âm quay mặt vào trong vách:

- Thôi cháu ra ngoài cho bà nằm.

Đông Nghi rón rén đi ra khỏi phòng. Nàng khép cánh cửa lại rồi đi xuống bếp. Thằng Rọm đang ngồi sắc thuốc cho bà ngoại, mặt nó gục vào hai đầu gối, trông đặng sau y hết một đĩa con nít. Đông Nghi đi tới gần. Thằng Rọm ngẩng đầu lên hỏi:

- Bữa nay chủ nhật Nghi hí?

- Ừ.

- Bà ngoại dậy chưa?

- Chưa.

Thằng Rọm cười hích hích. Hắn đưa tay áo lên quệt mũi:

- Con Cau nói rứa mà đúng rầm rầm.

Đông Nghi bước tới gần thằng Rọm:

- O Cau nói chi?

- Mạ mi với thằng Bò Đào. Cái thằng có vợ con đùm đê mà mê gái.

Suýt nữa thì Đông Nghi đưa tay bịt miệng thằng Rọm lại. Tay chân nàng bỗng run lẩy bẩy:

- O Cau nói với Rọm rứa?

- Ừ.

- Răng O biết được?

- Biết chứ răng không biết. Biết mạnh a rồi. Con Cau hắn nói thấy thằng nó ôm vai mạ mi nữa.

Đông Nghi ôm mặt, nàng không muốn nghe gì nữa hết. Đầu óc Đông Nghi như có lúc vừa lạnh đi, bất tỉnh trong một giây ngắn. Nàng lại ứa nước mắt:

- Thôi Rọm ơi.

- Nói cho mà nghe lại kêu thôi, hỏi tao, tao mới nói.

Đông Nghi thấy thằng Rọm lớn tiếng, nằng nặc nỉ:

- Nói nhỏ thôi Rọm ơi, mạ nằm ngủ trên sập.

- Tao sợ chi, mạ mi nói, tao cũng nói cho mà nghe ...

Nhưng thằng Rọm chưa nói dứt lời thì Đông Nghi đã nghe thấy tiếng mẹ gọi thằng Rọm âm nhà. Rồi tiếng guốc mẹ bước xuống cửa bếp:

- Rọm ơi, Rọm, biểu. Mi đi mô rồi?

Đông Nghi kéo tay thằng Rọm:

- Lên đi.

- Không lên.

- Mạ xuống.

- Xuống thì xuống chớ, tao sợ chi.

Tiếng guốc của bà Phúc Lợi đã xuống tới nơi. Đông Nghi quay mặt lại. Mắt nàng vừa chạm đôi mắt mẹ đã vội cúi xuống. Đông Nghi rất bực mình vì sự nhút nhát, quá mặc ảm của mình, nhưng trong phút này, nàng vẫn không kìm hãm được sự run rẩy. Khi mô đứng trước mạ, tui vẫn như con thỏ con đứng trước con thú dữ.

Bà Phúc Lợi chống hai tay cạnh sườn:

- Rọm, sao tao kêu không ư hử chi hết rứa hử?

- Có ư hử không nghe thì thôi cha.

- Mi nói với tao rứa hả? Đồ mắt dạy, tổ cha mi.

- Ê, đừng chưởi bới, bà con dòng họ hết. Có bà con tui mới làm mọi, nấu cơm, giặt giũ cho chớ. Chớ ai dám vô ở nhà mi, mà nhà mi dám thuê ai hử?

Bà Phúc Lợi giận đến tím mặt lại. Đông Nghi đứng cúi đầu xuống đất, không dám ngó mặt mẹ, cũng không dám ngó thằng Rọm. Nàng đứng chết cứng mà nghe hai bên đối đáp.

- Thằng ni giỏi hí, mi cãi tay đôi với tao.

- Dữ như cọp, ai mà dám cãi. Phải thì nói ...

- Mi làm chi tao kêu hoài không lên?

Thằng Rọm nói cụt ngắn:

- Sắc thuốc.

Đông Nghi cảm thấy như đôi mắt mẹ chiếu thẳng vào mặt mình:

- Tui bây nói chi tao mà cái vả om sòm?

Đông Nghi khỏ sở ngó tằng Rọm. Thằng Rọm vẫn nhìn vào lò lửa, nói trống không:

- Tui với nó nói chuyện chơi, được không?

Đôi mắt mẹ quắc lên, liếc như chém từ mặt thằng Rọm sang bồ mạnh vào mặt nàng:

- Nghi, ngừng mặt tao ngó coi.

Đông Nghi đưa mắt sợ sệt, nàng vẫn chưa dám nhìn vào mặt mẹ:

- Dạ, thưa mạ

- Lên nhà tao biểu coi.

Bà Phúc Lợi bỏ đi lên nhà. Đông Nghi dợm bước theo. Thằng Rọm nói vọng lên:

- Đ ngủ lang về nhà ôm làng, ôm xóm.

Không biết bà Phúc Lợi có nghe không mà Đông Nghi không thấy bà quay lại. Đông Nghi thấy thằng Rọm đưa mắt nhìn nàng, rồi mỉm cười khuyến khích, hai tay nó đánh chéo vào nhau, Đông Nghi không hiểu nó muốn nói chi hết.

Lên tới nhà trên, Đông Nghi không còn can đảm đến trước mặt mẹ nữa. Nàng đẩy cửa buồng, chạy vào phòng ngoại, ôm lấy bà mà khóc nức nở:

- Ngoại ơi, ngoại ơi.

Cánh tay bà ngoại đưa lên vỗ về trên lưng Đông Nghi. Một lúc sau, Đông Nghi ngừng lên, nàng thấy đôi mắt hấp hèm của bà cũng đầm đề nước mắt. Đông Nghi ôm chặt bà hơn. Cùng lúc đó, Đông Nghi nghe tiếng dép của bà Phúc Lợi đi vào. Đông Nghi vẫn úp mặt trên ngực bà. Một cánh tay của Đông Nghi được nhấc lên, rồi tiếng của mẹ:

- Nghi, ra đây nghe mạ nói chuyện.

Giọng nói của bà dịu dàng hẳn. Đông Nghi còn phân vân chưa biết tính sao thì bà ngoại đã giựt tay Nghi lại:

- Tui tưởng cô không còn quyền hạn chi để nói chuyện với nó.

Giọng bà Phúc Lợi sừng sốt:

- Mạ cũng rứa. Mạ bênh nó leo lên đầu, lên cổ. Con của con thì con dạy.

- Cô hết dạy được nó rồi.

- Tại rằng như rửa được. Mạ nói khó nghe quá.

Giọng nói của bà Ấm như chìm trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Kể từ khi cô bỏ căn nhà ni đi ngủ lang ...

Tiếng ngủ lang của bà bị chìm ngấm trong tiếng nấc, nhưng mẹ đủ nghe rồi. Đông Nghi thấy mẹ ngồi bệt xuống giường, tay bà bám chặt vào mép chiếu:

- Trời phật ơi, mạ mà cũng nghĩ như rửa, trách chi con Nghi nó khinh con.

Bà Ấm vẫn một tay ôm cháu, day mặt vào tường:

- Nếu cô muốn bước đi bước nữa thì cô cứ việc lấy chồng. Con cô, tui sống thì tui nuôi, tui chết thì cho nó về làm đầy tớ bên nội.

- Mạ tưởng họ bằng lòng cho con Nghi vô nhà họ làm đầy tớ?

- Thì làm đầy tớ thiên hạ, có rằng không?

- Mạ nói con đi ngủ lang? Ai nói với mạ?

Bà Ấm không dẫn được cơn tức giận, bà day mặt lại, đưa tay đâm vào ngực:

- Cái ni nói, cái ni nói. Thôi đừng có nói nữa mà tui học máu, tui chết.

- Con nói con ngủ bên cửa hàng, rằng bà không hỏi chị Nại?

- Tui què, tui đui, tui nằm một chỗ mà.

Bà Phúc Lợi đứng lên. Bà nhìn mặt bà Ấm, nhìn vào mặt Đông Nghi rồi đi thụt lùi ra cửa:

- Tui biết rồi. Tại rằng mười mấy năm mạ cứ nghĩ một điều mãi. Chừ hiểu nữa. Nghi, con cũng khinh mạ luôn phải không?

Không mạ ơi, con không còn đủ sức để khinh ghét ai, để thương xót ai được nữa. Con thương xót con quá, con tội nghiệp con quá. Đông Nghi muốn nói với mạ một câu nào đó, nhưng nàng không nghĩ ra được một câu nào hết. mạ đã tới cửa, đã sắp khuất. Cánh tay của Đông Nghi muốn đưa lên, muốn kéo níu. Nhưng đâu rồi sức lực của ta? Đông Nghi vẫn bầu chặt một tay xuống chiếu, một tay vẫn nắm gọn trong tay bà. Nước mắt Đông Nghi trào ra như mưa:

- Mạ, mạ ...

Nhưng cánh cửa đã khép lại. Tiếng guốc của mẹ giận hờn, cương quyết đi xa khỏi cửa buồng. Đông Nghi khóc vùi trên ngực bà. Bà ơi, cháu khổ vô vàn, chẳng thà cháu đừng sinh ra, hay cháu sinh ra mà cháu đừng sống. Không, cháu cũng ham sống lắm. Như lúc

này, cháu đau khổ đến ngất lịm, cháu vẫn sung sướng được bàn tay bà thoa trên lưng, luồn trên tóc. Cháu được nước mắt bà nhỏ chung với lệ đau khổ của cháu. Nhưng sao cháu có bà, cháu vẫn thấy chưa đủ, bà ơi. Đông Nghi áp mặt mình lên ngực bà, dưới lớp vải mỏng này là đôi vú nhẵn nhúm. Đôi vú này đã nuôi mẹ, đã xẹp lép vì mẹ, đã nhẵn nhúm vì ta. Bà ơi, bà nói ra cho cháu biết điều chi mà ghê gớm đến như rứa?

Có tiếng mở tủ rồi đóng cửa tủ. Tiếng guốc của mẹ kéo lê từ nhà xuống bếp, rồi tiếng mẹ quát tháo thẳng Rọm, rồi mẹ bỏ đi. Thằng Rọm dưới bếp hát một bài hát bội. Bà ngoại vẫn nằm im, tay bà vẫn đặt trên lưng Đông Nghi, mặt bà nhìn lên mái nhà, những rui, kèo đã cũ, những mảnh ngói đã có kẽ hở. Đông Nghi không biết bà đang nghĩ gì. Đông Nghi cũng không muốn đụng mạnh để vỡ tan cảm giác buồn khổ đến lịm người lúc đó.

Nhưng Ngoại đã đẩy Đông Nghi ngồi dậy:

- Thôi nín đi, đừng khóc nữa, hủ nguoi lắm.

Đông Nghi ngồi dậy theo đà tay đẩy của bà ngoại. Khuôn mặt của bà ngoại chỉ trong giây lát mà như già hơn mấy tuổi. Đông Nghi nhìn thấy những giọt lệ còn ngấp trong tròng mắt bà. Tội nghiệp ngoại quá, ngoại đã già, những năm cuối đời không được thanh thoi. Thấy Đông Nghi còn nhìn mình, bà Ấm đưa tay vuốt ve vai cháu:

- Thôi cháu đi học bài đi, lát trưa nấu cho ngoại bát cháo.

Đông Nghi nghe lời bà, nàng vào phòng học. Nhưng Đông Nghi không tài nào học vào nổi một chữ. Hình như đã lâu, mấy tuần rồi, Đông Nghi không nhìn rõ khuôn mặt ông Bò Đào. Ở hẳn có cái gì khác lạ, có cái gì ghê gớm thế? Mạ mà mê được thẳng cha trời đánh, thánh vật đó?

Đông Nghi cố tìm mọi lý lẽ để bào chữa cho mẹ, nhưng cuối cùng nàng vẫn không chấp nhận mối tình vô luân đó. Ông Bò Đào đã có vợ con. Ông mê mẹ vì lẽ gì? Mẹ giàu có? Không, gia đình ông còn giàu có hơn. Vì lẽ gì nữa, trời ơi, sao tôi ngu muội, tôi tôi thui như đêm mịt mù, đầu óc tôi đã bị mục rã, mối đã gặm, dấn đã ăn hết rồi hay sao? Tui mà đi ngủ lang? Trời ơi, mạ mà cũng tin thế? Bà ngoại đã tin thế đó. Cả Đông Nghi nữa, Nghi cần chi phải hỏi chị Nại. Hỏi làm chi một sự đã rồi. Tang chứng còn đó, cái mặt ông Bò Đào đó. Làm sao gặp hẳn, làm sao nói với hẳn? Tui lạy ông, ông buông tha mạ tui ra,

đanh giá nhà tui đổ cái rập với cái bộ mặt màu mỡ của ông rồi. Làm sao để có can đảm nói như rứa nữa

Đông Nghi muốn sang cửa hàng gặp chị Nại, dù sao được hỏi, được giải thích, dù chị Nại nói dối, sự giải thích dối trá ấy cũng có còn hơn không. Đông Nghi sẽ bớt dần vật, bớt khổ sở. Có lý do mà tựa, bám riết vào. Cứ giả đồ như lời chị Nại nói đúng đi cũng chẳng làm răng hết.

Nghĩ thế nhưng Đông Nghi không rời khỏi nhà. Buổi xế trưa, nàng vội nấu cháo cho bà ngoại. Một lát sau, chị Nại đi xích lô về, mang theo miếng thịt bò và mấy cái cật heo nói của mẹ mua gửi về đó để nấu cháo cho bà ngoại ăn. Đông Nghi phải nấu nồi cháo khác.

Đông Nghi hỏi chị về đêm hôm mẹ không ngủ nhà, chị Nại nói:

- Bà ngủ bên cửa hàng mà.
- Răng chị biết? Tui chị có ngủ lại mô mà rành đã chớ?
- Thì bà nói rứa.
- Chị thấy mẹ ngủ thiệt ở cửa hàng?
- Tui về, sáng tui vô, thấy mẹ có đó rồi.
- Chị tới lúc mấy giờ?
- Tám giờ.

Đông Nghi thở dài thất vọng. Tám giờ, giờ mà mọi người đủ sức sửa soạn lại khuôn mặt, mọi nhà đã mở toang, hột bụi trên đường cũng bị quét đi hết. Đông Nghi lại hối hận vì đã lỡ hỏi chị Nại cho sự nghi ngờ không lối thoát. Chả thà đừng biết thêm để còn có thể nghĩ khác đi, tin khác đi. Chị Nại ăn cơm trưa xong nói với Đông Nghi:

- Chiều ni em sang trông cửa hàng, tui xin bà nghỉ, cháu nhỏ ở nhà nóng đầu.
- Có mẹ bên màn chi?
- Mẹ biểu em sang cửa hàng, chắc mẹ đi mô đó.
- Mẹ đi mô mới được chớ?
- Không chắc, sợ mẹ đi đó. Em cứ qua, chủ nhật mà.

Đông Nghi làm thính, nàng bung cháo vào cho bà ngoại. Bà Ám đã gặp chị Nại, đã hiểu thịt ở đâu đem về. Nhưng bà sợ Đông Nghi buồn nên cố ăn cho hết bát cháo. Đông Nghi ngồi quạt cho bà, pha nước cho bà uống. Bà Ám uống xong bát nước, vả mồ hôi ra như

tắm. Thấy cháu ngồi quạt, bà không đành:

- Thôi cháu đi ngủ trưa đi.
- Cháu ngồi quạt cho bà một lát rồi cháu sang cửa hàng.
- Sang mua chi?
- Mạ nhắc chị Nại về biểu cháu rửa.

Bà Ám làm thinh không nói gì thêm nữa. Đông Nghi hỏi:

- Cháu có đi không?
- Qua hay không, tùy cháu.

Bữa trưa hôm đó, đợi cho bà ngủ, Đông Nghi mới rón rén ra khỏi phòng. Nàng nghe tiếng chị Nại cãi nhau với thằng Nại ở góc vườn, cạnh lu nước mưa. Rồi chị Nại te tái xách nón đi ra cửa. Đông Nghi nằm nghỉ được mười mấy phút, nhìn đồng hồ đã gần hai giờ. Đông Nghi thay áo quần, sang Ty Muội mượn xe đạp sang cửa hàng. Ty Muội rủ buổi chiều nhớ về sớm đi tắm rồi lội lên Đò Cồn, bẻ bắp về nướng ăn, Đông Nghi nói không chắc. Đông Nghi đạp xe một mình sang phố. Đường vắng ngắt, Đông Nghi đạp xe đạp được tự nhiên hơn. Nàng nghĩ sang tới cửa hàng, thế nào mẹ cũng la sao dám đi xe dần. Mẹ thường biểu không mua xe đạp cho Nghi không phải vì không có tiền mà sợ đi xe đạp đen người, sợ xe dần, sợ có xe như rấp thêm cho Nghi hai cái chân nữa, Đông Nghi đi chơi nhiều hơn. Nhiều lý do để Đông Nghi đi mô cũng phải leo lên cái xích lô. Đi xe ngoài hoặc gọi bác Đậu rồi tới thẳng mạ trả tiền. Cả đi học muốn đi xích lô, mạ cũng không cấm. Đông Nghi thêm đi xe đạp lắm, tự do đạp bằng chân, tự do suy nghĩ, nhìn ngắm. Buổi trưa trời nắng nhưng gió sông thổi lên làm nón nàng mấy lần muốn bay, Đông Nghi tưởng tượng ra lúc này mẹ đang nằm nơi cái sập nhỏ bên trong cửa hàng. Bà sẽ búi tóc khi thấy nàng đi vào và bà sẽ hỏi chi nữa hỉ? Chắc bà hối hận vì cử chỉ ban sáng, và thấy có mặt bà ngoại nên mạ càng giận, càng làm nư thêm. Giờ mạ nghĩ lại, mạ muốn tâm sự với mình rồi. Đông Nghi tưởng tượng ra cảnh khi nàng bước vào cửa hàng: Con qua đó à? Mạ muốn giữ bộ mặt lạnh lùng, nhưng không được lâu nữa. Mạ bước tới, mạ kéo cả Đông Nghi ngồi xuống sập. Mạ ôm Đông Nghi và dụi mặt vào tóc, vào vai nàng: Con ơi, con không biết, con không thể nào biết được mạ thương con như thế nào. Nhưng còn ông Bò Đào đó. Lỡ trưa này nàng sang và gặp ông ta? Chắc ghê gớm lắm. Không, không được đâu. Mạ cũng chả bao giờ ôm Nghi vào lòng, mạ chả bao giờ khóc

với Đông Nghi. Mạ lạnh lùng, mạ có thừa can đảm để làm mặt lạ.

Để mẹ sống cho mẹ. Tôi lãng mạn quá, mơ mộng quá. Tôi chỉ nhìn trên mây mà không nhìn vào thực tế bao giờ. Giả dụ mình sang rồi mẹ sẽ bảo: Mi trông cửa hàng để mẹ đi đây một chút. Một chút thôi rồi cả buổi chiều đi ra, đi vô lóng ngóng. Đi ra, đi vô mà tức tối khi nghĩ ra mẹ đã đi với ông Bồ Đào. Không, mình nói giáo cho giặc. Không sang cửa hàng nữa, cho cuộc hẹn hò trật lất chơi, cho mạ biết là mình đã lớn, đã can dự được vào đời sống mẹ.

Nghĩ thế Đông Nghi hăm hở đạp xe qua cầu rồi nàng đạp vòng lên ngã cửa Thượng Tứ. Lúc này đến nhà một con bạn nào cũng được hết, một con bạn nào đó và cho nó cả buổi chiều. Đi cho thật tối để mạ về trước, mạ sẽ hoảng hốt. Để coi mạ còn hoảng hốt như ngày xưa còn bé, mỗi lần Đông Nghi đi chơi, mạ về không thấy là đôn đáo đi tìm không. Chắc chi bà còn thương như ngày trước nữa. Nhưng bà ngoại sẽ hoảng. Kệ, mình sẽ xin lỗi bà ngoại sau. Đông Nghi bẻ xe theo hướng đến nhà Trà. Tới trước cổng nhà Trà, Đông Nghi đẩy cổng, thấy bên trong cổng, giữa sân có chiếc xe đạp của ai dựng ở gốc cây trứng cá, Đông Nghi dựng đại xe vào đó luôn.

- A, cùng thanh tương ứng, cùng khí tương cầu, anh chị không hẹn mà tới cùng lúc. Coi chừng hai xe cùng rớt cái bịch xuống đất cùng lúc chừ nghe.

Đông Nghi ngừng đầu lên thấy Trà đứng trên thềm cười cười, nói nói. Đông Nghi hiểu chiếc xe đạp này của ai rồi, nàng luýnh quýnh làm sao mà cả hai chiếc xe cùng ngã rạp xuống đất thật. Đông Nghi cố loay hoay dựng, nhưng càng luýnh quýnh thêm. Vinh đã đi ra tới, giọng Vinh nhẹ nhàng:

- Thôi Nghi vô đi, để tui dựng cho.

Đông Nghi thả tay ra, chạy vào với Trà. Trà lôi tuốt Nghi vào nhà:

- Vô đây, kệ anh nớ, tập hầu hạ cho quen.

Nghi bấu vào vai bạn:

- Khi, nói chi lạ rứa.

Trà cười khúc khích nói lớn:

- Rứa không phải hai người hẹn chiều ni đến đây à?

- Nói tầm bậy, mình đi có việc, tiện đường ghé vô Trà chơi đó chừ.

Trà cười nghi ngờ rồi nó làm bộ liếng thoảng:

- Rửa há. Mình xin lỗi ấy nghe. Thôi ngồi chơi.

Đông Nghi ngồi xuống ghế. Cái bàn vuông và bốn cái ghế gỗ là kiểu thông thường nhất ở mọi nhà. Đông Nghi cúi nhìn mấy tấm ảnh lót dưới kiềng có trái tím nỉ màu xanh. Trà đùa:

- Ngoài nớ, chớ chỗ đó có chi đâu mà nhìn.

Đông Nghi chưa kịp trách bạn thì Vinh đã vào tới:

- Trà đang nói xấu chi anh đó?

- Dạ mô có. Em nói Đông Nghi có duyên ghê, tới lúc mô cũng có anh Vinh chực sẵn.

Vinh kéo ghế ngồi đối diện với Nghi:

- Cô Trà lớn rồi mà như con nít phải không, Đông Nghi?

- Dạ.

- A, mi vô phe với anh Vinh. Mi người lớn rồi hí.

Đông Nghi nhìn Trà van nài:

- Thôi chớ Trà, thôi mình về nghe.

Đông Nghi dợm đứng dậy, nhưng Trà đã đứng dậy trước Nghi, dúm bạn ngồi xuống:

- Thôi, mới đùa có chút mà đã giận. Xin lỗi nghe. Ngồi chơi nói chuyện với anh Vinh chút. Anh mới nhắc đó.

Cực chẳng đã, Đông Nghi phải ngồi xuống. Nàng không dám nhìn thẳng vào mặt Vinh.

- Nghe nói đông Nghi học giỏi lắm há?

- Nghe ai, nghe Trà phải không?

Trà chen vào, giọng lau chau. Vinh vũng dầm ra lúng túng. Đông Nghi dạ nhỏ rồi nàng chột giật mình, dạ như rửa rồi Vinh tưởng rằng mình kiêu, cho mình học giỏi làm sao.

Nàng bào chữa:

- Dạ, tụi này học ngang sức nhau.

- Trà phải nhờ anh Vinh kèm thêm về toán lý hóa đó. Trà ghét môn vật lý dễ sợ.

- Nghi cũng rửa.

- Mà Trà cũng không ưa giờ anh văn của thầy bờ ri đăng tin. Nhai hoài không nhỏ, nuốt vô mắc cổ.

- Thấy ni tốt đó chớ.

Vinh lừa mãi mới có dịp được xen vào:

- Đông Nghi có tánh thương người hỉ?

- Dạ mô có.

Đông Nghi cúi mặt nhìn xuống tấm kiếng, cười một mình. Vinh nhìn trộm mặt Đông Nghi một cái rồi nhìn lơ ra sân:

- Hôm ni trời đẹp ghê.

- Ê, anh Vinh mớ ngủ, nắng chảy mỡ mà bảo trời đẹp.

Trà nhìn Vinh cười tinh ranh. Thừa dịp Đông Nghi nhìn xuống mặt bàn, Vinh trợn cô em họ một cái ra điều đe dọa. Trà che miệng cười khúc khích. Vinh cố vớt vát:

- Trời mùa thu mà không đẹp à?

- Mùa thu mà buổi sáng mai hay buổi chiều im mới đẹp, buổi trưa nắng chết cha mà ngồi tả cảnh, tả tình ...

Đông Nghi thấy Trà bắt bí Vinh quá, đâm thương hại. Nàng ngắc đầu hỏi Trà:

- Trà làm mấy bài toán chưa?

- Rồi.

Đông Nghi giả vờ thờ ra, tiếc hụi:

- Rửa mà mình nói sang ghé vô Trà làm chung, mình giải không ra.

Trà vẫn nghịch ngợm:

- Thôi bạn ơi, toán với tung chi nữa, số bay mù hết rồi. Thôi ở đây chơi rồi ta cho mượn vở nháp về chép. Hay nhờ anh Vinh giảng hộ, toán một cây đó nghe.

- Nghi thích môn toán không?

- Dạ không thích mà cũng không ghét.

- Con gái mà giỏi toán khô khan lắm. Nghi là người trung bình.

- Dạ.

- Mấy tuần ni không thấy Nghi sang Trà chơi.

- Dạ tại bà ngoại bị đau ...

- Rửa há?

- Dạ.

Trà chen vào:

- Còn chuyện chi nữa không? Đố ngày mai trời mưa hay nắng, trên cây có mấy con kiến, dưới đất có mấy con trùn Hết chuyện hỏi thăm nhau rồi há?

Trà cười lớn. Đông Nghi cũng thấy tức cười nhưng nàng cố nhịn mãi đến đau bụng. Tuấn của ta chắc không nhà quê như rứa, quả thiệt Vinh quá lù đù. Đông Nghi thấy ngồi mãi cũng không có chuyện chi hơn. Nàng định về rửa Tỳ Muội đi tắm, Đông Nghi nói:

- Thôi để Đông Nghi về, bài chưa làm chưa học chi hết.

- Mai mô có bài chi. Chỉ có hai giờ đầu là giờ toán. Toán tao cho chép, ngồi chơi đã.

Rồi Trà đứng lên:

- Anh Vinh tiếp dùm em, em đi rót nước cho mà uống. Đừng có chọc Nghi giận bỏ về, em bắt đền đó nghe.

Trà nói xong bỏ chạy vào phòng trong, che khuất bởi tấm màn. Đông Nghi không kịp nói một lời nào. Bây giờ, chỉ còn nàng với Vinh ngồi cách nhau một mặt bàn hẹp. Tay chân Đông Nghi thấy quá thừa thãi, nàng dẩu hai bàn tay vào trong vạt áo dài. Im lặng một chút, Vinh mở lời:

- Hình như hôm ni Đông Nghi không được vui?

- Dạ có chi mô.

- Anh thấy lâu ni Đông Nghi có vẻ muốn tránh anh, phải không?

Vinh đã đổi cách xưng hô khi vắng mặt Trà. Đông Nghi công nhận là nàng có lẩn trốn Vinh thiệt. Nghi tránh ra đóng cổng, tránh đi học về một mình và ít qua nhà Trà nữa, mặc dù nàng biết Vinh luôn chờ nàng ở nhà Trà. Đông Nghi tìm câu trả lời:

- Dạ mô có.

- Đông Nghi nghĩ rằng về chuyện đó?

- Dạ Nghi có nghĩ chi mô. Nghi không biết nữa.

- Nghi làm anh không yên tâm. Hay Nghi có yêu ai rồi không yêu anh?

Đông Nghi chối biến:

- Dạ không có mô, chưa có mô.

Tuấn ơi, chắc anh giận em lắm. Em xin lỗi Tuấn nghe. Lòng người ta phức tạp nữa đó.

Nhưng anh hiểu em hơn ai hết phải không? Đông Nghi thầm nhủ những lời che đậy cho lời nói không phải vừa rồi. Vinh đặt cả hai tay lên bàn nhìn chăm chăm vào mặt Nghi:

- Nghi.

- Dạ.

Nghi vừa bỏ một tay ra khỏi vạt áo đặt trên mặt bàn đã vội rút tay dẫu dưới bàn. Bàn tay Vinh như đang muốn vươn tới. Đông Nghi ngồi thẳng lưng lại, liếc nhìn vào trong. Sao Trà đi rót nước lâu thế? Chắc con nhỏ muốn phá Đông Nghi đây. Được rồi, cho con nhỏ biết tay. Đông Nghi cổ lầy đáng điệu tự nhiên trước:

- Mấy bài toán Trà nhờ chắc anh đã giải xong, nếu chưa, anh giảng cho Nghi nghe với. Hình như đề nghị của Nghi không phải lúc làm Vinh nhăn mặt. Vừa lúc đó, Trà lò đầu ra:
- Đợi nước sôi đã nghe, đang nấu.

Đông Nghi giận Trà mà cũng phải phì cười. Vinh lắc đầu:

- Chắc trong lớp nó nghịch lắm.

Trà hình như chưa đi xuống bếp, nó nghe được câu hỏi của Vinh lại lò đầu ra:

- Không nghịch lắm, chỉ vừa đủ dành tặng anh Vinh thân mến thôi.

Biết Trà lại sắp giờ trò gì để mua vui, Đông Nghi chặn trước:

- Không có nước uống là Nghi về đó nghe.
- A, anh chị ngồi tâm tình bắt tui hầu trà, cũng được, làm bà mỗi một rủa đó.

Vinh nhìn Đông Nghi mỉm cười, không dẫu mắt được vào đâu, Đông Nghi cười lại như một thỏa thuận. Thôi chết rồi, Đông Nghi tái mặt. Thái độ của ta có thể làm Vinh hiểu lầm lắm. Đông Nghi không biết Trà có nhìn thấy nụ cười đồng lõa của nàng và Vinh không, Đông Nghi nói lớn để lấp liếm sự ngượng ngùng:

- Thôi, Trà không ra ngồi nói chuyện là Đông Nghi về a nghe.

Nhưng Đông Nghi không nghe tiếng Trà trả lời nữa. Đông Nghi nhìn ra sân, chiếc xe đạp của Nghi dựng bên trong chiếc xe của Vinh, không hiểu sao Đông Nghi thấy hai chiếc xe dễ thương lạ. Hai chiếc xe dễ thương, nhưng hai người ngồi ở đây thì ít dễ thương quá.

- Hình như bên vườn của Nghi có nhiều hoa lắm hi?
- Dạ mẹ ngoại trồng đủ thứ.
- Anh thấy có cây ngọc lan.

Đông Nghi nói:

- Không hiểu rằng bà ngoại ưa trồng nhiều cây ngọc lan trong nhà, em thấy hoa ngọc lan thường trồng ở chùa hơn. Hoa ngọc lan tinh khiết, ở cảnh chùa thích hợp ...

Nghi bỗng giật mình và rửa thầm: Hố mất rồi, tự dưng đi xưng em. Đông Nghi sửa lại:

- Vườn Nghi có cây bại hoại, vì rửa chuối nhà hay chín trước ngày lắm.

- Ủ, ngày còn nhỏ anh vẫn nhìn thấy bà ngoại anh hái hoa bại hoại bỏ trên chuối xanh mà cúng, sáng ngày, chuối chín đều, thơm phức, ngon lắm.

- Dạ.

- Ngày còn nhỏ, anh thích nhìn tụi con gái chơi buôn bán, cứ lấy vỏ bưởi cắt nhỏ, hái bông ngũ sắc bỏ vào mấy cái vỏ nghêu, con gái chơi tức cười rửa đó.

- Hồi nhỏ Nghi cũng thích chơi rửa.

- Có đánh thẻ không?

- Có.

- Có đánh bi không?

- Đánh bi thì mấy đứa con trai hấn phá. Tụi con trai ưa phá lắm. Chơi cò cò, tụi nó lấy chân chà đường chỉ, lượm mạng đem đôi vô bụi. Con trai ác dễ sợ.

- Con trai chỉ được ác hồi nhỏ, lớn lên thấy con gái sợ hết hồn. Như anh chừ ngồi trước mặt Nghi cho ăn bánh anh cũng không dám.

Anh chàng hôm nay tiến bộ quá rồi. Ai nói con trai Huế lù đù? Đông Nghi thấy bối rối, nàng cứ đưa tay vén tóc cho ra đằng sau lưng, rồi lại lôi mớ tóc thả đằng trước vai. Vinh ngồi nhìn dáng điệu lúng túng của Đông Nghi với vẻ vui thích, khám phá.

- Anh không có em gái cũng thiệt, có một cô em gái chắc vui lắm.

- Trà đó chi anh.

- Trà mô phải em ruột. Mà nó nghịch như con trai, dạo trước trong nhà nói bà mụ bắt lộn nó thành con gái, cho nó con trai mới đúng.

- Thôi cho Nghi làm em gái anh hỉ?

Vinh cười hiền lành:

- Không được mô ...

- Tại răng rửa?

- Tại

Vinh đỏ mặt. Đông Nghi hỏi xong câu đó cũng cảm thấy mình táo bạo quá. Nàng nghĩ tới Tuần sau câu nói với Vinh và thấy hối hận. Nhưng tại em ở đây buồn quá, cô đơn quá. Trưa nay em đi tìm mẹ, tìm mẹ để mong được mẹ thương, như anh nói tìm mẹ để khóc với mẹ, để được mẹ ôm, mẹ hun. Rửa mà em không có can đảm tìm mẹ đó. Đông Nghi tự nói thầm như để phân trần sự có mặt hôm nay của mình ở nhà Trà. Vinh hình như cũng

sốt ruột, chàng gọi lớn:

- Trà ơi, Trà.

Trà vén bức màn, bưng khay nước đi ra, cười lớn lên:

- Kêu chi rứa?

- Để người ta ngồi một mình hoài.

- Hai mình đó chứ.

Trà đặt khay nước xuống bàn, vỗ vai Đông Nghi:

- Nói chuyện nhiều chưa?

- Người ta muốn về bắt chết đây nì. Nghi phải ra cửa hàng với mẹ.

- Uống nước đi đã rồi về. Anh Vinh đưa về hỉ?

Đông Nghi dẩy nẩy:

- Thôi, không được mô, dị lắm.

Vinh đề nghị:

- Tui đưa về, nhưng đi xa thôi.

- Tùy anh, tui không biết.

Trà bưng ly nước đưa tận tay Nghi:

- Thì uống đi đã rồi về. Còn nắng chang chang mà đòi về, dị thiệt. Mấy giờ rồi anh Vinh?

- Hơn ba giờ rồi, ba giờ hai mươi lăm.

Trà nhìn đồng hồ treo tường:

- Đồng hồ bốn giờ kém mười rồi. Đồng hồ anh Vinh giữ khách đó.

Vinh hỏi:

- Nghi ra cửa hàng huya về nhà?

Nghĩ tới mẹ, Nghi buồn bã hẳn. Nhưng nàng không muốn làm phiền Vinh.

- Chắc Nghi ra cửa hàng. Đây ra đó có chút, anh đừng đưa Nghi làm chi cho mệt.

- Thôi được, tui cũng đi ra phố mua mấy cuốn sách.

Đông Nghi uống xong chiếc nước, đứng dậy:

- Trà ơi, mình về nghe. Mai đi học hỉ?

Trà cầm tập vở đưa cho Nghi:

- Mấy bài toán giải rồi, về coi lại không mai đi học, bà thầy truy dữ lắm đó.

Nghi cầm tập sách đi ra sân. Vinh đã nhanh nhẹn dắt lấy xe chàng dựng vào hàng hiên và

dẫn xe ra cho Đông Nghi. Đông Nghi chào Trà lần nữa rồi đạp xe ra đường trước. Vinh lẽo đẽo đi sau. Tới cửa Thượng Tứ, thấy vắng, Vinh đạp xe gần lại:

- Nghi đi xe còn dở lắm nghe.
- Nghi ít đi xe lắm. Mạ không cho, xe ni của Tỷ Muội.
- Em có cô bạn tên Cam Đường?
- Dạ, có rằng không anh?
- Không, anh hỏi rứa thôi.

Đông Nghi buông một tay giữ lấy quai nón, một ngọn gió vừa thổi tới chiếc nón của Nghi suýt lật đằng sau. Đông Nghi đạp xe nhanh hơn và Vinh lại thụt lùi phía sau. Qua tới cửa hàng, Đông Nghi thấy cửa hàng đóng cửa. Nàng nhảy xuống dựng xe, đập tay gọi cửa, con Tý ghé mắt qua cửa sắt ra đầu không có bà. Đông Nghi hỏi:

- Biết mạ đi mô không?
- Đi với ông Bồ Đào khi trưa lặn.
- Khi mấy giờ?
- Khi hai giờ.
- Có nói khi mô về không?
- Bà nói đóng cửa nghi luôn, chiều ni nghỉ cả chiều. Bà nói tối đóng cửa cẩn thận mà ngủ.
- Bữa trước bà có ở lại?
- Dạ?
- Bữa trước bà ngủ lại bên ni có biết không?
- Khi mô?
- Bữa trước đó.

Tý ngẩn ngơ một lúc rồi gật đầu. Có thì phải, có mấy đêm tui xin bà về mà.

Đông Nghi thất vọng, nàng biểu Tý đóng cửa lại rồi ra lấy xe đạp đi. Đông Nghi định trở về nhà, nhưng xe Vinh đã tiến đến bên cạnh:

- Mạ đi vắng rồi hỉ?
- Dạ.
- Ủ, chiều chủ nhật phải nghỉ chớ, bán cả tuần cũng mệt rồi.

Đâu có phải vì lý do đó. Mạ đi với ông Bồ Đào kia mà. Đông Nghi mím môi lại, gió hất

ngược tạt vào khuôn mặt nàng càng làm cho sự nóng nực hùng hực lên sau đó.

Mạ đi mô? Tìm một căn nhà nào vắng vẻ hay lên núi Ngự để già nhân ngải, non vợ chồng. Dám lắm, đã một lần như thế rồi. Hèn chi mạ chả bảo mình sang. Minh sang để ngồi trông cửa hàng cho mạ đi với trai? Ông Bồ Đào mà là trai? Không, hấn là con quý sứ quyền rũ đàn bà tiết hạnh. Nhưng mạ tiết hạnh thì làm gì hấn quyền rũ được? Trời ơi, Huế bằng cái lỗ mũi, chưa chi mạ nó đã làm nó tan hoang hết rồi. Chuyện sẽ đổ bể tùm lum, rồi ai cũng biết. Bọn con trai sẽ nhìn nàng mà thì thầm: Con nớ có bà mẹ ác liệt lắm.

Đông Nghi nhớ lại câu chuyện của một cô bạn học cùng lớp. Cô bạn mồ côi cha, ở với mẹ, rồi tự nhiên mẹ nó có bầu. Cả lớp không ai làm thân với nó. Nó đi học không dám cất mặt nhìn ai, rồi vì xấu hổ quá, con nhỏ bỏ nhà đi mất. Bà mẹ nó ở lại một thời gian, không chịu nổi miệng tiếng và sự hắt hủi của bà con, cũng phải bỏ xứ mà đi. Bỏ xứ mà đi cũng không yên nữa. Lâu lâu Nghi nghe tụi bạn nói: Mi biết má con Thuận chừ làm chi không? Nghi chưa kịp hỏi, chúng đã nói: Làm gái giang hồ. Nhiều khi Đông Nghi thấy chuyện vô lý, hỏi tụi bạn làm sao biết được tin đó, chúng nó cũng bảo nghe người ta nói lại. Đó, cái miệng người ta sắc bén như rựa đó. Lời nói giết người không cần gươm dao mà. Rồi đây mạ cũng rựa, đổ chạy đi mô cho khỏi.

- Đông Nghi nghĩ chi mà buồn rứa?

Mắt Đông Nghi đã mọng lệ:

- Không, Nghi bị bụi vô mắt.

- Chừ Nghi đi mô?

- Dạ đi về.

- Còn sớm mà, tụi mình lên Trà Am chơi đi.

- Xa quá.

- Lên núi Ngự ăn bánh bèo. Minh đi ngã An Cựu, gần lắm. Nghi đi hí?

Lên núi Ngự. Mắt Nghi sáng lên. Phải, lên núi Ngự, biết đâu mẹ và ông Bồ Đào đang ngồi đó. Mẹ đã từng ngồi, đã từng có người nhìn thấy. Tỷ Muội ơi, rựa mà tao giận mi, tao chửi mi. Mi đừng giận tao tội nghiệp. Tao chừ như con điên rồi. Rồi mi cũng khinh tao, không ai còn chịu tao được nữa. Tao làm nổ thành phố cho mà coi. Phải có một tiếng nổ, dù tiếng nổ của một cây pháo, Đông Nghi cúi đầu:

- Nghi sợ lắm, tội bạn biết nó cười.

- Cười chi mà cười. Bộ Nghi tưởng chuyện đề nghị của anh không đứng đắn hay rằng? Đứng đắn hay rằng tôi cần gì phải không anh Tuấn? Em phải sống mạnh bạo, phải gạt bỏ mọi mặc cảm. Mình sống cho mình nhiều nhất, có sống cho mình mới cho mọi người. Trong một lá thư nào, Tuấn viết thế. Tôi cũng cần sống mạnh bạo. Xấp vãi ông Bồ Đào cho ta còn để trong rương, sẽ lấy ra đi may chiếc áo dài, eo sát hơn chút nữa. Đông Nghi đạp xe chậm lại:

- Đi cũng được, nhưng anh đừng đi gần Nghi quá, Nghi sợ người ta mét mạ lắm.

Vinh cười, lần này chàng đạp xe lên trước:

- Được rồi, ráng mà đạp theo anh nghe.

Nghi vừa đạp xe theo Vinh, vừa có ý nghĩ ngộ nghĩnh như mình đang dự một cuộc đua xe đạp. Nhưng tại sao ta lại cứ lẻo đẻo đi theo xe một thằng con trai. Đông Nghi muốn bật cười thành tiếng.

Chỉ một lát sau, Vinh đạp xe chậm lại rồi Đông Nghi qua mặt. Xe lên khỏi đường rầy, sắp tới núi Tam Thái, Vinh đi chậm lại chờ. Con đường này hoàn toàn vắng vẻ rồi. Nơi đây, Đông Nghi đã có lần mơ được cùng người yêu ngồi dưới chân núi, bứt những bông hồng hay cây trà, cây chổi mà nói chuyện tâm tình. Đạo nghĩ như thế, Đông Nghi vẫn chưa chọn được ai là người yêu mình hết.

Bây giờ nàng đang đạp xe đạp đi song song với Vinh trên con đường vòng quanh chân núi này. Cây trà, cây chổi và bụi cây vẫn xanh um trên sườn núi. Những bông hồng đỏ mọc rải rác, loại cây này nở hoa quanh năm.

Đông Nghi nhớ lại những lần đi chơi núi với bạn, cả bọn leo lên tận đỉnh núi Ngự Bình, nhìn xuống thành phố như trong bản đồ và con sông Hương như cái lạch nhỏ chảy vòng vo, xanh mượt. Lát nữa mình cũng sẽ rủ Vinh leo lên đỉnh núi, nhìn xuống thành phố và một nơi nào đó, khuất giữa những chòm cây xanh um là ngôi nhà của nàng. Nàng sẽ đứng nhìn lại nơi mình vừa ra khỏi đó và chắc sẽ bồi hồi, sẽ ngẩn ngơ không hiểu tại sao nơi chút đất đai nhỏ bé đó lại là nơi xảy ra bao nhiêu thảm kịch.

- Nghi đã đi đường ni lần nào chưa?

- Đi rồi. Mùa hè Nghi đi núi với tội bạn. Đôi khi lên tới dòng Thiên An lặn.

- Có đi Lăng không?

- Có, đi gần hết các Lăng rồi.

- Đồ Nghi Lăng Tự Đức có chi?
- Có cây sầu, có xoài. Đặc biệt như hạng là cái mạch nước trong đá, tụi Nghi cứ lấy lá bẻ lại như cái loa rồi hứng nước uống.
- Như cái loa ba nước chảy hết.
- Ủ hí.

Đông Nghi phì cười. Nàng nói lại:

- Hứng nước trong lá chuối hay lá xoài non, uống mát mà ngọt lắm.
- Đồ Nghi Lăng Minh Mạng có chi?
- Lăng Minh Mạng có hồ sen, có nhiều xoài và nhãn.

Rồi Đông Nghi liếng thoảng:

- Nghi thích đi Lăng Khải Định, Lăng không đẹp nhưng mấy ngọn đồi thì chui ôi là sim với móc. Anh Vinh ưa ăn móc không?
- Anh đâu phải con gái.

Nghi cười kiêu ngạo:

- Con trai thì hơn chi con gái? Nghi ghét ai làm dộc lắm.

Vinh làm hòa:

- Hôm ni mới nói được nhiều chuyện với Nghi.

Nghi quay mặt nhìn vào sườn núi. Một vài tà áo dài phất phơ trên sườn núi chỉ chút những ngôi mộ cũ. Đi được một đoạn, Vinh chỉ vào ngôi nhà nằm bên đường, có giàn su trước sân:

- Nghi có thích ở vắng vẻ như ri không?
- Nghi sợ ma lắm.
- Con gái cô mô cũng sợ ma hết.

Mấy cái quán bánh bèo đã hiện ra, nhưng quán nào cũng đông hết. Đông Nghi tìm kiếm mấy chiếc xe hơi đang đậu trước quán, có cái nào của ông Bồ Đào không, nhưng nàng không trông thấy. Vinh đề nghị:

- Mình lên chút nữa tìm quán mô vắng vẻ chút.

Đông Nghi che thấp vành nón xuống và đạp xe nhanh hơn, nàng sợ người quen trông thấy. Khi vào quán ngồi rồi, Đông Nghi mới thấy mình đã làm một việc hết sức rồ dại. Lỡ có đứa bạn nào trông thấy, ngày mai đồn, rồi cả trường sẽ biết, mạ sẽ biết. Còn cây roi của mạ nữa, mỗi lần quất vào da như đau thấu thịt xương, đứt dây thần kinh, vắng tràn

nước mắt. Thấy Đông Nghi thay đổi nét mặt, Vinh hiểu ra, an ủi bạn:

- Nghi đừng có sợ, quán ni vắng mà.
- Giờ ni còn sớm, lát nữa đông lắm.
- Ăn bánh bèo xong mình leo núi chơi.

Đông Nghi liếc nhìn quanh, quán không đông mấy. Vinh và Đông Nghi ngồi tuốt bên trong, được treo bớt nhờ một cái màn đã cũ treo ngăn đôi gian nhà trên, màu đã ngả vàng, dính đầy bụi và bồ hóng. Phía ngoài là cái bàn dài. Vinh gọi bánh bèo rồi hỏi Đông Nghi uống gì. Đông Nghi nói uống nước cam chai. Còn Vinh muốn tỏ ra mình là người lớn, sành điệu, chàng gọi một chai bia lớn với cái ly và cục nước đá thật bự.

- Cô cậu ăn bánh bèo có thịt heo không?

Vinh nhìn Đông Nghi mặt tươi tỉnh:

- Nghi có ăn không?

Đông Nghi thấy ngại ngần quá, nàng không quen ngồi ăn với người lạ bao giờ. Ở nhà cũng vậy, dạo trước mẹ hay có khách, Đông Nghi cứ chờ ăn mâm sau, đôi khi thằng Rọm dọn cho trong phòng, đôi khi ngồi ăn dưới bếp với thằng Rọm. Nghe Vinh hỏi, Nghi lúng túng:

- Răng cũng được anh.

Bà chủ hàng vừa là chủ nhà bung lên một lô chén bánh bèo nhỏ xíu. Người Huế vốn tỉ mỉ, ăn uống cũng lịch ca, lịch kích lắm. Bà ngoại Nghi thường kể ngày xưa các mẹ ăn uống thiết thanh lịch, mỗi món ăn đựng một ít trong những chiếc đĩa nhỏ xíu và mỗi bữa ăn thường có nhiều món. Lúc nào cũng có chén nước mắm gạn trong nước ruốt, bỏ cơm vào là nổi lều bều, ăn vào nhưc cả răng, có mấy trái ớt xanh hay chùm ớt chỉ thiên trái li ti mà cay xé lưỡi. Chén bánh bèo cũng tượng trưng cho tính nết trên. Mỗi chén bánh cầm lọt hai ngón tay, lấy cái chèo bằng tre nậy ra bỏ vào miệng, chưa nuốt đã trôi mất tiêu vào cổ, chỉ để lại nơi lưỡi một chút bột chín nhuyễn, một chút béo, một chút cay, một chút hành thơm thơm và chút ngọt của nước mắm nấu với đường được gạn ra để lắng trong trong cái thau lớn.

Tuy mẫu bánh có chút xíu mà hai người ăn trước mặt nhau hết sức dè dặt. Đông Nghi chỉ ăn hết chừng năm chén. Vinh ăn hơn nàng ba bốn chén chi đó. Trong khi ăn, cả hai như tránh nói chuyện với nhau. Nghi cho rằng ai bắt gặp miệng mình trong khi nhai thật là xấu hổ. Vinh cũng thế, mỗi khi hỏi Đông Nghi một câu, chàng đợi cho miếng bánh tan

hết trong cổ rồi mới hỏi.

Khi ăn xong ra khỏi quán thì mặt trời đã ngã đằng sau núi. Vinh gọi bà chủ quán hai chiếc xe đạp rồi cả hai đi bộ lên núi. Không gặp mạ ở đây, Đông Nghi ngẩn ngơ và cảm thấy cuộc đi chơi mất hết hứng thú. Nhưng giá gặp mạ thì chắc Đông Nghi cũng không đủ bình tĩnh ngồi được trước mặt mạ rồi. Đông Nghi cố nhớ lại lời nói của Tỷ Muội để đoán xem mạ đã ngồi ở quán nào, nhưng nàng không đoán nổi.

Đến một khúc dốc, Vinh cầm tay Đông Nghi:

- Đi khéo kéo bỏ em.

Đông Nghi để yên tay nàng trong tay Vinh. Nàng không thấy rung động nhưng có một chút xao xuyến nhẹ. Qua khỏi khúc đó, Vinh thả bàn tay Nghi ra, chàng nhảy tới trước, đưa tay giữ mấy nhánh gai chắn đường cho Nghi đi qua. Lên tới đỉnh núi, chọn một chỗ ngồi nhìn xuống sườn núi và thành phố rồi cả hai không biết nói chuyện gì với nhau.

Đông Nghi vừa nhìn xuống thành phố vừa bứt nát bông hoa trang mà nàng vừa rút được ở một bụi cây đằng sau lưng. Còn Vinh thì ngồi hết nhìn trời đến nhìn đất. Trên đỉnh núi vắng tanh, mấy cặp khác chỉ đến lưng chừng núi hoặc đưa nhau đi tìm những quả sim chín.

Tự nhiên Đông Nghi đâm ra hồi hộp, mặc dù Nghi không cảm thấy yêu Vinh, nhưng lúc này một mình với người con trai này trên đỉnh núi, Đông Nghi đâm ra hoảng hốt. Không hiểu ma lực nào đã xúi dục nàng theo Vinh lên tới đây. Nhất định không hoàn toàn vì chuyện mẹ. Có cái gì xúi dục Nghi đây mà. Đông Nghi nhìn về phía những rừng cây xanh để đoán vị trí ngôi nhà của mình. Đông Nghi nhớ tới bà ngoại, bây giờ chắc bà đang một mình, đang mong ngóng Đông Nghi. Cái điều này chắc mẹ nàng cũng chưa về.

Đông Nghi cảm thấy hối hận và thương bà ngoại dào dạt.

- Nghi ơi.

Đông Nghi không quay lại, nàng có cảm tưởng như bàn tay Vinh vừa chạm hờ lên mái tóc nàng:

- Dạ.

- Chiều đẹp quá há Nghi.

Chán muốn chết, ai mà không biết buổi chiều đẹp. Chỉ có buổi chiều đẹp trời như thế này, Nghi mới dám đi lên núi với một người con trai như Vinh, chứ trời mưa như trút, với Vinh chưa có lý do gì khiến nàng liều lĩnh đi dầm mưa như thế. Bộ không còn chi để nói

nữa hết sao? Tôi biết buổi chiều đẹp rồi. Đông Nghi nặt một hòn đá ném mạnh vào một bụi cây đằng trước mặt:

- Ồ, chiều đẹp.

Anh Tuấn ơi, lúc này Nghi chỉ muốn mình bay bổng xuống chân núi, hay có đôi cánh để trôi nổi trên những đám mây giăng làng xóm ở trên trời kia. Trên trời kia, chiều nay mây nổi lên làng xóm, em nghĩ ra đó là những ngôi nhà khuất sau những bóng cây. Khung cảnh tưởng tượng ra như một bức tranh vẽ. Ồ, đó là ngôi nhà của chúng ta, ngôi nhà không xây, ngôi nhà không bao giờ có trong thực tế. Em mơ mộng thật là lãng mạn. Con gái Huế đa sầu, đa cảm mà cũng đa tình nữa. Anh chỉ nhắc tới đa sầu, đa cảm mà thôi. Còn đa tình nữa, anh chưa nhìn bộ mặt thật, anh chưa lật lòng, lật phổi, lật tim gan của em lên mà xem. Vậy mà cù lần vậy đó anh Tuấn. Anh chàng Vinh ngồi kia, hai tay đã run rồi, cứ nhìn cái mặt cổ làm vẻ trầm tĩnh cũng đủ cho em ghét.

Không, rõ ràng mình không ghét Vinh đâu chứ. Vậy mà mình đã tìm lời, đã đặt điều câu cú. Kể ra lúc này ngồi với Vinh ở đây, mình cũng thấy lòng thanh thản nhiều. Đông Nghi muốn quên hết, cho tôi sống một giờ phút này. Vinh như choáng váng trước vẻ nhìn đặc biệt của Đông Nghi. Chàng cúi đầu ngẫm nghĩ, rồi như sự vắng vẻ của đỉnh núi cao làm Vinh lấy lại bình tĩnh. Bàn tay Vinh đã nắm chặt tay Đông Nghi lúc nào:

- Em.

- Anh.

Sự giả tạo hay có một phần rung động thật đó. Đông Nghi ngẩn ngơ mất vài giây khi tiếng kêu thoát ra khỏi cổ họng. Cái gì vừa xảy ra vậy? Sau phút bàng hoàng trôi qua quá nhanh, nhanh đến nỗi mình không nhận thấy, mình đang nghi ngờ. Khuôn mặt ai vừa tượng hình ở chân trời kia? Khuôn mặt ai mà Nghi không thể gọi ra bằng tên được. Anh. Tôi vừa gọi ai đó, tên người ở trước mặt mình hay người ở nơi xa xôi khác? Tại sao tiếng nói đó còn vọng lại bên tai Nghi như một điệp khúc. Mặt Nghi bỗng nóng bừng, bàn tay Nghi run rẩy trong bàn tay đầy truyền cảm của Vinh. Tiếng gọi này có thể cũng đã lọt ra từ miệng mẹ và còn lẫn quất đâu đây, còn vang vọng trong hơi núi. Một cơn gió thổi tới, hơi hướm Vinh tạt đầy mặt mũi nàng. Đông Nghi thấy một cảm giác lạ lùng làm da tay, da chân nàng nổi gai ốc. Hơi hướm đó chợt đọng lại và ấm một khoảng ngực nơi trái tim đang đập dồn dập ở bên trong ... Những cảm giác mới mẻ đó làm Đông Nghi sợ hãi, nàng đứng bật dậy:

- Mình đi xuống thôi anh, ở đây vắng vẻ quá.

Giọng Vinh lạc hẳn đi, yếu đuối:

- Không, Nghi ngồi xuống đây với anh.

Bàn tay Vinh đã cầm chặt chéo áo của Nghi. Vạt áo căng dài, Đông Nghi hơi ngã người ra đằng sau, vạt áo che gần hết khuôn mặt của Vinh. Đông Nghi chỉ nhìn thấy đôi mắt của Vinh, đôi mắt như thu hết bóng tối từ chân núi vừa dồn tới. Chưa bao giờ Đông Nghi bắt gặp một đôi mắt kỳ lạ như thế, đôi mắt ươn ướt, nửa long lanh, nửa tối sẫm kia như trì kéo nàng tới gần, ngồi xuống.

- Ngồi xuống đây với anh, Đông Nghi.

Đôi mắt vẫn nhìn Nghi, vẻ say mê mù mịt hết khuôn mặt. Phải có những giờ phút như thế này để nổ tung ra chứ. Đông Nghi ơi, chỉ có một buổi chiều như thế, chỉ có một lần cảm xúc như thế. Đông Nghi không suy nghĩ gì thêm nữa, nàng ngồi xuống bên cạnh Vinh, cánh tay chàng đã choàng qua vai nàng:

- Nghi ơi, em yêu anh đó chứ?

Yêu Vinh không? Tại sao mình lại vừa giật mình? Có tiếng nói nào vừa thoát ra từ cơn gió, lọt vào tai mình? Không, không phải. Lại sai nữa rồi, có đấy chứ. Cánh tay Vinh vẫn đặt hờ trên vai Đông Nghi. Như thế này là đã quá lắm. Dù nghĩ thế, Đông Nghi vẫn dễ yên mà không tìm cách gỡ cánh tay người con trai ra. Lặng đi một lúc, tiếng Vinh nhắc lại:

- Đông Nghi, em có yêu anh không?

- Dạ.

Khi nào bối rối quá, Đông Nghi dùng tiếng dạ. Những đứa con gái khác cũng thế. Mỹ Chánh có lần cười khúc khích: Ưa hay không ưa cứ dạ tươi đi, dạ là có, dạ là không. Mặc cho họ hiểu rằng thì hiểu.

- Cho anh cầm bàn tay Nghi chút nghe.

Vinh đưa bàn tay mặt ra, cánh tay trái vẫn choàng trên vai nàng. Tự nhiên Đông Nghi cúi đầu:

- Anh làm em dị quá!

- Dị chi mà dị. Tội mình lớn rồi.

- Em sợ.

- Sợ mạ biết há. Anh cũng thấy mạ khó quá. Nhiều lần anh muốn vô nhà chơi mà anh sợ

mạ em.

- Thôi bỏ chuyện đó đi anh.

- Ủ. Mà đưa bàn tay anh cầm chơi, nói lơ hả?

Đông Nghi nghĩ tới Tuấn, lòng nàng chợt lạnh đi. Mặt trời đã khuất hẳn bên kia dãy núi, từng đàn chim bay về tổ. Đông Nghi sức nhớ nàng cũng phải về nhà. Nhưng Vinh thì còn như quá say sưa với hương vị tình yêu, chàng đứng dậy hái một nắm bông trang, đưa tận tay Nghi:

- Anh tặng em, hoa này mộc mạc nhứt, như tình yêu tụi mình rứa.

Như tình yêu tụi mình? Có phải tôi đang yêu Vinh đây không? Tôi có cảm tình với Vinh, chắc chắn thế. Ở đây buồn quá rồi, nếu không phải Vinh, là một người nào khác chắc Đông Nghi không lựa chọn nổi. Đông Nghi cố tươi cười cầm nắm bông trang chung với những cọng lá tràm, lá chổi. Bất chợt Đông Nghi cảm thấy sợ hãi vì sự liều lĩnh của mình. Thế nào Trà nó cũng biết, lỡ ra có người nào bắt gặp mình đi chơi núi với Vinh nữa thì sao? Nhưng những chuyện đó cũng chưa tai hại bằng chuyện Vinh đang nghĩ là Nghi đã yêu Vinh ghê gớm lắm. Mà không ghê rằng được khi mình dám nhận lời đi chơi núi với Vinh, nhận lời leo lên đỉnh núi chỉ có hai đứa vắng vẻ. Mặt Đông Nghi bỗng méo như sắp khóc:

- Anh Vinh ...

- Chi rứa em?

Mắt Vinh vừa bắt gặp khuôn mặt của Đông Nghi, niềm vui đang rực rỡ trên khuôn mặt bỗng bay mất theo ánh nắng:

- Kia Nghi, tại răng rứa?

Đông Nghi nuốt nước mắt, nàng dẩu quanh:

- Thôi về anh, tui rồi, Nghi sợ lắm.

Giọng Vinh chợt bàng hoàng:

- Hình như Nghi sợ vụ đi chơi núi ni lắm hỉ?

- Dạ.

- Dạ là sợ?

- Dạ.

Vinh hỏi dồn dập:

- Như rứa là em không yêu anh?

- Dạ ...
- Dạ là không?
- Dạ không phải ...

Vinh đưa hai tay lên trời:

- Nghi làm anh điên cái đầu rồi. Nghi làm anh thiệt không biết trời trăng chi nữa hết. Đông Nghi không chịu đựng được nữa, nàng bật khóc. Chiếc khăn tay bằng vải phin nỡn quấn chặt trong mấy ngón tay Vinh. Vinh nhìn vào mặt người yêu, ánh mắt như muốn bốc lửa. Nhưng chừng mấy giây sau, khi giọt nước mắt của Đông Nghi rơi xuống đất, mắt Vinh dịu hẳn lại và chàng sững sờ:

- Anh xin lỗi, anh đã làm Đông Nghi buồn.

Rồi rút mùi xoa lau nước mắt cho Đông Nghi, giọng Vinh buồn nản:

- Thôi, để anh đưa về.

Nghi còn dùng dằng:

- Anh Vinh. Anh đừng giận Nghi.

Hai người đi xuống chân núi. Khi đã ra khỏi chân núi gồ ghề, Vinh hỏi nhỏ bên tai bạn:

- Tại sao em khóc?

Đông Nghi quay mặt nhìn ra đường:

- Tại Nghi sợ tụi bạn biết, tụi bạn cười.

Nghe Nghi nói câu đó, bao nhiêu thắc mắc của Vinh tan biến hết. Đông Nghi cũng thở phào nhẹ nhõm. Như rứa là tránh hết mọi hiểu lầm về phía Vinh và chàng cũng không thể giận nàng, cũng không thể hiểu thêm gì về nàng nữa hết. Quán bánh bèo còn thật đông khách. Đông Nghi đứng đợi ở ngoài xa. Vinh vào dắt lần hai chiếc xe đạp. Đông Nghi thấy Vinh chịu mình cũng cảm động:

- Lần sau chắc anh không dám đi chơi với Nghi nữa.
- Sợ Nghi chê anh, còn anh thì ...

Vinh nhìn Nghi chăm chăm. Nghi tránh đôi mắt say đắm của Vinh, nàng leo lên ngồi trên yên xe, chống chân muốn đạp:

- Thôi về anh, trời tối rồi.

Vinh nhìn đồng hồ:

- Hơn sáu giờ, chừ mình về tới là bảy giờ. Hay mình vô uống nước đã.
- Không được, Nghi mượn xe của Ty Muội, chiều ni hấn đi tắm bến.

Vinh cười:

- Tắm chi nữa, chờ tối rồi. Chắc Nghi hay đi tắm với Tỷ Muội rồi lội lên Đò Cồn, bẻ bắp về nướng hả?

Nghi vừa đạp xe, vừa hỏi:

- Răng anh biết?

- Nghi làm chi mà anh không biết.

Nghi mắc cỡ:

- Anh dị quá à.

- Anh còn biết em có cô bạn thân tên Cam Đường nữa.

- Anh nhắc khi ở nhà Trà rồi.

- Cô nó hư lắm, răng mà em thân?

Đông Nghi quay mặt nhìn phía chân núi, những cây cối xanh tươi, những gò mả cao thấp. Huế rứa đó, căn bệnh cố hữu của Huế, một cố tật của Huế, Huế của em rứa đó anh Tuấn. Chuyện trong chưa rõ, ngoài ngõ đã hay. Cam đường chỉ là một nạn nhân của bệnh cố chấp ở Huế. Cũng không phải vì bệnh cố chấp nữa. Cam Đường là nạn nhân của bệnh đồn đại. Họ khơi từ chuyện người này tới người khác và vô phúc khi những con mắt rình rập nhìn tới. Đâu phải chỉ mới Cam Đường là nạn nhân, những lời nói sắc như gươm dao, ác độc như lời phù thủy đã chém ngã bao nhiêu người rồi. Tự nhiên Đông Nghi thấy tầm thường. Buổi trưa ở nhà Trà, Vinh nhắc một lần, Nghi không để ý, nài cho rằng Vinh có quen biết Cam Đường. Đến giờ thì chuyện đã rõ. Vinh yêu Nghi nhưng chàng không an tâm vì Nghi chơi thân với Cam Đường. Thành phố này không dung dưỡng những người hiền lành, không dung dưỡng cả những người dám chọn lựa đời sống khác sự sắp xếp chung. Những người nằm dưới mồ mả kia cũng vậy, họ đẻ ra con cháu và đẻ cả ra một bệnh di truyền. Đông Nghi thở dài nhẹ nhẹ.

- Răng Nghi không trả lời anh?

- Trả lời chi?

- Trả lời câu anh vừa mới đó.

A, anh chàng đã coi là có quyền hạn với mình rồi đây. Anh ta muốn yêu anh, muốn chiếm hữu, muốn cai trị, cái dân vua chú mà. Anh đúng tác phong con cháu của mấy mẹ.

Nghi hỏi lại:

- Chuyện Cam Đường?

- Û.

- Hấn hư thân mất nết?

- Û.

- Em lại thân với hấn chắc vì em giống hấn.

Đông Nghi biết Vinh đang trợn to mắt và chắc đang nhìn nàng như nhìn một con khủng long. Chắc Vinh nghĩ rằng không có một cô gái Huế nào lại có một lời đối đáp như rứa. Đông Nghi cũng thấy không thích thú gì với lối nói chuyện trên, nàng quay sang nhìn Vinh mỉm cười, cố hòa nhã:

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi anh Vinh.

Vinh lắc đầu:

- Gần em, anh mới thấy em đầy bí mật.

- Không phải đâu mà là đầy sự kỳ cục đó.

Hai người theo con đường dốc khỏi chân núi Tam Thái, khi đến đường rầy xe hỏa, Đông Nghi đạp xe vọt lên trước, Vinh biết ý, đạp lùi phía sau. Đông Nghi cố lấy dáng tự nhiên, tà áo nàng bay phất phớt đằng sau và Đông Nghi biết Vinh đang ngắm nàng, đang thấy nàng đẹp. Buổi đi chơi núi cũng chả có gì hết. Hai người đưa nhau lên núi cao, ngồi nhìn thành phố, những lời nói vu vơ. Một cái nắm tay ngập ngừng và buông thả vội vã. Có vậy thôi sao? Nhưng nếu thành phố thấy hai người đi như thế, họ sẽ nghĩ sao và bao nhiêu chuyện ghê gớm sẽ được dựng lên trong đầu óc họ. Làm thế nào cho vỡ ra, cho hủy diệt hết những thành kiến đó. Đông Nghi nhớ tới một lá thư của Tuấn viết về những ngôi chùa ở Huế và ao ước tình yêu của hai người sẽ tuyệt diệu hơn trong những yên tĩnh. Anh sẽ về, chắc chắn thế. Và em sẽ đưa anh đi thăm Lăng tẩm, thăm chùa chiền. Chúng ta chẳng cần thề thốt, chẳng cần nói gì với nhau. Anh hoàn toàn yên tâm khi gởi gắm em ở cái thành phố đó. Em bị nhốt trong thành kiến, trong sự giáo dục khắt khe và chỉ có anh xứng đáng để đưa em đi khỏi nơi đó. Nhưng bây giờ anh cảm ơn Huế, cảm ơn thành kiến của Huế. Không, anh Tuấn ơi, tất cả chỉ là cái vẻ bên ngoài. Em sẽ đưa anh đi thăm Lăng Tự Đức. Ở đó, anh sẽ thấy nào cây vàng, trái ngọc, nào sơn son, thép vàng, nhưng cây vàng trái ngọc đã mất tích và người ta thế vào những cây giả, những hoành phi, những liễn đối đã bạc màu, những sơn son, thép vàng đã mục rã. Lá thư sẽ viết cho Tuấn đã tượng hình trong đầu Đông Nghi sau buổi leo núi và trước cái bóng của Vinh đang lờ mờ.

Chưa bao giờ Đông Nghi thấy thấm thía buồn nản trong sự yên tĩnh như thế. Buổi chiều

đã tới thật hoàn toàn. Những sân cây đầy bóng tối. Những cụ già đứng chấp tay sau lưng, ngó mông lung ra đường. Lũ trẻ con nhìn Vinh và nàng đạp xe đi qua với vẻ tinh nghịch dò xét. Nơi chiếc ga tạm An Cựu, ông xếp ga đứng nhìn lũ trẻ đang đi bên trong đường rầy, cái cờ đỏ cắm nơi một cành cây khế. Ông cũng nhìn theo Vinh và nàng đang đi ngang qua. Thành phố với những đôi mắt xoắn chặt vào nhau làm người ta có cảm tưởng chính chiếc bóng đằng sau lưng mình cũng rình mò mình nữa.

Qua khỏi cầu An Cựu, Nghi chia tay Vinh. Vinh muốn đưa nàng đi thêm một quãng đường nữa nhưng thấy gương mặt Đông Nghi có vẻ không vui, Vinh đành từ giả. Vinh nói với Nghi:

- Tuần tới hẹn gặp ở nhà Trà nữa nghe.

Thấy Đông Nghi làm thinh, Vinh đề nghị:

- Hay mình hẹn nơi khác Nghi hí?

- Hẹn nơi khác làm chi?

Câu nói của Đông Nghi làm Vinh tui nghĩu, nhưng Vinh cũng cố mỉm cười:

- Mình đi Trà An chơi. Trà An vắng hơn. Hay em thích đi Tây Thiên?

Thấy Đông Nghi vẫn im lặng đạp xe, Vinh cố léo đéo theo một đoạn:

- Hay đi Thiên Mụ chơi em.

Đông Nghi muốn cho Vinh khỏi đi theo thêm nữa, nàng gật đầu đại:

- Được rồi, để em tính lại đã.

- Túi anh tới nghe, nhớ ra đóng cửa cho anh nhìn một cái cho đỡ nhớ hí.

Đông Nghi không trả lời cũng không quay lại. Vinh đã đạp xe quẹo trở lại, Đông Nghi đạp xe dọc bờ sông đi về nhà. Đông Nghi đạp xe thủng thỉnh để về nhà muộn hơn, Nghi muốn về sau mẹ. Bây giờ Đông Nghi bình tĩnh lắm, nàng có đủ can đảm chịu đựng cơn giận dữ của mẹ rồi. Biết đâu khi Nghi về tới sẽ thấy ông Bò Đào có mặt ở đó nữa.

Đông Nghi ghé nhà Tỷ Muội trả xe đạp. Tỷ Muội thấy bạn về trễ trách bạn:

- Mi hẹn đi tắm mà không về sớm. Ăn cơm chưa?

- Chưa.

- Ở đây ăn cơm với mình. Có mấy chị nữa vui lắm.

- Túi rồi, tao phải về.

Tỷ Muội chột nhó ra, lo sợ giúp bạn:

- Mi đi túi rửa về mạ đánh chết. Bữa trước thằng Rọm mét với tao mi bị mạ mi đánh phải

không?

Đông Nghi không giận, nàng cười nhạt:

- Ủ, vui lắm mi ơi.

- Thôi mi về đi, mạ mi đánh nữa chừ.

- Đánh tao thì đánh, tao có sợ mô.

Tỷ Muội trợn mắt, nó không thể tưởng tượng được Đông Nghi có thể thay đổi mau như thế. Mà Đông Nghi thay đổi thật rồi, mới một ngày, Đông Nghi thấy mình đã bỏ xa mình ngày hôm trước, hôm qua nhiều quá. Nàng đoán được câu nói của bạn:

- Mi nói đó, mi sợ mạ mi như cạp.

Đông Nghi vỗ vai bạn:

- Tao về, mai đi học hí.

- Mai sáng tao kêu mi đi học sớm. Hai đứa mình xuống đò qua Thừa Phủ chơi, buổi sáng sớm qua đò đẹp ghê, nhìn trời đầy sương, không thấy nước mô hết, đò cứ như chèo trên sương, trôi vào trong sương.

Đông Nghi chế nhạo bạn lảng mạn rồi từ giã bạn đi ra cổng. Từ nhà ra cửa ngõ nhà Tỷ Muội cũng xa ghê, hai bên ngõ trồng mấy cây bạc hà cao vút, lá dài rũ xuống như những lưỡi dao ngọt bén. Tỷ Muội đuổi theo cho bạn một trái ổi mới hái trên cây còn nguyên cuống lá. Đông Nghi đi bộ thùng thảng về nhà.

Có thể mẹ chưa về giờ này và cũng có thể mẹ đang ngồi giữa sân hay đứng trước hiên đợi nàng. Bà ngoại chắc cũng sốt ruột lắm. Đông Nghi hơi hồi hận. Nàng hồi hận vì thương bà ngoại nhiều hơn là sợ mẹ. Nhưng giá gặp mẹ thì Đông Nghi sẽ trả lời ra làm sao về vụ bỏ đi chơi trọn cả buổi chiều hôm nay mà không sang trông cửa hàng. Không thể nói là không gặp chị Nại được rồi. Thế nào mẹ cũng hỏi bà trước. Đông Nghi nghĩ quanh co rồi đâm lỳ: Bị đòn là cùng, bị đòn rồi cũng quen. Đông Nghi nghĩ tới những lần roi, những lời nhiếc móc của mẹ, nàng biết mặt mình đang đanh lại.

Đông Nghi đẩy cánh cổng, cánh cổng không khóa. Chắc mẹ về rồi. Mẹ về, cửa mới không rào bên trong. Đông Nghi khép hờ cửa lại và đi vào nhà, dù đã tự nhủ lòng là phải bình tĩnh, phải lý lợm, nhưng gần tới khoảng sân trống ngực Đông Nghi vẫn đập mạnh, nàng không kìm được sự hồi hộp. Nhưng khoảng sân vắng ngắt, không có mẹ ngồi ở đó. Mẹ chưa về. Đông Nghi đẩy cửa vào nhà. Nhà sao tối om thế này, đèn đuốc đâu không thắp? Rơm đâu rồi? Nó chui ở cái xó nào mà không coi nhà cửa, không bật điện. Hay cúp

điện? Cúp điện thì cũng có đèn cây hay đèn sắp chớ. Đông Nghi đứng giữa nhà, nàng với tay bật công tắc nơi chiếc cột chính gần nhất. Ánh điện đỏ bật, căn phòng nhòa ánh sáng. Nhưng Đông Nghi bỗng thấy lạnh cả xương sống. Căn nhà vắng ngắt và có một vẻ lạnh lùng. Đông Nghi dậm thêm một bước nữa. Sao không có ai hết? Mẹ đâu? Thằng Rọm đâu? Bà ngoại đâu rồi? Đông Nghi vụt chạy tới phòng bà ngoại, cánh cửa đã mở toang từ bao giờ. Ngoại ơi, ngoại nằm như ri, gió làm răng? Đông Nghi chạy tọt vào phòng. Phòng bà ngoại cũng không bật điện. Đông Nghi chỉ choáng mắt có mấy giây rồi nàng thấy hiện rõ lờ mờ những giường chiếu nhờ ánh điện ở ngoài nhà chiếu vào. Nhưng bà ngoại không còn nằm trên giường đó nữa. Một cảm giác kinh hoàng chạy thật nhanh từ các đầu mút tay chân rồi dồn cứng xương sống. Đông Nghi muốn kêu mà không kêu được, nàng há hốc mồm, hai tay đưa lên lưng chừng và cứng nhắc. Bà ơi, bà ơi. Nhiều tiếng kêu vang ra trong đầu óc mà không tài nào thốt ra ở miệng được. Một luồng gió thổi đập vào cánh cửa, tiếng động làm Đông Nghi giật mình và gai ốc mọc khắp tay chân, hai tay Đông Nghi rơi thõng xuống như có một sự đã dưng nào vừa giật nó xuống.

- Bà ơi, bà ơi.

Đông Nghi đã kêu được rồi. Nhưng tiếng kêu của Đông Nghi chìm ngấm trong sự im vắng của căn nhà. Bà ngoại đi đâu? Chỉ có một buổi chiều mà chuyện gì đã xảy ra cho bà ngoại, cho mẹ? Sao mẹ cũng chưa về? Bà ngoại đi đâu? Ai đã đưa bà đi?

Qua phút giây sửng sốt, Đông Nghi bỗng bải hoải tay chân vì sợ hãi, chiếc giường vắng ngắt và lạnh lẽo như đã từ lâu không có người nằm. Cánh cửa sổ lay lắt theo gió như có bàn tay nào xô đẩy. Ngoài vườn cây lá xào xạc, những bóng lá gần cửa sổ lay lắt như những bóng ma. Đông Nghi kinh hoàng ôm đầu chạy bỏ ra khỏi phòng bà ngoại, nàng đứng giữa nhà, dưới bóng ngọn điện, tay đè lên ngực. Đông Nghi không dám đẩy cánh cửa vào phòng mình nữa, nàng tưởng tượng ra đủ mọi chuyện kinh khủng nhất và đầu óc nàng buốt đi vì sợ hãi.

Một lúc sau, cổ thu hết can đảm, Đông Nghi đi xuống bếp, nàng đứng nơi cửa ngán nhà lớn với nhà bếp mà réo om sòm:

- Rọm ơi, Rọm.

Cánh cửa đẩy ra bất thành linh, Đông Nghi nhảy lùi lại, ôm ngực suýt nữa rú lên. Một bóng đen từ trong bóng tối đi lần ra, khật khà, khật khưởng, Đông Nghi nhảy hai bước đã lên đến nhà. Nàng giương mắt nhìn về phía bóng đen đang đi tới:

- Nghi đó há Nghi?

Đồng Nghi nhận ra thằng Rọm, áo quần nó xốc xếch, tóc tai rũ rượi như chui từ một gầm giường ra. Đồng Nghi thở phào, có thằng Rọm, nàng không còn sợ hãi ma quỷ nữa.

Thằng Rọm trông ghê gớm hơn ma quỷ, chắc ma quỷ cũng còn sợ nó. Đồng Nghi hỏi:

- Bà ngoại đi mô rồi?

- Bà ngoại đi nhà thương.

- Bà làm răng mà đi nhà thương?

Đồng Nghi hỏi vội vã nhưng thằng Rọm cứ khật khùng:

- Có thơ đó mi ơi, mi mừng không?

- Con khi, tui hỏi bà mần răng mà đi nhà thương?

- Thì bà đau nhiều, tao phải đi tìm mạ mi về, mạ mai chở đi nhà thương rồi.

- Nhà thương mô?

- Tao không biết, đợi mạ mi về mà hỏi.

- Ai chở? Bác Đậu xích lô há?

- Thằng cha Bò đào.

- Lại thằng cha nớ nữa.

Rồi Đồng Nghi thắc mắc:

- Mi kiếm mạ chỗ mô?

- Bên cửa hàng chở mô.

- Răng có ông Bò Đào bên nớ?

- Răng không có, đi mô cũng đeo trù trù, như đĩa trâu đeo khu trâu.

- Chờ khi mô?

- Khi chiều lặn.

- Bà làm răng?

- Tui vô kêu bà ăn cháo tui nấu, thấy bà nằm ngay đơ. Tường chết tao la, tao khóc quá trời. May con Cau nó gánh nước tới, nó coi nhà cho tao đi tìm mạ mi về. Nó cam đoan là bà còn sống tao mới dám đi đó.

- Rửa khi hồi tới chừ mi ở mô? Răng đèn đuốc không thấp, túi om rửa?

- Ngủ.

- Ngủ ở mô tui kêu hoài không nghe rửa?

Thằng Rọm vươn vai, nó bẻ ngón tay kêu lắc cắc:

- Chui dưới bộ ngựa ngủ. Ngủ ngon quá trời ai biết chi mô. Ăn cơm tui dọn, nấu khi hồi lặn.

- Đã đi ăn chưa?

- Ai rảnh mô mà ăn.

Đông Nghi đi vào phòng thay quần áo. Nàng vừa thay quần áo xong thì nghe tiếng xe đồ ngoài cửa. Biết mẹ về, Đông Nghi không khỏi nóng lòng muốn biết tin bà ngoại, nàng chạy ừa ra trước sân.

Mẹ nàng với ông Bò Đào đi vào nhà. Ông tự nhiên kéo cái ghế ra ngồi, đối diện trước ảnh ba. Đông Nghi bất đắc dĩ phải cúi đầu chào bác. Nàng quay lại hỏi mẹ:

- Thưa mẹ, bà con ra rặng mà đi nhà thương?

Nhưng nàng thấy gương mặt mẹ lạnh lùng. Bà hắt hàm:

- Đi lấy nước.

Đông Nghi tiu nghỉu đi rót hai chén nước trà bung ra. Nàng đứng đằng sau lưng mẹ, khổ sở muốn biết về bà ngoại:

- Thưa mẹ, bà con ...

Ông Bò Đào đỡ lời:

- Con đừng lo, bà ngoại không chi mô, chắc tại bà già, bác với mẹ đưa vô nhà thương Huế rồi. Chừ tui quá, nhà thương đã hết giờ, mai bác đưa con vô thăm ngoại.

- Dạ thưa bác, ngoại con có rặng không?

- Không rặng, không rặng. Bệnh để lâu quá nhưng chữa được, bác hỏi bác sĩ kỹ rồi. Tên bác sĩ trong đó là bạn của bác, cháu đừng lo.

Đông Nghi thương bà ngoại quá, mắt nàng rung rung muốn khóc. Bà Phúc Lợi ngược mắt nhìn Đông Nghi, mắt bà đánh lại:

- Con ra đứng trước mặt mẹ biểu.

Đông Nghi lại đứng trước mặt mẹ. Chắc chắn nàng sẽ nhận được những lời trách mắng của mẹ rồi. Buổi chiều khi về, thế nào mẹ cũng biết nàng bỏ nhà đi chơi, không sang cửa hàng. Đông Nghi cúi đầu chịu tội:

- Thưa mẹ, con nghe.

- Chiều này cô đi mô mà không sang cửa hàng?

- Dạ con qua nhà bạn.

- Con đi mô?

- Con ở nhà con Trà.

Bà Phúc Lợi quát:

- Mày im đi, nói rứa mà nói được. Khi chiều tao gặp con Trà đi ra phố mua hàng. Nó đi một mình. Mà tao hỏi tại rãng không sang cửa hàng hả con kia?

Đông Nghi cúi gằm mặt xuống. Tốt hơn hết là ta lỳ ra. Trước mặt ông Bò Đào mà mà chưởi mắng mình như rứa đó. Dù Đông Nghi biết mình có lỗi, nhưng nàng không chịu được lời mắng mỏ của mẹ. Mẹ cứ la, cứ nói, nói cho chán đi, có ngày mẹ sẽ thấy mẹ lắm.

- Cái mặt mi lỳ lỳ ra há? Mi không sợ tao phải không?

- Dạ con sợ.

- Tao hỏi mi đi mô chiều ni hử? Mi không nói mi chết với tao, mi chết với tao.

Như mọi lần, Nghi đều khóc, đều xin lỗi mẹ. Lần này, thái độ của nàng chắc sẽ làm mẹ cáu tiết thêm. Hừ, mẹ rứa đó, bà ngoại đau không lo mà bà lo sử dụng quyền hành của bà trước mặt một người đàn ông. Ba ơi, ba nhìn thấy đó chứ. Ba đã bỏ nhà ra đi, ba thoát, còn con, con làm sao để thoát hử ba? Cái mặt phì nhiêu thịt mỡ kia có quyền chi ngồi trước mặt ba nghe mẹ chưởi mắng con ba được. Đông Nghi hần học nhìn ông Bò Đào.

Ông Bò Đào nhẹ nhàng can mẹ:

- Thôi chị, la mắng con tội nghiệp, con nó dại.

Ông ta vừa nói gì vậy? Con nó dại, con tội nghiệp, con của ai? Con của ai mới được chứ? Khuôn mặt đang đánh đá của mẹ bỗng biến mất. Đông Nghi thấy như mẹ vừa thở ra nặng nhọc. Đông Nghi thấy mẹ có lý khi giận mình, la mắng mình. Đông Nghi thấy bớt giận mẹ. Ông Bò Đào nói thêm:

- Tui xin chị, tha cho cháu lần ni. Cháu làm rãng biết được bà ngoại ốm nặng rứa. Chắc cháu đi chép bài vở. Thôi cháu xin lỗi mẹ cháu đi.

Đông Nghi còn đang phân vân không biết phải đối phó làm sao với tình cảnh thì đã nghe tiếng mẹ quát:

- Con chó, đồ mất dạy, miệng mồm mô hết?

Đông Nghi cực chẳng đã phải lí nhí:

- dạ cháu cảm ơn bác.

- Ủ, bác biết cháu đi chép bài phải không?

- Dạ

- Lâu ni bác bận việc quá, bác chẳng có quà chi cho cháu, bác tệ thiệt.

- Dạ.

- Cháu rảnh học giỏi, kỳ nghỉ hè ni bác cho đi Sài Gòn rồi đi Đà Lạt chơi.

- Anh đừng có bênh nó. Bây chừ nó lớn, nó đâu cần ai nữa. Bởi rứa, tôi có nỗi khổ tâm mà không ai thấu.

Giọng nói của mẹ vừa buồn bã, vừa chua chát. Đông Nghi đứng cúi gằm mặt nhìn xuống hai bàn chân của mình. Con giận dữ của mẹ có thể bùng lớn hơn nữa, cố gắng mà chịu đựng. Giọng ông Bồ Đào có vẻ pha trò:

- Chị thì hay suy nghĩ rồi cứ ầm ức trong bụng, tôi thấy cháu Nghi ngoan lắm đó chứ.

Đông Nghi có cảm tưởng như mẹ đang thờ dài. Dưới ánh đèn néon trắng như sữa, nàng thấy mặt mẹ tái xanh và mắt quầng thâm. Lâu lắm Đông Nghi mới nhìn kỹ khuôn mặt mẹ. Khuôn mặt của mẹ cũng môi đỏ, mắt đỏ, nhưng bên trong làn da nhờ nhờ tái kia, như có những lần nhăn se lại. Cùng lúc đó, đôi mắt của bà Phúc Lợi ngẩng lên, nơi tia mắt của mẹ sừng sốt làm Nghi luýnh quýnh.

- Nhìn chi mà nhìn nó, rồi mày không biết nói chi nữa hay rằng?

- Thôi cháu xin lỗi mạ đi. Mạ giận, mạ la chớ ai mô mà giận lấy, dị lắm.

Đông Nghi thấy lúc này mình cũng cần yên tĩnh, nàng cúi đầu lí nhí nói:

- Con xin lỗi mạ.

Bà Phúc Lợi thở ra:

- Con biết đó, bà ngoại đau, mạ bận buôn bán rứa mà con bỏ nhà đi chơi. Mạ muốn biết con đi chơi với ai? Con gái lớn rồi, khôn ba năm, đại một giờ ... Đòi mạ đã khổ, mạ đã khổ, mạ biết. Chừ tới đòi con, mạ không lo cho con tránh con đường của mạ hay rằng? Đòi mạ khổ, mạ cũng đã biết, nhưng rằng mà mạ không thương con? Con có làm chi nên tội mà mạ lạnh lùng. Con cần tình thương của mạ hơn là cần quần áo ăn mặc. Đông Nghi muốn tìm thấy trong ánh mắt mẹ một gợn nhỏ xao xuyến yêu thương. Nhưng không, qua cái chớp mắt, khuôn mặt mẹ lại bình thản, lạnh lùng như muôn đời. Ông Bồ Đào nói với Đông Nghi:

- Thôi túi rồi, cháu đi học hành đi. Sáng mai cháu sửa soạn sớm, bác đưa vô thăm bà ngoại trước khi tới trường. Để bác đưa cháu đi học luôn cũng được.

Bà Phúc Lợi ngăn lại:

- Được mà anh, phiền anh chi. Để tui bảo bác Đậu chở nó đi rồi đưa nó tới trường. Anh sang sớm bắt tiện. Thôi con Nghi đi vào trong đi. Lần sau muốn đi mô, phải cho mạ biết

trước chớ không được đi tự tiện như rửa hí.

Đông Nghi thấy nhẹ nhõm người, nàng thở nhẹ như thoát một gánh nặng. Đông Nghi đi vào phòng bà ngoại, cây quạt của bà ngoại còn bỏ trên giường, cả cái coi trầu của ngoại cũng để sát bên vách. Đông Nghi nằm xuống, nàng ôm lấy cái gối của bà ngoại và đưa mũi hít thật dài. Hơi hướm của bà ngoại còn phảng phất, mùi thuốc lá với mùi mồ hôi, mùi quần áo cũ như thấm sâu vào bông gòn của chiếc gối, nồng nàn một mùi mốc cũ, ngợp lòng. Rồi hình ảnh buổi đi chơi núi với Vinh chập chờn sống lại. Đông Nghi còn tưởng tượng ra được tà áo trắng của nàng nổi bật trên những màu xanh của cây cỏ và Vinh nhìn ngắm Đông Nghi như muốn nuốt trứng nàng, một phiến thạch mềm, dễ tan như bột.

Chương bốn

Anh Tuấn thân mến,

Hai tuần lễ rồi sao không có thư anh ? Nghi mong đến phát khóc rồi đó anh ? Hôm qua Nghi nghỉ học, ngồi trước sân đợi người đưa thư đi qua. Ông phát thư sao mỗi ngày dễ thương ghê vậy đó, mà chừ đi qua mặt chầu vào dễ ghét ghê lắm. Lá thư gần nhất, anh bảo rằng anh sắp sửa đi hành quân, vậy là anh đi hành quân rồi nên không có ai rảnh rỗi để viết thư cho em phải không ?

Dâu biết vậy, em cũng không để anh đợi thư em mô. Lần ni anh đi hành quân về anh sẽ có một đống thư để đọc. Không có thư mới của anh, em đem thư cũ của anh ra

đọc. Đọc thư anh, đọc hoài đọc hỷ, đọc đi đọc lại, mà lần nào em cũng cảm động, cũng thấy mới mẻ, rứa có lạ không hở anh.

Mùa thu ở Huế sắp hết rồi. Đêm qua em mở cửa sổ, gió thổi lạnh ghê, và buổi sáng sương mù đã kết thành những đám mây đặc trên trời đen dịt, đầy vẻ đe dọa. Vì mở cửa sổ để quên nên em đã muốn ốm, đã sụt sùi rồi. mấy tuần này, em nghe lời anh, đã không ham đi chơi nữa, dù đi chơi một mình. Đi học về em về nhà hoặc ghé nhà thương ở với bà ngoại. Có nhiều đêm em phải ở lại với bà ngoại. Đêm ngủ không được, em cứ nghĩ ở nhà thương có bao nhiêu người chết, họ chết trên chiếc giường em đang nằm với ngoại, cứ nghĩ tới đó là em đã run lên rồi, run và cả đêm không dám nhắm mắt. Em cũng có nghĩ tới lời anh nói nữa, anh kề cận với cái chết quá nhiều, nhìn thấy xác chết như nhìn thấy bữa cơm hàng ngày. Anh không còn biết sợ ma, sợ quỷ. Em làm sao tưởng tượng ra khỏi những điều anh nói, nhưng biết chừng đó em cũng thấy anh đầy can đảm, anh oai hơn ông ọ thuở nhỏ bà ngoại đem dọa em mỗi lần em khóc.

Bệnh của ngoại đã nặng lắm. Đêm hôm qua, mạ đuổi em về nhà để mạ ở lại coi chừng. Mấy hôm bà ngoại khi mê khi tỉnh, và khổ lắm anh ơi, cứ nhìn thấy mặt em là bà ứa nước mắt, bà khóc lặng lẽ. Tại sao vậy anh ? Em đoán chắc bà ngoại muốn nói với em điều gì ? Tối hôm qua, khi em hôn bà để về nhà ngủ, bà ngoại nhìn theo em như muốn níu lại. Lần trước đó cũng vậy. Bà tỉnh dậy thấy em ngồi bên cạnh, bà kéo mặt em úp lên ngực bà, lên mặt bà, và bà thăm thì như chỉ một mình bà nghe, vì tiếng khóc chặn hết những tiếng đứt quãng, em không thể nào hiểu thấu. Em thì muốn đem bà về nhà quá, ở nhà bà có giường chiếu riêng rẽ, có phòng riêng, có khu vườn. Bag ngoại em ưa bông ngọc lan lắm. Bà thường hái đặt trên cái đĩa để ở trong phòng. Đôi khi bà lấy một bông dặt lên lọn tóc rối nữa. Trong phòng ngoại em luôn luôn đầy mùi ngọc lan với bông bại hoại. À anh ơi, em quên chưa hỏi giùm anh là bông bại hoại là bông chi rồi. Tại sao kêu bằng bông bại hoại thì em chịu, nhưng bà ngoại ốm như rứa làm rãng mà giảng cho em nghe. Để vài bữa nữa, lạy Tròi lạy Phật, bà đỡ em sẽ hỏi giùm anh coi có phải bông hoa y lãng là bông bại hoại không?

Anh ơi, mạ em vừa về, ông bạn già của mạ em lái chiếc xe traction đen thui đó.

Cái ông mà... thôi, anh vẫn bảo em không được ghét ai, phải thương yêu mọi người... Em làm sao thương yêu nổi... em xin lỗi anh... Mạ kêu em ra nhà ngoài. Em vừa dừng lại dạ một tiếng thật to. Lạy trời, không có điều dữ chi hết cho anh và cho em nữa...

Ngày 11...

Anh Tuấn.

Em đã nhận thư anh rồi, nhận thư anh một tuần lễ nay àm chưa viết thêm cho anh một chữ. Anh ơi, điều bất hạnh đã xảy ra cho em rồi. Ngoại em đã chết.

Ngoại em chết vào ngày chớm đông. Mùa mưa rét như thế ai mà chịu cho được. Nhưng có điều ngoại em không nói gì cho em nghe hết. Có nhẽ vì rứa mà khi chết ngoại em nhìn em trừng trừng. Ai vuốt mắt cũng không nhắm mà chỉ chờ em vuốt, em khóc ngoại mới nhắm được anh ơi. Lá thư em viết cho anh còn dang dở, lúc mạ kêu em ra nhà ngoài là để báo tin bà hấp hối. Em không kể ông Bồ Đào hay ai nữa, em cuống cuống nhảy đại ra xe, cả mạ, cả thằng Rọm bỏ cái nhà không ở đó rồi đi xuống nhà thương. Bà đã đuối lắm rồi. Anh ơi, lúc đó em nghĩ rằng giá có anh cầm tay em đứng trước mặt bà, trước khi cái chớp mắt cuối cùng của bà cứng hẳn.

Thế là hết, từ nay em cô đơn hơn hết nội người cô đơn, em khổ hơn hết mọi người đang khổ. Hôm đưa đám bà ngoại, em không thể nào chịu được người ta chôn bà em xuống đất. Nhưng rồi nắm mồ cũng được đắp và cuối cùng em cũng trở về nhà. Mẹ chỉ khóc lặng lẽ, em thấy mắt mẹ sưng húp nhưng không nhìn thấy mẹ khóc bao giờ. Khuôn mặt mẹ là khuôn mặt mang da thịt người chết. Chỉ có bà, lúc nào cũng đầy đủ cảm xúc, lúc nào cũng cùng vui, cùng khóc được với em thì lại không còn nữa. Anh Tuấn thân mến, nhiều lúc em tự hỏi em đang thương bà em hay em đang thương em đấy ? Nhưng sao em thấy thương bà cũng quá lắm mà thương em cũng quá lắm. Đám ma bà đi mà trời cũng khóc sụt sùi, trời cũng sụt sùi thương em nữa.

Bây giờ mọi chuyện cũng đã yên rồi, em khóc cũng đã mệt rồi. Đời sống cũng đã bình thường trở lại, chỉ có thiếu mất bà. Thiếu mất bà là thiếu hết tất cả rồi anh ơi. Buổi sáng em không được ăn mấy cái trứng trắng của bà. Không ai nhắc em ra vườn khều hoa

bại hoại. Mấy nhánh hoa bại hoại mấy hôm nay trũ những bông chín, thơm in ỏi như nhắc em sự thiếu vắng bà ngoại. Cả cái khơi trầu, cái bể cạn, cái gáo dừa mỗi trưa mỗi chiều bà ngoại tắm. Cái gói của bà thơm mùi dầu dừa xức tóc nữa, chừng đó mùi vị, chừng đó vật như cuốn hút tâm hồn em trong nỗi nhớ thương bà ngoại.

Anh sẽ khuyên em gì nữa ? Lá thư của anh đã làm em hối hận vì lòng vị kỷ của mình. Anh vẫn nhắc nhở em thương người, bao dung. Nhưng bà ngoại chết rồi. Bà em chết rồi, em không muốn bao dung ai, thương yêu ai hơn thương thân em nữa. Cho em ngừng lại ở đây, để nhớ anh hơn, em sẽ đi lên mộ bà. Em sẽ kể cho bà ngoại nghe về tình yêu của anh đã cho em... chỉ có ngoại còn thương em, còn hiểu em trong căn nhà thăm đạm này...

Ngày 16,

Anh Tuấn,

Em lại nhận thêm một lá thư nữa của anh. Lá thư dài mười hai trang giấy xanh mỏng đã giúp em chống trả với những cơn gió lạnh đầu mùa đông được rồi. Hôm qua, và cả ngày hôm nay nữa trời mưa anh ạ. Mưa ở Huế thì dai dẳng lắm, thời tiết ở Huế y như tâm trạng con gái Huế, nắng nóng bỏng như tình yêu sôi nổi, mưa thì ủ ỉu, dai dẳng như vợ thủy chung đời đời... Em mong rằng trong mùa mưa này, em sẽ viết thư cho anh đều hơn và nói được với anh nhiều hơn.

Lá thư em viết nhiều ngày nên hoài huyễn chưa muốn gửi. Mấy ngày nay trời mưa quá em chưa được lên mộ bà ngoại. Đường núi trơn nhớt, đi bộ thời quá xa, mà đi xe đạp thì phải mượn tỷ muội. Em lại đi học ngày hai buổi. Có lẽ đến chủ nhật này em mới lên thăm bà và tiếp tục kể chuyện anh với em cho bà nghe. Mẹ mượn có trời mưa hay ngủ lại bên cửa hàng, chỉ có mình em với thằng Rơm trong căn nhà quá rộng và khu vườn quá sầm uất. Trời mưa Tỷ Muội cũng nhác sang. Em cũng không ra vườn chi nữa. Chỉ có những lần mưa dịu một lúc, em mở cửa sổ và chỉ thấy những lá cây rủ xuống, nơi phía cây khế mà em thường kể cho anh nghe về chiếc võng của em hay nằm đông đưa học bài, cây sấu đông nổi lên cao với những cành khô trụi cùng với những chùm hạt khô vật vã đập nhau với những cơn gió dữ. Em nhớ bà ngoại quá chừng, những ngày mùa đông cũ, bên căn phòng bỏ trống kia, em thường ngồi sát vào bà ngoại. Trong chiếc chăn bên bà ủ một lon bắp nóng, và cứ cho em ăn từng nắm một... Em không còn dám vào trong

phòng của ngoại hay ngồi trên chiếc sập gụ ngoại thường nằm nữa. Hôm ngoại chết, xác đem về cũng đặt nằm trên chiếc sập gụ đó. Chiếc sập gụ truyền qua nhiều đời, và thường là chỗ nằm cuối cùng của những người chết trong giòng họ. Khi em chết, không biết em có còn được nằm trên sập gụ đó nữa hay không ? Nhưng sao em thấy càng ngày em càng xa với Huế, càng ngày em càng thù ghét Huế. Không phải em chỉ thù ghét không thôi mà em cũng còn thương yêu chất ngất nữa. Có khổ không em vừa thương và ghét. Không thương rằng được khi Huế có bà ngoại, có cây sấu đông, có khu vườn, có Tỷ Muội, có những ngày mưa như thế này hờ anh ? Nhưng em cũng ghét lắm, Huế tạo ra khuôn mặt lạnh lùng của mẹ, ra đời sống của mẹ rồi rạc ra đời sống của em.

Anh nói rằng con gái Huế chỉ ưa hão huyền, than mây khóc gió, như em chỉ giam mình trong thành phố nhỏ hẹp mà không chịu mở mắt nhìn xa, như nhìn thấy anh chẳng hạn. Em đã nhìn thấy từ lâu đấy chứ anh. Và những hôm trời mưa như thế này. Em đi học một mình hay với Tỷ Muội thì em vẫn nhớ anh ghê lắm. Nhưng nhớ để mà nhớ, yêu để mà yêu, em cũng biết rằng, chúng ta không thể nào gần hơn được. Anh không thể trở về đây, vì đất Huế không bao giờ dung vàng cho người như anh tới ở đâu. Huống chi anh muốn tới để mang con gái Huế đi một nơi khác.

Anh Tuấn thân mến,

Em cũng biết nỗi khổ tâm của anh khi yêu một người con gái không được bình thường như em. Có thể bây giờ em yêu nhiệt, yêu nồng nổi, nhưng mà biết được, chỉ hai làn roi của mẹ em phải chịu đựng mọi sự khổ đau để làm đứa con gái của Huế. Như em đã có lần tâm sự với anh, ba em đã bỏ đi, bỏ đi khi em còn tròn bụng mẹ hay em còn nhỏ lắm, vậy mà đến chừ vẫn chưa trở về. Mẹ em vẫn sống một mình, vẫn bí mật đời riêng khó ai biết được. Còn em, em có thể lớn lên chịu đựng như rứa được không ?

Thôi đó là chuyện của tương lai. Còn bây giờ, viết thư cho anh, em phải tránh bớt cho anh những điều suy nghĩ giùm em. Anh thường khuyên em phải can đảm, phải chịu đựng. Chịu thương chịu khó nghe lời mẹ và yêu thương hết mọi người. Anh ơi, nếu mà em thương yêu hết mọi người ở đây được, có lẽ em không cần đến tình thương yêu của anh nhiều đến rứa. Bà ngoại chết để năm nay em đi vào mùa đông một mình. Em có cảm

tưởng như mẹ cũng muốn chối bỏ căn nhà này nữa. Còn em, em có bị bắt buộc phải ở trong căn nhà này suốt đời không ? Em lại đặt câu hỏi rồi. Em lẩn thẩn quá, phải không anh Tuấn.

Lần này thì em nhất định gửi thư cho anh chứ không đợi viết thêm nữa. Lát nữa em đi học, đem lá thư này vào lớp. Chiều em sẽ mang áo mưa, đi tới nhà bưu điện gửi thư cho anh. Trời chiều chắc cơn mưa lớn hơn, từ đầu tới chân em sẽ đầy nước, em không cần phải khóc nữa.

Dù chậm trễ thư anh nhưng em vẫn mong nhận thư anh sớm hơn nỗi mong hàng tuần. Anh đừng để vì anh mà em ghét luôn cái người đưa thư có khuôn mặt không mấy dịu dàng kia nghe anh. Anh biết em dán thư cho anh bằng keo gì không ? Nhựa của cây sấu đông đó.

Mùa đông đã đến, cây sấu đông có quỳen sấu. Em cũng là một cây sấu đông nữa, anh nhé.

Mùa đông rồi cũng sẽ qua mau lắm. Đông Nghi lại bận rộn với những công việc lặt vặt trong nhà. Mẹ mua cả một lô vải mới bắt Nghi thay lại tất cả màn cửa. May sẵn để đó, nhưng cũng phải đợi hết mùa đông qua mới thay hết chúng được.

Căn phòng của bà ngoại vẫn thế không. Chi trầu vẫn đặt chỗ cũ, chiếc gối vẫn nằm ngay ngắn. Từ ngày bà ngoại mất tới giờ Đông Nghi vẫn chưa dám thay cái áo gối đem giặt. Hơi hám của bà ngoại vẫn còn chùng đó, giặt đi thì còn chi nữa. Mỗi lần nhớ ngoại Đông Nghi lại vào phòng bà, ngửi mùi mốc của khơi trầu, lăn mặt vào chiếc áo gối. Mùi cũ thom nồng, ngát lỗ mũi. Đông Nghi nhớ bà đến ngây dại. Mỗi lần ngồi nơi căn phòng này, Đông Nghi thấy gần gũi với kỷ niệm của bà hơn là những chiều ngồi bên mộ bà trên sườn đồi... Bà Phúc Lợi mấy lần bảo đem giặt giũ chăn gối, dẹp bỏ giường chiếu của ngoại nhưng Đông Nghi cãi bướng không chịu. Hình như từ ngày ngoại mất, Đông Nghi thấy mình lớn hơn, chín chắn hơn và cũng can đảm hơn nữa. Mẹ không về ngủ nhà thường như trước, bà ăn ở luôn bên hàng, một tuần bà về ngủ nhà một hai đêm. Con Tý đã xin thôi việc về quê lấy chồng, mẹ nàng đã nại vào lý do đó để bỏ căn nhà mà bà vẫn

thường nguyên rủa là địa ngục. Không biết có phải vì vậy mà mỗi lần trở về nhà mẹ phải có ông Bồ Đào đưa đón không ? Ông Bồ Đào vẫn đeo mẹ như đĩa đói. Nhiều lúc Đông Nghi tự hỏi bộ xú Huế này kệt đàn bà rồi hay sao mà ông phải đeo đuôi một người lạnh lùng, già và xấu như mẹ. Nhà lại có thêm người ở, bà Phúc Lợi thấy nhà trống vắng mà Đông Nghi mỗi ngày mỗi lớn, bà cho thêm một người cháu gái đến ở trong nhà. Người này có chồng ở xa, chưa có con, chỉ có một đứa em chồng lại tàn tật, đi cà thọt. Đông Nghi ít khi xuống bếp, nơi cái buồng nhỏ hai chị em cô cháu gái của mẹ ở trọ. Đông Nghi còn nhớ lần cô cháu gái mới dọn đến, mẹ định dành cái phòng của ngoại cho họ ở, Đông Nghi đã phải cãi nhau với mẹ mãi mới để yên được căn phòng đó. Bà Phúc Lợi đã mắng Nghi:

- Mi giữ để bữa mô chết trong đó luôn phải không ? Mi phải biết bà mi là mẹ tao chứ. Đông Nghi đã phải lằm bằm nhiều lời khác để phá vỡ sự bức tức, hòn tui đang nặng nề trong lòng. Rồi mãi cũng bùng ra, Đông Nghi trả lời mẹ:
- Con mồ côi mồ cút, con không có ai, con chỉ có ngoại, chừ ngoại chết, mẹ cho con xin chỗ nằm của ngoại.
- Xí, mi tưởng mi hiểu nghĩa lắm.
- Tại con không có ai để hiểu nghĩa đó chứ mẹ.
- Con ranh con lộn, con không cha không mẹ, ở mô ra chứ phải con tao mồ.

Bà Phúc Lợi đã mắng chửi tát nước vào mặt Đông Nghi trước vẻ nhìn riều cợt của cô cháu gái. Chưa bao giờ Đông Nghi thấy thù cái dòng họ mình, thù sự ra đời của mình đến như thế. Nàng nhìn lên ảnh ba : rõ ràng là sự bỏ rơi. Nàng nhìn khuôn mặt mẹ : Rõ ràng nàng là cục nợ. Đông Nghi chỉ biết khóc, và đêm hôm đó, nhiều đêm sau nữa, Đông Nghi khóc hết hơi trong căn phòng nhỏ của bà ngoại. Đông Nghi đâm ra thù hận luôn cả bộ mặt của cô cháu gái đáng ghét của mẹ, cả cái dáng đi thâm thà thậm thọt của con ranh con.

Nhưng sự vắng mặt của mẹ cũng giúp Đông Nghi có những phút yên tĩnh tuyệt diệu và hạnh phúc chan hòa. Đó là những lúc nằm quần chăn kín người, đọc những lá thư còn ươn hơi lạnh của bầu trời rét mướt. Người đưa thư ngại trời mưa gió, đợi vài ba hôm mới đi tới những con đường nhỏ, vắng nhà. Và thường Đông Nghi nhận luôn hai ba lá thư một lúc. Đạo này Tuấn đã gửi thư đều cho nàng, những lá thư dài. Có đêm rồi, Tuấn còn viết cho nàng đến hai ba lá thư ngắn trong những lần trở giấc. Đông Nghi e ngại nhất chị Mừng với đứa em chồng, con Bông. Những lá thư của Tuấn có thể lọt đến tay chị Mừng

rồi đến tai mạ lắm, Đông Nghi chỉ có nước cầu cứu với thằng Rọm. Thằng Rọm đối với Mừng đáng bậc cha chú. Và trong nhà chị Mừng ngán thằng Rọm nhất. Hở ra là hấn chửi, hấn nói tầm bậy. Đông Nghi đem nỗi lo sợ đó nói thằng Rọm hay. Thằng Rọm hung hăng:

- Tao chửi nó nát bét ra chớ. Để đó. Tao nói thư của mi đó, mà hấn mét lại với mạ mi tao lấy kèm tao bẻ răng, tao trét đất sét vô miệng chết cha luôn.

Không biết bí mật có giữ được lâu không nhưng thấy thằng Rọm trị được chị Mừng. Mỗi lần thấy chị Mừng lườm nguýt Nghi hay lằm bằm nói gì đó thì thằng Rọm chửi ồn lên liền. Đông Nghi, nhờ vậy cũng thấy yên thân được.

Đông Nghi không thể nào đoán ra được tình trạng đè nén giữa mẹ và nàng đến ngày nào sẽ bùng ra. Bà Phúc Lợi từ lâu nay hình như không bằng lòng Đông Nghi một điều gì đó. Nhưng bà không nói. Chính Nghi, nhiều lúc nàng cũng thấy mình mang bộ mặt khinh khinh dễ ghét chi lạ. Mình không thương nổi mình thì còn cai thương nổi mình nữa. Anh Tuấn ơi tại sao anh yêu em làm chi ? Yêu một đứa con gái Huế đã là chuyện liều, yêu một đứa con gái ở trong một gia đình như gia đình em, anh càng liều hơn. Đông Nghi thấy thương cho mình nhiều hơn là thương cho Tuấn. Tuấn cũng không thể nào hiểu hết được những sự thiệt thòi nàng đang chịu.

Ngày mùa đông thiệt là dài, buổi sáng Đông Nghi thường dậy muộn và phải can đảm lắm mới dám nhúng hai bàn tay vào nước lạnh cóng. Hôm nào siêng năng lắm thằng Rọm mới nấu cho nàng ấm nước sôi pha để rửa mặt. Nhưng Tỷ Muội dặn đừng có rửa nước nóng mà về sau chưa già đã nhăn da. Thành thử Đông Nghi cũng tập cho quen dần với những buổi sáng trời rét muốn nứt da. Những buổi học mới cực khổ làm sao. Đông Nghi thường đến trường muộn vài ba phút hoặc vừa đúng giờ mở cổng trường là mừng lắm rồi. Những ngày mưa dai dẳng, liên tiếp, mặt nước sông dâng cao và tràn vào đường đi. Thêm những cơn mưa liên tiếp suốt ngày cứ xối xả trên mặt đường, trên cây cối, trên những chiếc áo mưa mảnh dẻ của người đi đường.

Mùa mưa năm nay Đông Nghi có được một chiếc áo mưa khá đẹp ông Bồ Đào đi Sài Gòn đã mua về tặng nàng. Dù ghét cái mặt ông ta không thể tưởng được, Đông Nghi cũng vẫn thấy ham chiếc áo đặc biệt đó.

Phải nói là đặc biệt vì Huế chưa thấy cô nào mặt. Đạo này ông Bồ Đà có vẻ săn sóc Nghi hơn. Ông mua hàng vải cho Nghi lu bù.

Nhưng ít khi Nghi nói chuyện với ông lắm. Mùa mưa, cái bàn nơi gốc cây nhãn đã được khiêng vào bỏ trong góc bếp. Mấy cụm hoa nhài bị mưa và đất bắn lên bắn thiu, xơ xác. Đông Nghi thường nhìn chỗ trống trải đó với vẻ hài lòng. Con người ta đều ích kỷ như rửa hết. Đông Nghi thấy mình chả có chi ngượng ngùng hết. Hôm mặc chiếc áo đẹp đầu tiên đi học, gặp Vinh chở Trà đi học trên chiếc xe mô bi lét, Vinh nhìn không chớp và Trà kêu ầm lên:

- Mi mua ở đâu rửa, đẹp quá, đẹp quá.

Thay vì trả lời ông Bò Đào cho, Nghi đã nói dối:

- Chú tao ở Sài Gòn gửi ra cho.

- Chú mi giàu quá hỉ.

- Ừ, giàu lắm.

Đông Nghi đáp nhỏ và tiếng nàng như bị cơn mưa thổi tạt xuống mặt sông. Đông Nghi thổi phào nhẹ nhõm. Dù vậy, mặt Nghi vẫn nóng bừng khi những lời trên được thốt ra. Những câu nói dối trên làm Nhi thấy tim mình đau nhói. Luôn luôn nàng phải cố gắng tỏ ra nàng là một đứa cháu cưng của bên nội. Đông Nghi cố cho mọi người khỏi nhìn nàng như một con nhỏ bị bỏ rơi, bị gia đình nội ngoại không thèm biết đến.

Chưa có thời gian nào Đông Nghi gặp nhiều suy nghĩ và buồn tẻ như mùa đông năm nay. Một buổi chiều khi tan học, Đông Nghi mang áo mưa đi về nhà. Tỷ Muội bị cảm không đi học thành Nghi phải đi một mình. Ra tới cửa, Đông Nghi đã thấy ông Bò Đào mang áo mưa, tay cầm dù đứng đợi mình, nàng cúi chào rồi đi thẳng, nhưng ông Bò Đào đã gọi lại:

- Đông Nghi, Đông Nghi. Bác tới đón cháu đi nì.

Đông Nghi dừng lại, sững sốt:

- Bác đi đón cháu ?

- Ừ, bác đi đón cháu.

- Cháu không tưởng bác rảnh rứa,

- Trời mưa, nghĩ cháu đi về một mình tội nghiệp, bác đi đón cháu.

Đông Nghi nói mát:

- Rồi ai đón mạ cháu.

- Mưa nì bà có đi mô mô. Giờ nì chắc bà còn ngủ khò.

Ồ hay, cái ông này. Tại sao ông khai trạc hết cả giờ ăn giờ ngủ của mẹ. Có chi nữa nói hết ra luôn. Đông Nghi tỏ vẻ khó chịu:

- Thôi bác về đi. Cháu cảm ơn bác.
- Hừ nờ. Để bác đưa về.
- Bác lên xe kéo ước hết. Bác không quen mưa gió mờ.

Ông Bồ Đào nghiêng cái dù về phía trước để che những giọt nước rụng trên cây long não xuống.

- À, hôm ni bác không đi xe.

Đông Nghi thấy miệng ông cười cười, vẻ hớn hờ. Không, đi xe có chi vui. Chắc ông gọi xích lô tới đây. Vậy bây chừ về mình sẽ đi bộ với ông chắc. Đông Nghi ngạc nhiên:

- Rứa bác đón cháu bằng chi ? Thôi bác kêu xích lô về nhà đi. Bác về không ước đau chừ.
- Bác đi bộ với cháu.
- Đi bộ ?
- Ừ.

Đông Nghi cười lớn:

- Bác làm cháu buồn cười quá.

Câu nói của Đông Nghi hình như cũng làm ông Bồ Đào cảm thấy tức cười. Ông vừa cười lớn theo Đông Nghi vừa nói:

- Cười chi lạ rứa cô. Tui đón cô không được răng ?

Tự nhiên Đông Nghi thấy nụ cười của mình đồng lõa với ông Bồ Đào quá. Có thể ông ta cho ông cái quyền được thân mật với Đông Nghi mất rồi. Ông ta cho Đông Nghi là một con bé con, muốn được lòng mẹ phải nịnh con một tí. Còn lâu ông ơi. Ông bẻ răng tui, vắn họng tui coi tui có bằng lòng để mẹ tui lấy ông không ? Mẹ tui có lấy là tự lòng bà chứ tui không ăn thua chi hết. Không ai thềm tử tế chi với ông hết. Đông Nghi nhìn xuống đôi guốc gỗ trắng của mình, như có vẻ đang chăm chăm nhìn làn da chân ửng hồng, sạch lán vì dầm mưa. Cái mũ áo mưa của Đông Nghi cột vội, đã có vài giọt nước thấm vào. Đông Nghi thấy trên tóc mình dột dột, ước át khó chịu. Nàng nghiêm mặt lại:

- Thôi bác, cháu về.
- Khoan đã. Đợi bác với chớ.

Ông Bồ Đào rảo bước theo. Tự nhiên Đông Nghi muốn té chạy. Mình chạy coi ông có đuổi theo không nờ. Dám không ? Chắc ông chạy tức cười lắm. Nhưng Đông Nghi nghĩ rứa mà không chạy. Nàng vẫn bước. Tuy nhiên chân nàng bước nhanh hơn. Ông Bồ Đào vẫn theo kịp:

- Được đón cháu bác vui ghê. Không có gì vui hơn nữa. Bác thấy đi đón cháu như đón con gái.

Đông Nghi trả đũa ngay:

- Bác thiếu chi con. Bác đừng làm cháu tủi vì nhớ tới ba cháu đang ở xa.
- Cháu thương ba cháu không ?
- Thương chứ sao không ? Bác hỏi mấy đứa nhỏ coi có thương bác không. Ông Bồ Đào cười, kể ra nụ cười của ông hiền lành thật. Đông Nghi không còn ý định bỏ chạy cho ông đuổi theo hay trốn ông nữa. Nàng đang đi về một mình, đang buồn, đang ướt át. Ông có đưa mình về nhà thì quãng đường cũng không dài mấy.
- Nếu ba cháu có mặt bên cháu, cháu có thương hơn thương mạ cháu không ?

Đông Nghi đáp không cần suy nghĩ:

- Thương hơn. Thương hơn và mạ cháu có thương cháu mô. Mạ cháu cần người ta thương, mạ cháu chỉ cần cho mạ cháu.
- Cháu ghét mạ. Không được nghe cháu. Mạ cháu cũng thương cháu lắm chứ.

Thì ra cái ông này mất công để thanh minh cho mẹ. Có vậy thì đủ rồi. Mình cũng chả còn gì để nói chuyện với ông. Cứ đi như thế này rồi cũng đến nhà. Đông Nghi nghĩ vậy rồi nàng vừa đi vừa nghịch nước mưa. Hai bên lề đường nước mưa chảy như một dòng suối nhỏ, những lá phượng vàng lốm đốm trôi xấp ngửa theo giòng nước. Đông Nghi dẫm chân mình trong những vũng nước lớn, và khi bước đi, Đông Nghi vung chân cho những tia nước bắn tung tóe. Ông Bồ Đào nhìn theo cử chỉ nghịch ngợm của Đông Nghi, khuôn mặt ông như tê đi trong một cảm tình khó biết. Đông Nghi thấy câu chuyện của mình với ông Bồ Đào đã bắt đầu nặng nề, nàng vừa kéo mạnh guốc vừa nói:

- Thôi cháu không ưa nghe chuyện của mạ cháu.
- Cháu ưa nghe chuyện chi ?

Đông Nghi trả lời cụt ngắn :

- Cháu không ưa nghe chuyện chi hết.

Ông Bò Đào rút khăn lau những giọt nước mưa hắt vào mặt, rồi bước nhanh cho kịp

Đông Nghi:

- Nì cháu...
- Dạ...
- Cháu ghét bác lắm phải không ?

Đông Nghi bật cười thành tiếng :

- Cháu có thương bác khi mô mô mà ghét được bác.

Một luồng gió mạnh từ mặt sông thổi hắt lên, người Đông Nghi nghiêng hẳn. Ông Bò Đào lúng túng gượng lại chiếc dù đang muốn lật ra đằng sau. Có tiếng guốc kéo mạnh phía sau lưng, Đông Nghi không quay lại cũng biết một tốp bạn bè đang trên đường về. Đông Nghi nghe có tiếng xì xầm nhỏ : Ông Bò Đào. Ông đó thương mạ của nó đó.

Khi tốp học trò ngang qua mặt Đông Nghi, Đông Nghi nghe một giọng cười rúc rích:

- Bó ghè đi đón con... con người ta.

Hai ba bóng áo mưa đi nhanh về phía trước. Con mưa lớn đổ rào rào. Bước chân Đông Nghi như có ai trì léo trở lại. Đông Nghi nhìn lên những đợt cây long não đang vật vờ với gió mưa quất mạnh vào nàng. Không biết ông ta có nghe gì không ? Tại sao ông ta nghe mà chân vẫn bước đều, mặt vẫn núc ních những thớ thịt bình thản. Người béo thường ngu, ngu mới béo... Không phải chỉ khi gặp ông Bò Đào, nhìn thấy ông béo Đông Nghi mới ghét người béo. Trong lớp học, có một cô bạn béo ụ, cả lớp đem ra làm đề tài để cười cợt, và Đông Nghi đôi lúc thấy thương hại cô bạn nhưng không thể nào có cảm tình với nó được. Phải nhắc cho ông ta nhớ, coi phản ứng của ông ta như thế nào. Đông Nghi đứng dừng lại, ông Bò Đào cũng đứng theo. Đông Nghi nói lớn như sợ mưa gió sẽ kéo bớt giọng nói của nàng mất một phần giận dữ:

- Bác nghe tụi nó nói cháu không ? Lần sau bác đừng đi đón cháu nữa.

Đông Nghi bước nhanh tới trước. Cái dáng lếch bệch của ông còn lâu mới theo kịp nàng. Nhưng cánh tay Đông Nghi đã bị giữ lại. Ông Bò Đào trông thật chậm chạp nhưng phản ứng cũng mau lẹ lắm.

- Muốn chi thì về nhà mà nói, ông lôi kéo tôi ở giữa đường rứa đó há ?

Đông Nghi vùng vằng rút tay lại không biết có ai nhìn thấy không ? Con mưa lớn vẫn trút

ào ào, mặt Đông Nghi nhòa lệ, nhòa nước mưa. Có lẽ ông Bồ Đào không phân biệt những giọt nước mưa và những giọt lệ trên mặt nàng. Ông đứng trước mặt chặn Nghi lại.

- Nghi.
- Không Nghi chi hết.

Rồi không chịu đựng được nữa, Đông Nghi òa khóc. Ông Bồ Đào rồi rít:

- Đùng, ùng cháu ơi, ùng khóc, ùng khóc.
- Ai mượn ông thương hại tui.

Nói xong những câu chua cay, Đông Nghi càng tủi thân hơn. Nước mắt nàng thi nhau với những giọt mưa chảy xuống.

- Cháu muốn chi bác cũng chịu, ùng có khóc giữa đường tồi lắm.

Cháu muốn chi bác cũng chịu. Đông Nghi ngừng khóc. Nàng đứng dừng lại.

- Thiệt hả bác, cháu muốn chi bác cũng chịu.
- Thiệt chứ.

Đông Nghi nói mau:

- Cháu muốn bác đừng theo đuổi mạ cháu nữa.

Bước chân của ông Bồ Đào khựng lại. Ông đưa tay lên như vuốt những sợi tóc tưởng tượng trên chiếc trán phẳng phiu mà những giọt nước long lánh đang đùa bỡn trên đó.

- Nghi, cháu nói chi mà kỳ cục rứa ?
- Kỳ chi mà kỳ. Khi hỏi bác không nghe tui nó nói bác là dượng ghẻ của cháu sao ?

Ông Bồ Đào chợt à một tiếng, giọng ông cũng hiền hậu :

- Cháu nghe rứa rồi giận bác, rồi khóc phải không ?
- Bác biết rồi hỏi mần chi nữa.

Giọng ông Bồ Đào chen cùng với mưa:

- Rứa chừ có ai đó nói với cháu chuyện đó không phải thi rằng.
- Cháu không biết. Nhưng bác đừng theo mạ cháu nữa.

Bầu trời như tối sầm lại, màn mưa dày kịt đan từ mặt đường bên này giăng lưới sang bên kia bờ sông. Giòng sông Hương chỉ còn loáng thoáng một mặt nước đỏ ngầu.

- Rứa chừ bác nói lại với cháu, bác coi cháu như con đẻ thì cháu nghĩ rằng ?
- Cháu không biết. Vì chuyện đó mần rằng mà có thật được.
- Cháu cho chuyện chi có thật ?
- Chuyện bác với mạ cháu.

Ông Bò Đào yên lặng. Đông Nghi thấy cũng sắp tới nhà và mẹ chắc tối nay cũng không về. Nàng bước nhanh. Tất cả những lời đối đáp vừa qua với ông Bò Đào, Đông Nghi đã quên gần hết. Nhưng có một điểm nàng thắc mắc là không hiểu tại sao ông ta bỗng dừng lại đi đón nàng. Mẹ nàng có biết chuyện này không ? Khi tới ngõ, Đông Nghi bỗng nhìn thấy chiếc xe đen của ông Bò Đào đậu sát đường. Đông Nghi hỏi:

- Sao bác không đón cháu bằng xe hơi ?
- Bác thích đi bộ đón cháu, nói chuyện với cháu vui lắm.

Cả chuyện mình khóc chắc ông cũng thấy vui nữa. Đông Nghi đẩy cánh cổng:

- Chờ bác về ?
- Để bác đưa cháu vào nhà.

Đông Nghi nhìn trời :

- Trời mưa mau tối lắm. Bác về cho sớm. Chắc mẹ cháu đợi bác bên cửa hàng.
- Tháng năm chưa nằm đã dậy, tháng mười chưa cười đã tối Nghi hí.
- Dạ. Mà bác về bên cửa hàng với mẹ cháu đi.

Đông Nghi thấy ông Bò Đào bật cười :

- Bộ cháu nghĩ ngày mô bác cũng ở bên cửa hàng.
- Cháu biết nhiều hơn nữa.
- Cái đầu của cháu nhiều tưởng tượng lắm. Bác cũng rửa. Hồi xưa bác cũng gầy như cháu, chừ tự nhiên phát phì. Bác phát phì từ năm ba mươi tuổi.

Đông Nghi đã vào tới sân. Thằng Rọm mở cửa và bật ngọn đèn giữa nhà. Ông Bò Đào ngồi xuống ghế, nói với Đông Nghi :

- Cháu thay quần áo ướt đi. Bác ngồi chơi chút bác về.

Đông Nghi đi vào phòng, việc đầu tiên là nàng mở ngăn kéo. Mắt Đông Nghi sáng ngời lên khi nàng thấy hai lá thư của Tuấn. Đông Nghi thay quần áo vội vàng, bóc lá thư của Tuấn ra đọc lướt qua. Có tiếng ông Bò Đào gọi ở nhà ngoài, Đông Nghi buộc lòng phải cất lá thư đang đọc dở, đi ra. Thằng Rọm nháy nháy :

- Có thư, có thư nghe.

Đông Nghi kín đáo gạt đầu. Ông Bò Đào tươi cười :

- Ngồi đây nói chuyện với bác một tí.

Đông Nghi nén sự bức tức :

- Răng mà tự nhiên bác đâm ra chăm sóc cháu như ri ?

- Bác muốn săn sóc cháu hoài hoài, mà không được.

Đông Nghi mĩa mai :

- Săn sóc răng được mà săn sóc, cháu đối với bác là con của thiên hạ mà. Bác chưa về lát nữa trời tối, mưa to, lái xe cực lắm.
- Ủ.
- Chắc bác ghé cửa hàng ?
- Bộ cháu tưởng bác ăn ở bên cửa hàng hay răng ? Cháu hỏi hoài...
- Dạ thì cháu tưởng rửa.
- Bác còn gia đình, còn vợ con. Rửa mới khổ cho bác chứ.

Dù đang bức tức, muốn tống cổ ông về để được tự do đọc thư Tuấn, Đông Nghi cũng không thể nín cười được. Nét mặt ông Bồ Đào đang cố diễn tả tâm trạng đó, trông thật hề. Bác ơi răng mà bác giàu có, bác không làm một chân hề trong gánh hát bội. Người như ông mà thế cha tui, thôi đừng nói nữa tui tức cười lắm. Đông Nghi cũng cố đóng kịch lại :

- Bác có vợ con răng mà cực ?
- Vì rửa mà có vợ không được nhìn vợ, có con không được nhìn con.
- Ủa bộ bác có vợ con trước nữa.
- Có. Hồi còn trẻ kia lặn.
- Bác cũng đào hoa hỉ.

Mặt ông Bồ Đào nhăn nhó :

- Bác mô có ham, khổ lắm cháu ơi. Chớ chi mà con bác nhận bác. Nó không nhận mà mạ nó cũng không cho nhìn.

Đông Nghi tàn nhăn :

- Chuyện đau lòng đó chưa lo, bác đeo đuổi thêm mạ cháu mần chi ? Mạ cháu ác lắm, mạ cháu là người không có tình cảm. Bồi rửa ba cháu mới bỏ đi, cháu mới khổ.

Đông Nghi thấy mặt ông Bồ Đào cuối xuống. Ông đang suy nghĩ gì đó nữa. Đông Nghi cũng hơi chột dạ khi nói xấu mạ. Nàng nhìn ra ngoài sân, mấy khóm hải đường chịu mưa gió giỏi hơn tất cả các loại hoa khác, lá vẫn đứng, màu xanh sạch bóng, lóng lẩy. Những búp hoa vẫn vươn mạnh bạo. Ước chi mình được như bông hoa hải đường, tại sao ta cứ yếu đuối, sầu mộng mãi. Ông Bồ Đào ngẫm nghĩ giây lát rồi nói với Nghi :

- Bác cho rằng cháu chưa đủ tuổi để hiểu những rắc rối ở đời.

Ông đốt một điều thuốc. Không khí trong nhà như trầm ảm hẳn. Nhưng Đông Nghi không thể nào dung hòa được với con người đang ngồi trước mặt. Hai lá thư của Tuấn dày cộm, chắc có điều gì quan trọng trong đó. Đông Nghi nói vắn vơ :

- Mưa dai quá.

- Mưa ở Huế năm mô cũng rứa, suốt cả mùa đông, vô hậu tể đợi.

Rồi ông đưa tay nhìn đồng hồ. Với dáng lật đật ông đứng dậy.

- Thôi bác về, mai mốt bác đi đón nữa.

Đông Nghi muồn từ chối, nhưng nằng không biết nói gì. Đông Nghi nhìn ông Bò Đào nắm cái dù, che đầu đi ra khoảng sân ướt, mưa trên lá cây đổ xuống những hạt lớn, kêu lộp cộp trên dù. Bóng ông khuất ngoài cổng. Thăng Rộm mang cái áo mưa rách ra đóng cổng, hấn trở vô vừa run vừa nói :

- Hấn đưa mi về há.

- Ủ.

- Khi hồi chiều hấn tới đây, tao nói mi đi học, có kiếm mặ mi thì qua bên cửa hàng. Hấn bỏ xe đi, tao mô có biết đi đợi mi ở trường. Thăng Rộm nói xong, cởi áo mưa móc vào cái đinh nơi tường, chạy tới bên Nghi :

- Có thơ đó, vô đọc đi.

- Thư tới khi mô...

- Chiều.

- Cám ơn hí.

- Ủ, đi đọc đi. Tui đi hâm đồ ăn, dọn cơm. Ê, tối kể tao nghe ba mi nói cái chi trong a hí.

- Được rồi.

Thấy con Bông thập thò ở cửa bếp, thăng Rộm nạt :

- Ê, xuống dưới nhà, chân ướt lê lên nhà rồi bắt chùi thì con chị mi lại chửi mỗ cha mi lên. Xuống xuống cho chút.

Con bé biến mất, thăng Rộm vừa đi xuống bếp vừa la :

- Đàn bà đàn búa nhen bếp lửa đi. Nấu cơm nước chi xong chưa ?

Đông Nghi dặn :

- Tui đi học bài, khi mô dọn cơm kêu tui nghe.

Nàng đi vào, đóng cửa lại và bật ngọn đèn lên. Ánh sáng vừa lóe lên, trong đầu Đông Nghi cũng bật lên một tiếng kêu nhỏ. Tiếng kêu ngơ ngác, nhỏ nhoi, chính Đông Nghi cũng không hiểu ra là tiếng gì. Trong một phút, đầu óc Đông Nghi như mê đi, rồi bỗng tỉnh lại. Đến bây giờ, khi chiếc xe của ông Bồ Đào lóc cóc đi trong cơn mưa. Đông Nghi mới thấy xúc động. Không hiểu sao, trong sự ghét cay đắng ông Bồ Đào, Đông Nghi vẫn có một chút ngậm ngùi. Đôi lúc nàng cũng không phân tách rõ được sự ngậm ngùi đó chia già phần về phía ông Bồ Đào hay về phía nàng nữa.

Nhưng việc làm của ta đâu phải chỉ ngồi mà ôm mối xúc động đó. Đông Nghi mở hộp bàn. Hai lá thư của Tuấn vẫn còn ấm không khí chờ đợi. Đông Nghi đưa lá thư lên mũi ngửi, một mùi thơm là lạ, nồng nàn, qua mũi, xông lên óc, tan loãng cùng khắp da thịt nàng. Mùi thơm thân ái, ngan ngát làm Đông Nghi rung mình, như có một làn hơi ai phả sau gáy. Đông Nghi úp lá thư lên ngực : Anh Tuấn ơi. Đông Nghi nghĩ tới một ngày nào đó, Đông Nghi được cuộn tròn, được bao bọc, được ngủ ngon trong mùi vị ngan ngát này. Tình yêu có nhiều mùi vị quá, Đông Nghi nhớ tới mấy đứa bạn ngỗ nghịch trong lớp. Chúng nó nói, tình yêu đủ thứ mùi, kể cả mùi hôi nách. Câu nói đó động chạm tới một cô bạn, đã hôi nách lại lười tắm rửa. Nhất là mùa đông này. Cô bạn nhỏ ngồi cuối phòng trong góc, ba cô khác ngồi úp ra phía mép bàn, và cả trường đùa gọi là mùi của B4.

Nghĩ lẫn thân, Đông Nghi bật cười một mình. Tại sao lại tưởng tượng hương vị tình yêu với mùi vị lấm cặn đó.

Đông Nghi đóng kín cửa sổ, nhưng tiếng mưa bên ngoài vẫn rào rào và Đông Nghi tưởng tượng rất dễ ra khu vườn của nàng, bị chìm ngập nhiều ngày trong cơn mưa dai dẳng. Đông Nghi thay áo, leo lên giường quần chặt chần bông. Bỏ chuyện mẹ, bỏ chuyện ông Bồ Đào. Nghi sống riêng với những lá thư của Tuấn.

Đông nghi,

Anh đã nhận đủ những lá thư của Nghi gửi. Và đêm nay anh sống với những cơn mưa dai dẳng của Huế và của em.

Em biết anh đã làm gì trong hai ngày nghỉ phép về Sài Gòn không ? Ngày đầu anh tới nhà một thằng bạn, đi chơi, uống rượu và say lu bù. Không hiểu trong cơn say anh có nói điều gì không mà sáng ra, tỉnh dậy, nó cứ nhìn anh tủm tỉm cười mãi: Sao cô Đông Nghi của mày là tiên hay là phàm tục ? Anh vừa buồn cười vừa giận mình nữa. Và để chuộc tội, buổi chiều nay đã chui vào xine ngồi và để dành cả buổi tối đọc lại những lá thư cả cũ lẫn mới của em. Em có thể tưởng tượng được anh đi nghỉ phép với những lá thư của em không ? Trong xấp thư cũ, có những lá thư em xưng tôi, rồi những lá thư xưng em gái. Vậy thì em gái của anh, những cơn mưa của em gái Huế đã ngập lụt lòng anh rồi. Và anh nhớ em không thể nào tưởng tượng nổi. Và nhớ em, em biết anh đã làm gì không ? Anh đã đi lang thang dưới phố, anh đã uống cà phê đen đặc, anh đã hát một mình trên con đường lủi thủi về nhà. Anh cũng tưởng tượng ra được em và thương em nữa chứ ? Tưởng tượng ra em, mang áo mưa, chiếc áo mưa mới tinh, đi giữa cơn mưa thật lớn. Đường về nhà em cũng xa nữa, và em anh đi một mình, cô đơn, lủi thủi. Em nhìn ra mặt sông, ra cầu Trường Tiền và gọi tên anh đấy chứ ? Hay em đang ở trong phòng và mưa chôn em với căn phòng lạnh lẽo. Em đọc những lá thư cũ của anh và buồn cười, rồi đọc những lá thư mới của anh và khóc. Nhớ anh lắm phải không, bé ?

Đọc lại những lá thư mới của em, anh lo lắng. Hình như em có điều gì phiền muộn mà không nói ra được với anh ? Anh đã đọc đi đọc lại lá thư em để tìm hiểu tâm trạng em, nhưng em viết khó hiểu quá. Có lẽ em còn ngần ngại, chưa đủ tin cậy anh phải không ?

Điều đó đối với anh cũng không cần thiết lắm. Anh nghĩ rằng, bây giờ còn sự xa cách, em dè dặt là phải nhưng chỉ phải về phần em thôi đấy nhé, và anh có quyền trách em.

Lâu rồi em không nhắc với anh và mẹ. Anh ao ước được gặp em và mẹ lắm. Liệu mẹ có thương được anh bằng một phần nào em thương anh không ?

Anh đã nói với em là anh chưa ra Huế lần nào ? Nhưng nhờ em mà anh đã nhìn thấy Huế, thành phố vẽ vời hoang đường trong mỗi lá thư, và mỗi lần nhớ em, những lá thư của em lại dẫn anh đi trên những con đường đã in dấu chân bé bỏng của em.

Anh cũng buồn ghê lắm. Có một lần ngồi gác trên một lô cốt nhìn ra một ngọn đồi nhỏ. Anh bỗng thấy tình yêu của anh đối với em nhỏ nhoi quá, anh không thể nào chia sẻ được một phần nghìn sự khổ nhọc, nhưng nhớ của em dành cho anh. Nhiều lúc anh nghĩ tình yêu chúng ta thật như một chương tiểu thuyết thật lãng mạn, thơ mộng. Nhưng tình yêu nào không thể hỏi em ? Tình yêu nào cũng trở nên thần thánh nếu gặt ra được sự vụ lợi và nỗi mù ám lương tâm.

Anh đã suy nghĩ nhiều về trường hợp của anh và em. Như đêm nay, đọc những lá thư mưa của em, anh thật có lỗi. Và vì mặc cảm lỗi lầm đó, anh đã có một quyết định mới. Đó em biết là quyết định gì ? Thôi, bắt bé bận tâm tội nghiệp lắm, anh long trọng tuyên bố với bé như thế này : Anh sẽ về Huế.

Anh sẽ về một ngày nào đó, trong mùa đông này. Anh phải về mùa đông, mùa đông của chúng ta, của tình yêu rét mướt vì xa cách.

Em Nghi,

Chắc em đang run lên vì sợ, vì xúc động phải không ? Anh cũng thế, khi quyết định sẽ về Huế, anh cũng run lên vì xúc động, anh xúc động và yêu em tới muốn bật khóc nữa. Nhưng đàn ông khóc xấu lắm, cho nên anh gửi những giọt nước mắt đó làm mưa rơi trên cây sầu đông của em đó. Vậy khi nào nhớ anh, hãy ra vườn ngược mặt lên cây sầu đông, lệ anh sẽ rụng từng giọt trên khuôn mặt em trắng như bạch lập. Đừng giận anh, anh yêu hình ảnh đó lắm.

Ngay bây giờ anh chưa nghĩ ra cách nào để nghỉ phép, nhưng em đừng lo, chúng ta phải gặp mặt nhau trong mùa đông năm nay. Vậy đi xuống phố chụp cho anh một cái ảnh, phóng lớn gửi cho anh, anh nhìn cho thuộc từng nét yêu mến trên gương mặt em, để khi gặp nhau, mình không còn bờ ngỡ.

Một ngày nào đó anh sẽ về. Và trước khi đến Huế anh sẽ đánh điện cho em. Có dám đi đón anh không ?

Ngày mai anh lại trở về đơn vị, nhưng lá thư này anh sẽ bỏ cho em ở bưu điện Sài Gòn. Anh mang tình yêu của em đi khắp mọi nơi anh đặt chân đến... Lính mà em. Và trên quê hương thân yêu của chúng ta, ở chỗ nào có anh, là có tên nào rơi vào không gian hồng của những buổi chiều nhớ nhung tràn mưa cho đủ mùa đông ở Huế.

.....

Em đọc lá thư này rồi có thương anh thêm không ? Có giỏ cho anh một giọt nước mắt nào không ? Khi đọc lại những điều anh đã viết cho em, anh thấy anh thật đã chín già trong tình yêu của chúng ta rồi. Và ngay đêm nay, anh muốn bay về Huế. Anh đang tưởng tượng ra em, giờ này đang nằm ngủ ngoan như con mèo con trong tấm chăn dài. Con mưa sẽ rue m ngủ và tình yêu anh sẽ làm em mỉm cười trong giấc mơ. Và sáng ngày ra, em ơi, nhớ thấp giùm anh nén hương trên bàn thờ ngoại. Xin lỗi. Anh lại nhắc đến bà ngoại làm em có thể buồn, có thể khóc. Anh yêu những giọt nước mắt của em...

Ngủ đi bé, và tin chắc là anh sẽ về...

Đông Nghi ngồi bật dậy, rồi lại nằm xuống. Nằm xuống rồi lại tung chăn ngồi dậy. Trời ơi, Tuấn sẽ về trong mùa đông này. Không, không, tôi không thể nào tin được điều đó có thể xảy ra. Nhưng mà lá thư của chàng còn nằm trên ngực ta. Đó, đọc lại đi. Đọc thêm một lần nữa. Đông Nghi đọc lại lá thư một lần, rồi một lần nữa. Ôi tình yêu, sao nó như một lát dao ngọt lịm. Nó như cái lưỡi hái mà ta như bông lúa chín vàng. Gặt đi, mùa đã tới. Tình yêu nó không nói bằng tiếng người mà là bằng tiếng chim hót. Nó không đi bằng chân, bằng xe hơi, bằng máy bay, tàu hỏa mà đi bằng đôi hia bầy dặm. Mạ ơi, sao mạ không có cho con gục đầu vô lòng mạ mà khóc trong lúc sung sướng ni. Ừ, mạ làm sao có thể hiểu được con, tha thứ cho con. Mạ sẽ giết chết con mất nếu mạ biết được. Con gái mà thư từ với trai, đồ trời đánh thánh vật. Rồi cái nước ni có ngày đi ăn mày đầu đường góc chợ. Mạ sợ chi mà không dám chửi như rứa. Nhưng Đông Nghi không thấy buồn chút nào hết. Lá thư của Tuấn như cơn hồng thủy cuốn phăng mọi rác rề lắng đọng tích trữ nhiều năm tháng trong lòng nàng. Đông Nghi nằm lịm đi với lá thư, nước mắt Đông Nghi trào ra với nỗi hân hoan chưa bao giờ có trong đời nàng. Lát sau Đông Nghi mở tung cửa sổ, cơn mưa chiều tối có vẻ muốn ngớt. Đông Nghi tới bên cây sấu đông,

nàng ngửa mặt lên, những giọt nước đọng trên cành rơi lấp đớp trên nền lá, đánh bốp vào da mặt non mịn của nàng. Những giọt mưa nhỏ tràn ướt khuôn mặt. Giọt lệ của Tuấn đó. Anh Tuấn ơi, em yêu anh không bút nào tả xiết, yêu anh bằng gạo trong lu, yêu anh cay như ớt, mặn như muối sống, yêu lút mảy lút mắt mắt rồi. Nàng nói một mình với cơn mưa, với cây sầu đông, với khu vườn đang bị bóng tối nuốt dần. Rồi đó, anh thương em lắm, anh sẽ trở về. Nhưng rồi liệu có như câu : Thương em anh cũng muốn vô, sợ trường nhà Hồ sợ phá Tam Giang không anh Tuấn ? Còn bao nhiêu trở ngại nữa. Không, tình yêu tội mình có ra chi mô. Mạ biết là chết. Bên ngoại biết là chết. Đông Nghi tựa người vào thân cây, thân cây trơn lẳng và dưới gốc có những lá nấm mèo đen, nhầy nhầy. Đông Nghi nghe có tiếng ho của thằng Rọm. Rồi thằng Rọm trong cái áo mưa rách hiện ra :

- Điên hay răng mà tự nhiên ra ngoài mưa mà đứng. Đi vô ăn cơm chứ mi.

Đông Nghi bật cười, nỗi vui sướng lại tràn ra lai láng trong lòng. Đông Nghi cầm tay thằng Rọm :

- Vui quá ông Rọm ơi.

- Mi đừng có chơi. Con gái cầm tay đàn ông là không nên. Mi nên nhớ nam nữ thọ thọ bất thân. Tao tra rồi, mi chơi cái chi mà lạ rứa.

Đông Nghi càng tức cười hơn. Nàng bá cổ thằng Rọm đeo cụng.

- Vui quá.

Thằng Rọm cố gỡ Đông Nghi ra mà không được, nó nạt :

- Ê, mi chơi lạ rứa. Mi điên rồi. Bỏ tao ra không mưa ướt hết. Tao đập chết chừ.

Đông Nghi không dám đùa dai với thằng Rọm. Nàng thả tay và đứng cười trước mặt thằng Rọm. Hấn nhìn Nghi có vẻ lạ lùng :

- Mi điên rồi. Chuyện chi rứa.

Đông Nghi chỉ cây sầu đông :

- Chồng tui đây nì, Rọm.

- Thiên địa ui. Mi nói vô hậu rứa. Ê vô ăn cơm, mưa ướt tao hết rồi.

Thấy Đông Nghi cứ đứng cười, Rọm nổi sùng :

- Thiệt mi cười không ? Mi cười thì đứng đó mà cười.

Nói xong thằng Rọm bỏ đi vô. Đông Nghi quay lại nhìn cây sầu đông rồi cũng bỏ đi vô nhà. Mái tóc Đông Nghi ướt nhèm. Nàng đến ngồi bên lò lửa. Thằng Rọm cầu nhàu :

- Tự nhiên rứa bơ trở chứng. Chi lạ rứa không biết nữa. Răng mi càng lớn càng điên điên

khùng khùng giống mạ mi. Tao ghét à nghe.

Đông Nghi hơ hai tay lên lò than :

- Chơi cho vui một chút mà cũng la om sòm. Thôi không kể chuyện ba cho nghe nữa mô.

Thằng Rọm vỗ vập :

- A, thư khi hồi a há. Kể tao nghe đi.

Đông Nghi đùa :

- Không kể.

- Được, mi thất hứa. Mai mạ mi về tao mét cho coi.

Đông Nghi muốn cầm tay thằng Rọm nhưng sợ hấn lại hắt ra. Nàng dịu dàng :

- Ba viết về ba nói thương tui lắm.

- Rồi rãng nữa ?

- Ba nói ba sẽ về thăm tui.

- Ui trời ơi. Thiệt rãng Nghi ?

Đông Nghi giật mình. Bậy quá, tự nhiên tiết lộ một điều bí mật nguy hiểm như thế.

Nhưng đã lỡ nói rồi, Đông Nghi không sượng lại được.

- Thiệt chứ.

- Rãng chừ về ?

Đông Nghi nói dối :

- Lâu là khi mô ?

- Không biết.

Thằng Rọm thở ra, thất vọng :

- Mi nói chuyện như con tàng con điên, thôi lên nhà tui dọn cơm cho ăn.

Đông Nghi cừa quay đi, thằng Rọm kêu giật lại :

- Thôi ngồi đây tao hỏi chút.

- Hỏi chi ?

- Ông Bò Đào không nói chi với mi hết ?

- Thiệt mà, không nói chi cả. Tui thê...

Thằng Rọm nhìn lên coi con Bông có đó không, rồi nói nhỏ vào tai Nghi :

- Tao sợ mạ mi lấy chồng mất.

- Lấy ai ?

- Ông Bò Đào chứ ai nữa. Mi biết không, con Cau có đi gánh nước, nó nghe thiên hạ đồn

tùm lum tà la. Nói là mạ mi không có ở bên cửa hàng mà thuê nhà ở với ông Bồ Đào như vợ chồng. Tao nghe nhiều chuyện lắm. Nghe nói con mụ vợ ông Bồ Đào đã đi hỏi dò dẫm. Ôi, mạ mi mà như rứa thì tao đốt cái nhà tao chết luôn. Từ khi bà ngoại chết là mạ mi lộng lắm rồi. Con ngựa thượng tứ mà...

Đông Nghi kêu lớn rồi hoảng hốt nhìn quanh. Chị Mừng và con Bông hình như đang ngồi chơi chái trên cửa căn nhà bếp, ngăn bằng tấm màn vải bông cũ. Đông Nghi lắng tai nghe thấy tiếng chị cười khúc khích trên đó. Đông Nghi kéo thẳng Rơm đứng dậy :

- Đi, đi lên nhà trên nói chuyện.
- Lên trước đi để tôi tắt bếp đã.

Đông Nghi chán nản bỏ vào phòng nằm. Nàng nghi bao nhiêu thứ trong đầu. Lá thư của Tuấn cùng buổi đi đón của ông Bồ Đào. Đâu phải lúc này nàng mới đặt những câu hỏi ngơ ngác. Không, không thể có chuyện như thế được. Mạ không thể như thế. Mạ chút khăn tang mà. Mạ còn để chế bạ ngoại đó. Đông Nghi không còn chỗ nào để bầu vịu nữa.

Bên ngoại coi như không biết nàng. Tại sao lại như thế ? Đâu phải tôi khác dòng máu của họ. Không, ảnh ba tôi còn treo ngoài phòng kia. Tôi còn mang họ bên nội. Vậy mà sao nội nhìn tôi bằng con mắt còn hơn người dung nước lũ nữa. Đông Nghi đưa tay mở toang cho hết cỡ hai cánh cửa sổ. Mưa hắt vào ướt mặt bàn, ướt cả khuôn mặt nàng. Mặc Đông Nghi đứng như thế, và cơn mưa bên ngoài trút xuống ào ào. Đông Nghi nhìn mưa, nước mưa cũng đang thấm ướt da thịt nàng và Đông Nghi khóc. Cho tôi khóc với mùa đông ơi. Đông Nghi bỏ bữa cơm tối. Thăng Rơm đứng ngoài đập cửa gọi nàng ra ăn cơm. Không thấy Đông Nghi trả lời, hấn lằm bằm nguyên rửa rồi ăn một mình.

Lúc này mẹ đang làm gì bên cửa hàng đó. Có ông Bồ Đào ở bên cạnh không ? Ông Bồ Đào. Tại sao ông lại tên Bồ Đào ? Nhưng tôi bỏ tất cả, tôi sẽ phá nát tất cả. Mùa đông này chàng trở về. Tuấn sẽ trở về. Thôi gác bỏ hết mọi chuyện. Cho tôi ngủ với tiếng mưa rơi trên cây sấu đông, giọt lệ tình nhân xa cách. Cho tôi gói đầu lên mưa, nương hồn mình lên mưa. Mùa đông, mùa đông ơi, cho tôi cùng khóc với.

Anh Tuấn ơi, em vàng, em đen hay em hồng trong mùa đông, trong giọt lệ tình rơi trên cây sấu đông trơ trụi. Đêm nay cơn mưa đừng có ngớt, mưa mãi, mưa khóc hoài hủy trên nỗi chờ đợi của nàng, cho tới khi người trở về. Và Huế bừng mở mắt.

Chương năm (A)

Một buổi sáng cũng còn trong mùa đông với cơn mưa dầm dề, Đông Nghi bỗng nhìn thấy trên cây sấu đông có sự lạ. Những đợt non đã bắt đầu lú. Những mầm non tròn trĩnh, cuộn lại chưa dám hé ra, sợ cơn mưa sẽ làm rã rời tan nát. Ai đang gõ trong đầu Đông Nghi những tiếng gõ khế lạ lòng tươi vui vậy? Ký ức nàng như đã ngủ vùi trong mùa đông cũng bỗng thức tỉnh và hồn nàng bỗng nhiên mịn một màu xanh mượt, non dịu. Thôi, mùa đông sắp tàn rồi. Nhưng sao chàng bảo sẽ về trong mùa đông mà chưa thấy về? Những mầm non kia có trêu đùa nỗi chờ mong của Nghi không? Bằng con mắt ngờ ngàng, nghi ngờ, Đông Nghi nhìn lên những cây khác. Không, đã bắt đầu có sự thay đổi thật rồi. Trên cây hoàng lan, lấp dưới tầng lá già cũng đã có những chồi non đã lú. Cây khế ngọt cũng vậy. Cả cây bại hoại, cụ già lả lướt nhất trong mùa đông, dơ những cành cà khêu ra khéo chơi với gió, giỡn với mưa, cũng bắt đầu có vẻ nghiêm trang trở lại rồi. Đông Nghi chạy vào nhà mở cửa sổ. Mưa vẫn hắt, gió vẫn lạnh, nhưng hơi lạnh se lại, đã bay nhiều hơi tàn nhẫn cắt thịt da, như những buổi sáng giữa mùa đông thò tay vào thau nước lạnh, một lát lấy ra tay đỏ rồi dần tím ngắt và cóng như những sợi giấy, cứng như sợi giấy đàn.

Mưa không còn rơi trên cây sấu đông nữa, những giọt lệ của Tuấn cũng đã thôi rồi. Đông Nghi lại mùi ngửi nhớ lại những ngày còn nhỏ hái hột sấu đông chơi ô làng với bà Ngoại. hết quan thì toàn đến dân, cách dân ăn làng, cách quan ăn họ. những chiếc kẹo cau dúi vào tay những buổi học về, hay chén chè trong bếp, bây giờ bàn tay như xương khô của bà ngoại chắc cũng đã mục rã dưới đất. Đông Nghi nghĩ tới những trận mưa, nước xối xả

từ trên núi cao chảy xuống, làm thế nào tránh thấm xuống đất sâu làm lạnh chỗ nằm của ngoại. và Đông nghi thấy đau buốt như một phần thịt da mình đã nằm theo với ngoại xuống đất.

Buổi sáng hôm nay trời đẹp như thế này mà ai cũng dậy muộn hết. Thăng Rộm từ ngày bà mất, mẹ không ở nhà thì không còn phải dậy sớm để đun trà nữa. Mẹ có đủ lý do để bỏ nhà. Trời mưa đi về tốn kém. Bỏ cửa tiệm không được, từ ngày con Tý đi về quê lấy chồng thì cửa hàng ban đêm chẳng ai giữ thật. Mấy tuần lễ đầu, Đông Nghi cũng khó chịu, nhưng rồi nàng cũng quen đi.

Thơ thần trong vườn một lúc Đông Nghi thấy lạnh. Trời chưa chắc gì đã hết mưa, mà chỉ tạnh ráo vài ngày. Có nhiều hôm buổi trưa trời còn hé nắng nữa, nhìn thấy ánh mặt trời mừng ghê. Nhưng tới chiều mây đen nặng muốn sập bầu trời, và nước sông Hương đỏ và có sóng nhỏ nữa. Rồi trời mưa như trút. Quen với bầu trời bất thường của Huế, không đứa nào dám quên đem áo mưa, thành thử không bao giờ bị đội mưa đi về nhà.

Đông Nghi kéo cô áo và đi vào nhà. Giá sáng nào cũng tạnh ráo như thế này Đông nghi đi dạo một vòng ngoài vườn thì thật là khoan khoái. Nhưng rồi cả mùa hè tạnh ráo đó, Đông Nghi không đủ siêng năng đi ra vườn nữa. Đông Nghi gộp mấy lá thư viết cho Tuấn mà mấy ngày nay mưa quá nàng chưa đi tới bưu điện được, đợi buổi trưa sẽ đi bộ xuống bưu điện, rồi ghé vào tiệm bánh mì sau Morin mua một khúc bánh đem vào trường ăn. Minh sẽ rủ Tỷ Muội cùng đi. Đông Nghi nghĩ thầm. Tỷ Muội đã biết một phần nhỏ chuyện giữa nàng và Tuấn. và Tỷ Muội rất tán đồng việc này. Từ lúc Đông Nghi tâm sự cho Tỷ Muội biết chuyện tình của nàng với Tuấn, Đông Nghi cảm thấy bớt cô đơn, bớt lo sợ, và Tỷ Muội quả là đứa bạn tốt. Khi thấy Đông Nghi thay đổi tâm tính nó buồn lắm, nhưng khi nghe biết chuyện rồi thì Tỷ Muội lại là người chia sẻ lo lắng với bạn nhiều nhất.

Đông Nghi vừa xếp gọn sách vở vào cặp vừa hát nhỏ một bài. Xong xuôi nàng thay quần áo và chờ Tỷ Muội sang đi học. Nàng đứng trước cửa sổ, hà hơi nghịch một mình, hơi nàng nóng bỏng và cuộn thành những vòng khói mỏng, Đông Nghi thổi cho nó bay ra và tan loãng ngoài khung cửa sổ, ngoài khu vườn rộng.

Đến khi Tỷ Muội gọi cửa thằng Rọm mới tỉnh ngủ. Hắn nhảy ngay xuống đất và lặn lưng xâu chìa khoá. Rồi vừa che tay ngáp vừa cắn nhần:

- Cái tròng ni là đi sớm để lội nước chớ đi học chi mà sớm rứa không biết nữa.

Đông Nghi phì cười. Nàng ôm cặp sách đi ra nhà ngoại. Trước khi đi Đông Nghi còn nhìn lên bàn thờ bà ngoại. Con đi học ngoại nhé. Đôi mắt bà ngoại hiền từ nhìn theo, và cái miệng móm như đang cười. Đông Nghi thấy trầm ảm, sung sướng như bà lúc nào cũng theo dõi Đông Nghi, và bằng lòng hết những việc làm của nàng.

Ra tới cổng thấy Tỷ Muội đang trêu thằng Rọm, nó cầm một nhánh cây khuy tới trước mặt thằng Rọm và la : Ni, ni con sâu, con sâu Rọm ni. Đen như ông thằng Rọm...

Thằng Rọm vừa khoa tay khoa chân vừa la ! Con khỉ, đồ chó. Và Tỷ Muội cười ngặc nghê. Đông Nghi giựt nhánh lá nơi tay Tỷ Muội ném vào bên trong hàng rào :

- Chơi chi lạ rứa. Hắn sợ hắn chết luôn đó.
- Hắn là thằng ông Rọm mà sợ sâu rọm. Tao không tin.

Thằng Rọm mắt môi mắt lợi

- Con gái mà cứ làm dạn, mai mốt tao bắt sâu tao bỏ trong cổ áo chắc sợ chết giả luôn.
- Dốc tổ, răng mà chết giả, chết thiệt luôn thì có.

Đông Nghi kéo tay bạn.

- Chọc hần hần khùng chừ. À trưa nay tôi ở lại trường không về mô nghe.
- Rồi cơm mô mà ăn.
- Ăn bánh mì.
- Khoẻ, tao khô đi chợ. Gửi cho con Mừng nó mua đồ ăn rồi nhờ nó nấu luôn.

Đông Nghi chọc.

- Ê, ê rứa mà nói ghét chị Mừng.

Thằng Rọm đưa tay dọa nhưng Đông Nghi kéo Tỷ Muội chạy tới trước.

Đi một đoạn Tỷ Muội hỏi Đông Nghi.

- Tuấn đã gửi thư cho mi chưa ?
- Rồi .
- Răng chừ về.

- Tao không biết, mi biết không, anh chẳng nói chi hết. Anh không nhắc chi hết cả. rồi anh nói chắc sẽ vắng thư vì anh đi hành quân.
- Hành quân chi hành quân hoài rứa?
- Tao biết mô. Lính mà.
- Lính thì lính. Tao thấy lính nơi đồn danh dự, bên cầu ván có đi mô mô, sáng thổi kèn, tối thổi kèn, rồi trưa ăn cơm, tối ăn cơm.
Đông Nghi ngơ ngác.
- Thì tao biết chi chuyện lính mô.

Tỷ Muội không nhắc tới chuyện Tuấn nữa. Nhưng suốt buổi học hôm đó Đông Nghi thần thờ, đầu óc nàng cứ để đâu đâu mà không nghe lời giảng bài.

Tan buổi học cơn mưa đã bắt đầu lác rác. Xe đỗ ở cổng nhà, Đông Nghi mở cửa xe bước xuống. chiếc xe vừa lạnh bánh, Đông Nghi bỗng nghe đằng sau lưng mình những tiếng chân giầy. Đông Nghi quay lại, một khuôn mặt đàn ông lạ đang đi tới và mỉm cười với Đông Nghi. Đông Nghi bỗng mở mắt lớn, xương sống như muốn rũ ra, gập lại từng khúc : Ai đấy ? Tiếng hỏi chém mạnh trong đầu mang một vết thương tê buốt. Nhưng người đàn ông mang khuôn mặt xa lạ của hắn đi ngang qua, không nói gì cả. Đông Nghi nhìn theo cho tới khi hắn mất hút đằng xa, chìm vào trận mưa rào rào trút xuống xối xả, Đông Nghi mới chạy ù vào nhà. Ai rứa hi? Đông Nghi tự hỏi hoài mà không trả lời được.

Buổi tối thằng Rộm ra đóng cửa cũng vội vàng chạy vào kéo Đông Nghi ra một góc :

- Ăn trộm rình nhà mình rồi mi ơi.

Đông Nghi mở miệng mà cà lăm cà cặp không ra tiếng:

- Ai, ai rình... ai rình rình .. rứa.
- Một người đàn ông. Nó mang cái áo mưa đen thui. Hút thuốc lá. Khi tao ra đóng cửa hắn đứng nhìn tao và cười. Tao nghĩ hắn có dao có súng chi đây chứ không phải chơi mô.
- Hắn đứng... hắn nhìn..
- Ờ, hắn ngó tao. Lạ lắm. Nì Nghi, hay ba mi về !

Đông Nghi bùm chặt miệng để tiếng kêu khỏi bật ra và cố bấu hai chân vào đôi dép để hai chân khỏi hất tung người nàng ngã xuống. Ba mi về. Có thể lắm chứ. Nhưng thằng

Rọm lắc lắc chùm chìa khóa nhú mào :

- Không phải mô. Khi tao cúi xuống gài cửa rồi ngẩng lên, thấy nó nhìn chăm chăm, tao nhìn lại. Mặt nó còn nhỏ không à. Ba mi thì phải già, ít nhứt cũng như ông Bô Đào.
- Đông Nghi tiến lại một bước, lay vai thẳng Rọm.
- Rọm có nhìn rõ mặt à ?
- Không rõ lắm, nhưng tui biết hấn còn nhỏ mà. Cui mặt dễ sợ như tên ăn trộm. Mặc áo đen, hút thuốc, dáng nghênh ngang. Nhìn tui mà cười cười coi chẳng sợ ai hết cả. Lạ khôn chơ. Mà ai hỉ ? Ai rứa hỉ?

Đang nghĩ vẩn vơ, Đông Nghi bỗng rùng mình ! hay Tuấn về! Tuấn về thì phải đến nàng, phải tìm nàng chớ. Không phải. Còn người đàn ông Nghi gặp trước cửa là ai ? Hấn mặc áo màu chi ? Có hút thuốc không ? Thằng Rọm nói mặt dễ sợ lắm. Ba về? không phải ? Hay là Trà sai người tới rình mò hại mình. Ý nghĩ đó làm Nghi lạnh xương sống. Trà mô mà du côn dữ rứa ? Hay Vinh muốn làm nhục mình ? Nhiều câu hỏi, nhiều sự nghi ngờ làm đầu óc Đông Nghi tối tăm lại. không, mình phải ra ngõ, biết đâu một phép lạ sẽ đến. Mùa đông, mùa đông rồi. Mùa đông anh sẽ trở về. Tuấn phải trở về. Đông Nghi nói với thẳng Rọm:

- Thấp cái đèn đi. Lấy nón che. Đi với tui ra cổng coi, sợ chi.
- Đừng té chạy nghe. Tao quăng cái đèn cháy nhà liền.
- Rọm mà sợ ma ?
- Ma thì phải sợ, ma qui ai không sợ.

Tuy nói vậy thẳng Rọm cũng thấp ngọn đèn. Nó đi trước, cầm cái nón che gió. Đông Nghi theo sau, thẳng Rọm rủ cả chị Mừng, con Bông cùng thập thò đằng sau nữa. Tuy cố làm gan nhưng chân Đông Nghi run lẩy bẩy. Nếu mình gặp Tuấn trong cảnh nì thì không còn chi tức cười hơn nữa. Nhưng rồi Đông Nghi cũng theo thẳng Rọm ra tới cổng. Bóng đen không ở trước cổng mà đang đứng xé đằng gốc cây mù u ở đằng xa. Thằng Rọm kêu mọi người rồi đưa tay chỉ . Bóng đen lại lật đật bỏ đi lại đầu đường, bóng hấn loang loãng nơi những vũng nước và mặt đường còn sũng ướt. Đông Nghi bùm mặt đi vào. Không hiểu sao nàng thất vọng phát khóc lên được. Khi ngang qua sân những giọt nước mưa trên cây nhãn rơi lóc cóc trên mặt đất, trên tóc trên mặt nàng. Đông Nghi ngậm chặt miệng, nàng sợ nuốt phải chất mặn mặn mà nàng biết là nước mắt.

Một vài lần sau, chị Mừng, thẳng Rọm bùng đèn soi ngoài cổng nữa và trở vô nói không

thấy bóng đen đâu nữa. Mọi người yên tâm đóng cửa đi ngủ.

- Không phải ăn trộm mô. Chị Mừng nói.

Thằng Rọm không tin.

- Thôi thôi, gài chặt cửa chặt ngõ lại mà đi ngủ. Rứa là nó rình lâu rồi chứ không phải mới hôm ni mô.

Đông Nghi đi vào buồng. Cánh cửa sổ vẫn cánh đóng cánh mở. Nàng đứng ở đó rất lâu. Con mắt nàng mở trong bóng đêm. Nơi này cây hoàng lan, những nhựa non đang rần rật bên trong lớp da sần xù đó. Nơi góc kia cây khế với cây hồng bi, cây sầu đông, chiếc võng mùa hè đã đầy hóng khói và mùi hóng nơi góc bếp. Mới ngày nào, bầu trời xanh ngắt, cây cối xanh ngắt và bà ngoại già nua múc những gáo nước, phẩn khởi xối lên làn da đồi mồi. Mới ngày nào mạ và ông Bồ Đào ngồi trước sân kia, ở đó có mấy bụi hoa nhài, những ly nước trà thơm bốc khói. Rồi mới ngày nào bà ngoại khóc lóc hồn dỗi với mẹ. Rồi đám ma bà một buổi chiều mùa đông giá mướt. Bây giờ chỉ còn lại Đông Nghi trong ngôi nhà rộng, khu vườn rộng với thằng Rọm.

Sau một đêm trần trọc, mất ngủ, sáng ngày ra đôi mắt của Đông Nghi xung húp Đông Nghi phải mở cái hộp phấn của mẹ tìm một viên phấn nọ đánh lên mặt cho khỏi xanh. Khi đánh phấn, Đông Nghi chợt nhớ tới trong lớp học có cô bạn cứ lén lấy giấy bao hương chùi vào miệng cho đỏ, và nàng mỉm cười. Nhờ nụ cười, Đông Nghi chợt nhận ra khuôn mặt của mình trong gương lạ hẳn. Và rồi nàng nghĩ : tại sao ta lại không vui vẻ tươi cười như thế. Tại sao ta lại ray rứt vì những nỗi khổ như thế, Tại sao ta không hát một bài, như buổi sáng hôm nay, ta đi ra vườn hát cho cây cối nghe ? Hay ta mặc cái áo mới. Đông Nghi bỏ phấn, đi như nhảy chân sáo vào buồng, mở tủ áo lôi ra cái áo đẹp nhất. Lại của ông Bồ Đào cho nữa. Nhưng sao ta nhận mà ta không mặc. Đông Nghi thay áo, chiếc áo may eo thật sát, bó chặt vào người. Đông Nghi đứng trước chiếc gương lớn, nhìn bóng mình tha thướt và ngực mình tức tức khó chịu. Những chiếc cúc sê cũ đã chật quá. Đông Nghi mỉm cười thẹn thùng, rồi tự ngắm bóng mình trong gương nhìn mình như lạ lùng rồi đầy vẻ ngộ nghĩnh chế diễu. Mày phải đổi khác đi chứ, lớn rồi đó. Phải đổi khác, lớn rồi. Đông Nghi chạy ra nhà ngoài kêu lớn :

- Rọm ơi, lên coi tui nì.

- Coi chi, tối qua gió sơ sơ mà cái chuồng gà bay nóc mất, hai con gà bị cáo tới tha

mất rồi. chồn cáo chi mô mà thành tinh.

- Bỏ, lên tui cho coi nì.
- Thì đem xuống đây. Tui đứng sau bếp nì.

Đông Nghi chạy xuống bếp, ra cửa sau, tới bên chuồng gà:

- Ủa, nuôi gà khi mô rứa?
- Nuôi mấy tháng nay chừ mi mới hỏi. Trứng gà cho mi ăn là gà nó đẻ đó chứ mô mà có.

Thằng Rọm vẫn không ngẩng lên nói tiếp:

- Mô, coi chi mô?
- Đây nì.
- Có chi mô.

Thằng Rọm nhìn lên, nói xong câu nói hần chột khám phá ra điều gì trên nét mặt Nghi, nó xoa tay đứng dậy :

- Răng rứa?
- Chi ?
- Tới qua khóc hả?
- Mô nà.
- Răng mắt đỏ kè rứa. A, áo mới há, mô đẹp rì.
- Áo ông Bò Đào cho. Mà họ may chặt, tui mặc cứ dị om.
- Ủ, mi mặc áo nì trông đẹp lắm, coi mi lớn bộn rồi. Ủ, mi đẹp ghê rứa. tao nói là thiệt.

Đông Nghi cười chúm chím.

- Mắt tui đỏ lắm hả?
- Có chút, Nhưng hôm nay mi lạ ghê, răng rứa?
- Răng mô nà. Tự nhiên buồn rồi khóc chơi rứa đó.
- Nói bậy. Khóc chi lại khóc chơi. Nhớ bà hả ? Ủ. Tới qua tao nằm mơ thấy bà về đây nì. thiệt mi ời. Bà mặc áo đỏ, quần khăn. Bà đứng ngay cây nhãn ngoắc tao. Bà dặn đủ thứ. Coi chừng mi nì, cho mi ăn uống đàng hoàng nì. Bà nói là nhớ hái hoa bại hoại đặt trên bàn thờ cho bà. Bà chửi! Mả cha bây, trời mưa rồi đứa mô cũng nhác hái hoa cúng bà hết. bà nói tao phải đi xin phân bỏ dưới gốc cây cho nó tốt chớ không mùa nắng nì nó héo nó chết. Rồi bà nói bà vô buồng thăm mi một chút. Mi có gặp không?

Đông Nghi thấy sợ quá. Chuyện như rứa mà thằng Rọm kể tỉnh không. Đông Nghi nhớ lại hồi hôm nghe thằng Rọm cười, Nghi hỏi ?

- Còn chi mà khi hôm ngủ cười dữ rứa ?

Thằng Rọm đập vào trán làm ra vẻ cố nhớ.

- Rì nì. Tao thấy cái thằng hồi hôm nó chui vào nơi bụi chè tàu. Tao biết rồi. Tao đứng núp nơi cây nhãn tao đợi hấn chui vô. Hấn đi rùng rãi vô nhà. Tay cầm cái gậy tao phang một cái, nó chạy ra hàng chè tàu rồi chui tọt ra ngoài. Tao tức cười quá, mà tức cười rứa thể mi ơi, răng khi nớ tao thấy hấn chạy như con chó chạy, hấn chạy bốn chân...

- Xì, chuyện bày đặt. Tui không tin, Áo đẹp không ?

- Thì nói đẹp rồi, bắt khen hoài.

- Dị không ?

- Răng ma dị?

- Thì eo đây nì...

- Thì mi lớn mi có bụi thì áo nó rứa.

Đông Nghi đỏ mặt, ngượng chín người, nàng kêu :

- Ý, thôi đi. Nói chi lạ rứa.

- A, tao nói rứa có chi mà dị. Bụi cho con bú, đàn bà phải có bụi nuôi con.

- Thôi đi, tưởng hay lắm.

Trong một phút, nàng quên hết những phiền muộn về mẹ, cha về bạn bè. Đông Nghi tưởng mình có thể hát được. Mùa đông đến rồi, mùa đông đến, mùa đông đến rồi... Đông Nghi bật cười. nàng lấy chiếc áo len mặc thêm vào. Giờ đi đến rồi, giờ đi đến rồi. Chưa biết là đi đâu, nhưng đông Nghi cũng chải tóc gọn ghẽ, đi lấy nước nóng rửa mặt. Rồi nàng đi ra khoảng sân rộng che dưới những tàn cây xanh. Không hiểu sao Đông Nghi thấy lòng mình bỗng dung rạo rực khi đứng dưới gốc cây đào nhìn ra đường. Hình ảnh người đàn ông mặc áo mưa đen trở lại ám ảnh, rồi khuôn mặt buổi sáng nhìn theo nữa. Đông Nghi nghe kính cong xe đạp từ xa tới. Có lẽ người đưa thư, và Đông Nghi chạy vội ra cửa.

Nhưng không phải tiếng chuông xe xích lô. Đông Nghi định quay vào, bỗng nàng chú ý tới người đàn ông trẻ ngồi trên xe, đang chăm chăm nhìn về phía nàng. Đông Nghi vừa dợm quay vào thì xe đã đến nơi và đỗ lại. Người đàn ông bước xuống. Tay chân Đông Nghi đã bắt đầu run rẩy : Ai đấy nhi ? Thôi đứng rồi, Tuấn Tuấn. Đông Nghi thụt lùi vào

sau cánh cổng và đứng sát vào hàng chè tàu như chờ đợi để nương dựa vào bụi cây xanh mát đó. Người đàn ông đã trả xong tiền xe, và nhìn Đông Nghi, nở nụ cười lúng túng. Đông Nghi cúi đầu chào và mắt không ngừng mở lớn nhìn chăm chú vào người đàn ông.

- Thưa cô, cho tôi hỏi thăm, có phải đây là nhà của cô Đông Nghi ?

Chết rồi, chắc mình đoán đã đúng gần hết. Tuấn đó ư ? Anh đấy ư ? Đông Nghi lùi thêm một bước nữa, rồi hai chân bỗng nhấc lên để trở lại vị trí đứng thẳng được nữa. Đông Nghi mở miệng mà không nói được lời nào. Bao nhiêu gió lọt vào cổ họng nàng, và nơi chiếc cổ lạnh ngắt, tê cóng.

- Thưa cô, tôi muốn hỏi thăm nhà cô Đông Nghi.

Câu nói thứ hai của người đàn ông. Phải rồi, Tuấn, chừ đã đầy được gió trôi xuống bụng nàng. Đông Nghi lắp được thành lời :

- Dạ, tôi, tôi là Đông Nghi..

- Đông Nghi...

Thôi, Tuấn đó. Tuấn đang nhìn ta. Tuấn đang mừng rỡ hay đang dò xét ? Đông Nghi đứng lịm người đi trong sự lo âu và niềm sung sướng. Những đám mây bầu trời như đang lao xao tan rã. Đông Nghi nhìn người đàn ông trước mặt. Thật như là một giấc mơ. Có thể là Tuấn của ta đó ư ? Chàng to lớn mạnh khỏe và tia mắt chàng, nụ cười chàng thừa sức quyến rũ ta từ phút đầu, thừa sức lôi cuốn, dù lôi vào trong cơn lốc.

- Nghi, em mở cửa cho anh vào chứ?

- Anh Tuấn

- Đông Nghi nhấc được cánh tay lên, rồi chỉ đề lưng chừng rồi buông xuống, Tuấn vẫn nhìn Nghi và mỉm cười, nụ cười của chàng tươi thắm nồng nhiệt. Anh đã nhìn ra em rồi sao ? Đã trông thấy suốt linh hồn em rồi sao . Anh Tuấn, Tại sao anh về mà không báo cho em đi đón. Tại sao anh muốn làm sự bất ngờ làm em đứng tim rồi . Em đứng tim rồi đây anh, rằng anh ác rủa, Anh ác hơn cọp beo, hơn sư tử, nhưng em thích làm cọp beo sư tử, hay một thứ rắn rết chi cũng được hết. Trời ơi, anh làm em cảm động quá đi rồi nì. Em khóc rồi nì. Lau giùm em nước mắt đi anh Tuấn.

- Em mừng lắm hả, Anh cũng mừng. Nhưng mà mở cửa cho anh vào đi, anh chết rét bây giờ.

Đông Nghi đưa bàn tay run rẩy lên đẩy cánh cửa. Tuấn lọt vào nhanh như gió.

Đông Nghi nói lí nhí.

- Dạ mời anh vào nhà.
- Có mẹ ở nhà không ?
- Dạ mẹ em đi khỏi.
- Hà ?
- Dạ mẹ em đi khỏi rồi.
- À, mẹ đi khỏi. Anh vào nhà được chứ.

Tuấn lại cười. Nụ cười của Tuấn như lôi kéo hồn vía Đông Nghi đi đâu hết. Thằng Rơm lấp ló ở cửa nhìn ra. Đông Nghi cố lấy vẻ tự nhiên đi vào nhà. Chắc con Bông, chị Mừng cũng đang rình rập ta bằng bốn con mắt ở nơi một khe cửa bếp nào đó. Đông Nghi cố bước thật chậm rãi làm vẻ tự nhiên nhưng sao tay chân cứ bần bật và lòng nàng bấn loạn như ở trong ruột gan vừa nổ một tiếng lớn và tất cả những giây thần kinh, ruột gan, gân cốt nàng chưa hết cơn rung.

- Dạ mời anh ngồi chơi.

Tuấn ngồi xuống. Đông Nghi ngồi đối diện với chàng. Nụ cười của Tuấn vẫn tươi tắn ở trên môi, nhưng chắc chàng cũng bối rối như ta. Đông Nghi thấy đôi mắt chàng có vẻ ngượng ngùng khi soi rõ trên gương mặt nàng. Giọng Tuấn thật nhỏ :

- Em mừng không ?
- Dạ...
- Mừng không ?
- Dạ mừng.
- Trông thư anh không ?

Mắt Đông Nghi long lanh muốn khóc :

- Dạ trông.
- Giận anh không ?

Giọt nước mắt sắp chảy xuống má, nhưng Đông Nghi vẫn lắc đầu :

- Dạ không.
- Em đẹp quá.

Hai bàn tay của Đông Nghi đặt trên mặt bàn, bỗng như gân nàng bị co lại, hắt hai bàn tay dẫu xuống dưới bàn. Đông Nghi luống cuống không dám nhìn Tuấn nữa. Đang lạnh mà tai Đông Nghi nóng rần, da mặt như căng ra và muốn bùng vỡ. Chỉ mới vài phút gặp gỡ mà sao ở Tuấn, cái gì cũng khác với mọi người hết. Đông Nghi thấy Tuấn không mặc

quân phục, nàng hơi ngạc nhiên nhưng không hỏi. Tuấn rút bao thuốc lá ra vắt trên bàn, rồi lấy một điếu, châm lửa hút. Mùi thuốc lá và khói thuốc bay mờ mờ khuôn mặt nàng, mờ mờ luôn cả khuôn mặt Tuấn. Đông Nghi không dám ngẩng mặt nhìn Tuấn nữa mà nàng cúi gằm xuống, kéo tóc cho che bớt một nửa khuôn mặt, vậy mà nàng vẫn cảm thấy khuôn mặt mình vẫn trơ ra một cách chướng kỳ.

- Em cho anh uống nước đi chứ. Sao khách tới nhà mà cứ nhắc chủ nhân hoài thế ? Đông Nghi cười, đứng vội dậy. nàng đi ra khỏi ghế mà cảm thấy đôi mắt của Tuấn dán khắp trên người. Khi đã xuống tới bếp rồi. Đông Nghi mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này giá cho Đông Nghi được ở yên một nơi để sung sướng, để mơ mộng để khóc nữa. Đông Nghi đưa tay áo chấm cho hết giọt nước mắt vừa muốn tràn ra, thằng Rọm đã đợi nàng sẵn. hắn kéo Nghi ra góc bếp. Đông Nghi thấy cả chị Mừng với con Bông đang nhìn nàng như nhìn một kẻ lạ, như nhìn ma quỷ.

- Ai, ai đó Nghi?

Thằng Rọm hỏi. Đông Nghi luống cuống.

- Bạn, bạn của tui.

- Bạn ?

- Ờ, không anh của bạn.

- Tới mượn chi rứa ?

- Tới mượn sách cho em anh ta.

- Mi thiệt rồi ta không biết nói răng với mạ mi. Mi dám đem bạn trai vô nhà là hết chuyện rồi.

- Không phải mà.

- Thì cho bạn đi, nhưng răng mà mặt mày mi như vớt dưới sông lên rứa. Thôi, mi quê lắm rồi nghe Nghi. Mi giết tao rồi nghe Nghi.

Đông Nghi liếc thấy chị Mừng bụm miệng cười. Vừa lo sợ, vừa xấu hổ, Đông Nghi muốn phát cáu.

- Thì bạn có răng không. Cái chi Rọm cũng đợi tui nói mới biết. Tự nhiên la người ta, la cổ la mạng rứa thế.

Thằng Rọm thấy Nghi sắp sửa khóc lại thương:

- Thì nói rứa. Mạ dặn tao lo cho mi, coi chừng mi. Tao thương mi tao mới nói chớ không thương tao kẻ cha mi.

Đông Nghi đưa tay quệt nước mắt:

- Rọm làm tui dị quá. Rửa mà nói thương tui. Thôi Rọm lên đuổi người ta đi.

Tuy nói vậy mà Đông Nghi sợ thằng Rọm làm thật. Nó dám nổi điên nổi khùng đuổi Tuấn ra khỏi nhà lắm, Nhưng thằng Rọm chợt dạ nó nói gượng :

- Thôi đã lỡ thì ra tiếp người ta đi. lần nữa ta mét mặt mày thật đó.

Đông Nghi thấy thằng Rọm vui vui lại vùi:

- Rọm rót nước sai con Bông bung ra nghe. Tui nói thiệt với Rọm là không phải bạn trai bậy bạ mô.

- Hừ, mi khéo nói rửa thế. Thôi ra đi.

Đông Nghi chợt nảy ra một mưu mẹo :

- Nì, Rọm, ông nì biết ba nữa. Ông ở xa về chứ không phải ở đây mô.

Thằng Rọm giật nảy người, hạ giọng :

- Nhỏ nhỏ kéo con mụ Mừng nó nghe. Răng, mi đưa tao lên tao hỏi coi. Đưa tao lên tao hỏi đi.

Đông Nghi kéo nó lại.

- Không được. Để Nghi hỏi rồi Nghi nói cho nghe. Thôi rót nước đi mà.

Thằng Rọm buông tay, lắc đầu. Đông Nghi thấy bỏ Tuấn ngồi hơi lâu, nằng dặc thằng Rọm đứng cho chị Mừng và con Bông nghe lén rồi trở ra với Tuấn. Thấy Đông Nghi trở ra tay không, Tuấn cười :

- Sao, mừng quá không rót nước được nữa phải không . Kìa, tại sao em khóc.

- Xấu hổ chưa kìa.

Đông Nghi cúi đầu. Giọng Tuấn xúc động.

- Nghi.

- Dạ.

- Anh về em mừng không ?

- Dạ mừng.

- Vậy sao khóc ?

- Em mừng.

- Anh cũng mừng lắm. Anh cũng muốn khóc nữa nhưng anh là đàn ông, không được khóc, em hiểu không ?

- Dạ hiểu.

- Sao em không hỏi anh gì hết?
- Dạ.
- Không hỏi anh, rồi cứ ngồi cúi đầu như thế. Hay em sợ anh.

Đông Nghi cuống quýt :

- Dạ không.
- Hôm nay em nghỉ học ?
- Dạ chiều ni thôi.
- Tuấn nhìn sâu vào mắt Đông Nghi.
- Anh về từ hôm qua. Anh có đến đây nhưng thấy nhà kín quá, anh ngại. Chiều qua anh đón em thấy em lên xe đi về. Tối anh có đến nhưng rồi người nhà em ra đông quá. Cả sáng nay anh cứ lẩn quẩn trước trường Đồng Khánh, rồi trưa đợi hoài không thấy em, anh mới đến đây.
- Dạ.
- Em có đoán ra anh về không ?

Đông Nghi nghĩ tới bóng đen đêm qua ngoài ngõ, rồi khuôn mặt nhìn theo nàng leo lên xe sáng nay. Đông Nghi cảm động hết sức. Chừng đó đủ chứng minh Tuấn yêu nàng như thế nào rồi. Nhưng Đông Nghi nghĩ như thế mà không nói lên lời được. Nàng chỉ gật đầu, lắc đầu và dạ. Tuấn muốn hiểu sao cũng được.

- Chắc ngồi trong nhà em mất tự nhiên, chúng mình đi dạo một vòng đi. Anh về đây có nhiều điều muốn nói với em.
- Dạ.
- Em vào thay quần áo đi.

Tuấn ăn nói, cử chỉ đều tự nhiên, tự nhiên như tình yêu đã đến với nàng. Nhưng Đông Nghi không biết cách nào cho Tuấn hiểu được là nàng không thể đi ra ngoài đường với Tuấn. Thành phố này đã cưa chân hết mọi người con gái và sẽ đâm nát mặt cô nào dám đưa đôi chân què quặt đó lê lét trên mặt đường với người con trai khác. Đông Nghi chưa kịp giải thích thì thằng Rọm đã bung khay nước trà ra. Nó đặt nhẹ xuống bàn hai tách nước rồi liếc nhìn Tuấn. Khi đứng đằng sau lưng Tuấn, nó đưa tay ra dấu. Đông Nghi không hiểu Rọm làm dấu gì, nhưng không dám cười. Thằng Rọm thấy mặt Nghi làm nghiêm thì xị mặt một cái, rồi quay người đi xuống bếp, vẻ nửa giận nửa thất vọng. Tuấn đẩy ly nước tới trước mặt Đông Nghi :

- Hay em thích ở nhà, chúng ta ở nhà.
- Dạ.

Tuấn nhìn lên bức ảnh treo giữa nhà, hỏi Nghi :

- Ba đây hả em ?
- Dạ.
- Còn bức này là gì vậy?
- Dạ bức liễn đôi hay hoành chi đó em có biết mô.

Nghe giọng nói đặc Huế của Nghi, Tuấn cười :

- Em nói chuyện nghe hay quá.

Đông Nghi đã lấy lại đôi chút tự nhiên, nàng che miệng sau tóc, cười :

- Dạ hay chi mà hay.

Tuấn đầy ly nước tới trước mặt Đông Nghi:

- Em uống nước với anh nhé. Nào, chắc là nước trà ép hoa nhài mà em thường viết trong thư đây phải không ?
- Dạ mô có.
- Em có nhận được lá thư anh gửi gần đây không ?

Đông Nghi dạn dĩ hơn trước. Nụ cười của nàng đã tự nhiên hơn.

Có, nhưng anh mô có nói với em là anh về. Anh làm em sợ quá.

Tuấn nhìn quanh :

- Anh muốn nhìn thấy khu vườn của em. Chỉ nghe em tả trong thư anh đã nao nức muốn về Huế rồi. Nào, cây sầu đông của em đâu. Em phải cho anh xem bông của hoa bại hoại ra làm sao. Em biết không, anh cứ đi hỏi tụi bạn hoa bại hoại là hoa gì, mấy thằng bạn Bắc kỳ nó cười anh quá là cười.
- Dạ..
- Sao mặt mũi em đỏ hoe như sắp khóc thế ?

Giọng Tuấn trầm hẳn lại :

- Anh đã về rồi. Thôi, em cười cho anh vui.

Rồi Tuấn nhất định bắt Đông Nghi đưa chàng ra thăm khu vườn. Đông Nghi phần ngượng, phần lo lắng không hiểu phản ứng của thằng Rọm ra sao, và lỡ ra mạ về nửa chừng thì chắc chết quá. Nhìn đồng hồ thấy gần 5 giờ chiều Đông Nghi dậm ra hoảng. Sự mừng rỡ hết lớn chưa được bao lâu thì Đông Nghi đã muốn Tuấn đứng dậy ra khỏi nhà

nàng. Phải, mạ mà biết được. Nhưng chắc cũng chẳng dẫu được nữa rồi. Tuấn về, Tuấn đón nàng ở trường, tới nhà, chẳng mấy chốc rồi Huế cũng biết. Nghĩ tới câu chuyện giữa nàng, Vinh và Trà. Đông Nghi lăm lì mặt lại. Cũng phải cho chúng nó biết, không phải ta héo úa, vàng vố chết lần chết hồi với cái xứ khát khe này. Không cần dẫu diêm. Ta sẽ đi với Tuấn, trọn vẹn hưởng hạnh phúc của mình rồi sau đó ra sao ta không cần biết nữa. Tuấn đang ngồi trước mặt ta đó, chàng đáng yêu biết bao nhiêu, hơi thở đầy mùi thuốc của chàng nồng nàn biết bao Đông Nghi kéo cao cổ áo lên. Nàng thấy mình cũng cần uống chút nước cho thấm giọng. Nhưng khi Đông Nghi vừa đặt chén nước xuống chưa nói gì thì thằng Rọm đã đi lên :

- Nghi, tới giờ ăn cơm rồi đó mi.

Tuấn nhìn thằng Rọm và khẽ mỉm cười chào. Mặt thằng Rọm tỉnh bơ, nhìn Đông Nghi vẻ nghiêm khắc. Đông Nghi cố nhỏ nhẹ :

- Tui chưa đói mà Rọm.

- Ăn cơm cho sớm sữa, chớ tối đi ngủ sớm. Mùa mưa mùa gió nì trộm đạo nhiều bắt kẻ. Biết mô mà đo trước được. trời tháng mười chưa cười đã tối mà.

- Tuấn làm thân với Rọm.

- Mời ông ngồi chơi, chắc đã tời giờ dọn cơm ?

- Tui bận lắm không rảnh. Tui nói con Nghi nó đi ăn cơm cho tui đóng cửa đóng ngõ. Nhà nì trộm bắt đầu rình rồi.

- Đông Nghi bực tức nhưng nàng biết chọc thêm thằng Rọm sẽ không có lợi ích gì mà làm cho nó ăn nói hỗn hào hơn. Đông Nghi cười làm lành.

- Được Rọm dọn cơm đi tui ăn.

- Tuấn có vẻ khó nhọc lắm mới hiểu rõ thằng Rọm nói gì. Khi Rọm đi xuống bếp

Tuấn hỏi Đông Nghi :

- Ông đó là ai vậy ?

- Người bà con của mạ. Ăn ở trong nhà từ nhỏ. Hơi điên điên anh đừng chấp.

- Chắc ông ta khó chịu vì anh ngồi ở đây lắm nhi ?

- Dạ, tại em không có bạn trai, thấy anh vô ngồi hán không ưa đó.

- Thôi anh về, Vài bữa nữa anh sẽ rủ ông ta về phe anh cho em xem.

Tuấn nói xong đứng dậy, cười vẻ tự tin. Đông Nghi không dám giữ chàng ở lại thêm nữa.

Nghi đứng dậy đưa Tuấn ra sân. Hai người đứng lại nơi khóm hoa hải đường, Tuấn còn

lưu luyến :

- Em đưa anh ra xem vườn chút đi.

Đông Nghi hẹn.

- Hôm khác đi anh, em sợ thằng Rọm lắm.
- Rọm nào ?
- Cái ông tra tra khi hỏi anh gặp đó anh. Ông nó tên là thằng Rọm.
- Tên là thằng Rọm ?
- Dạ thằng ông Rọm.

Tuấn cười ngất. Rồi chàng cúi mặt sát bên mái tóc Nghi :

- Gặp em anh mừng lắm. Tối nay anh đợi ở ngoài kia, em ra với anh không ?

Đông Nghi không biết tính sao. Nhất định là thằng Rọm không để cho nàng đi rồi. Nhưng không ra được với Tuấn nàng lại sợ Tuấn giận. Đông Nghi chưa biết tính sao thì Tuấn đã bước ra cổng và nói lại :

- Nhớ nhé, thôi anh về.

Không hiểu sao Đông Nghi chạy theo ra. Tuấn đã đưa tay mở cổng.

Thấy Đông Nghi đi ra, liền dừng lại.

- Em ...
- Anh Tuấn.

Chỉ kêu có được vậy Đông Nghi đã bật khóc rồi. Đông Nghi đưa tay ngắt một đọt lá chè tàu đưa lên miệng cắn. Tuấn đưa tay ra định nắm tay nàng nhưng Đông Nghi đã lùi lại.

Nụ cười rưng trên môi Tuấn, giọng chàng buồn bã.

- Thôi anh về.

Tuấn nói xong đưa tay chào Nghi rồi vội vã bước. Đông Nghi nhìn theo cho tới khi thấy chàng khuất mắt ở đầu đường mới quay trở vào. Thằng Rọm đã dọn mâm cơm lên và đang so đũa ngồi chờ. Thấy Nghi, hấn hất hàm hỏi.

- Ai rứa ?
- Thì tui đã nói là bạn mà. Bạn không được răng ?
- Mi nói là người quen với ba mi. Răng mà bữa ni mi nhiều chuyện quá tao không hiểu mô tê chi hết.

Đông Nghi nhớ tới thái độ của thằng Rọm khi nãy, đâm ra tức giận :

- Rọm làm chi lạ rứa. Chuyện chi để tui nói, tự nhiên đi ra như đuổi khách về.

- Rọm làm tui xấu hổ quá.

Thằng Rọm xới bát cơm đưa cho Nghi :

- Ăn đi. Chuyện chi mô mà tâm phào. Tao không chịu được cái thằng cái mặt cứ vác vác, coi như không có ai trong nhà. Vô nhà người ta mà mời người ta ngồi, ui xa là vô duyên.

Đông Nghi đặt bát cơm xuống :

- Không thèm ăn mô. Vừa vừa thôi, làm rứa ai chịu nổi.

Thằng Rọm trừng mắt.

- Mi giỏi hí. Dem trai vô nhà rồi còn la ai? Mi là ai ?

Nghi sợ chị Mừng và con Bông nghe, vội dẩu dịu.

- Thôi không nói nữa, tui ăn cơm đây.

Nhưng thằng Rọm không tha :

- Tao hỏi mi chưa nói. Tao hỏi người đàn ông đó là ai ?

Đông Nghi biết dẩu thằng Rọm không được. Nàng kéo dài chuyện để tìm kẻ cho thằng Rọm yên tâm. Nhưng chuyện ni cũng phải hỏi con Tỷ Muội, con nhỏ nhiều mưu mẹo chắc thế nào cũng giúp được nàng. Đông Nghi phân vân không hiểu có nên nói thật với thằng Rọm không. Trước sau gì rồi cả Huế cũng biết, thằng Rọm biết. Nhưng nói thật thì Đông Nghi không có can đảm. Đông Nghi đành cười :

- Khi hỏi tui sợ Rọm la tui nói hoảng đó. Người đó là bạn trai của tui.

- Bạn trai chi lại người Bắc kỳ. Chắc dân ở mô tới hả?

- Để tui kể Rọm nghe. Ở lớp tui có con bạn người Bắc, ba nó dời vô Sài gòn .

Hỏi nó chưa đi khỏi Huế tui tới chơi nhà nó rồi biết anh nó. Chừ họ có dịp đi Huế nên ghé thăm. Tui nói thiệt mà. Tại Rọm làm tui hổ người, tui ột dột rồi tui đâm cục.

Thằng Rọm dễ giận mà cũng dễ tin. Nghe Đông Nghi nói hợp lý, hấn hết thắc mắc nhưng cự nự :

- Rứa mà tao thấy cái mặt thằng đó mắt cảm. Cái miệng dẻo dẻo như kẹo kéo.

Đông Nghi phì cười :

- Ủ, thiệt tức. Cả buổi chiều tui không học hành chi được cả.

- Lần sau ai mượn mi tiếp. Đuổi đi.

- Không được, anh nó dễ thương lắm. Anh là anh của bạn mình coi như anh mình chớ Rọm. tui phải gặp để nhờ con bạn ở Sài gòn mua mấy thứ đồ. À Rọm có thích chi tui

gửi cho.

Thằng Rọm thật thà.

- Thiệt hỉ ?
- Thiệt chứ rằng không thiệt.
- Rửa mi gửi mua cho tao cái bi-kê, thêm một cái hộp đựng thuốc. Tao tức con Cau, nó nói em trai nó có cái bi-kê với cái hộp thuốc ở Huế không ai có.

Đông Nghi biết là thằng Rọm đã xuôi lòng, liền nghĩ kế để tối nay gặp Tuấn. Đông Nghi trả lời bừa :

- Máy thứ đó dễ ồm. Có liền. Được rồi. Rửa khi mô họ tời tử tế một chút nghe.
- Ủ.
- Nì Rọm.
- Chi nữa rửa?
- Chiều nay định qua bên Tỷ Muội chép bài rồi mắc khách. Tối đi sợ ma lắm. Chút nữa Rọm đưa tui qua con Tỷ Muội chép bài rồi lát đón tui về hí.
- Mi đi phía hàng rào cho mau, Sợ chi mà sợ.
- Chịu, sau vườn ma nhiều lắm, ai mà dám đi.

Thằng Rọm ra về người lớn :

- Được rồi. Mi tinh lắm, khi mô tao nhờ cái chi là mi tìm cách hành hạ tao liền. Mi khôn quá trời rồi mà.

Đông Nghi mừng thầm. Cứ sang tới nhà Tỷ Muội rồi nói với nó sau. Đông Nghi chắc giờ này Tuấn còn phải đi ăn uống, có qua lại cũng tám giờ. Không gấp gì. Đông Nghi bàn với thằng Rọm :

- Mới ăn cơm xong tức bụng quá. Tại Rọm nấu ăn ngon quá, Rọm rửa chén bát xong rồi đưa tui đi cũng được. Sớm mà.
- Rủi chút nữa trời mưa rãng ?
- Mưa chi mà mưa. Cả ngày ni có mưa mô.
- Ủ, được rồi. Mà mi sửa soạn đi nghe. Mượt áo dài vô chứ mi cứ mặc áo cụt mà chạy khắp nơi mà mi cứ la ta hoài. Nghe điếc cả lỗ tai.

Đông Nghi phì cười. Thằng Rọm tuy hay bướng cãi lại mà nhưng vẫn sợ mạ. Lúc nào mạ cũng như một cái bóng to lớn, uy nghi, đầy quyền hành. Mạ là con cộp con sư tử ăn được thịt người. Mạ chỉ cần dòng dục con mắt là ai cũng run rẩy, bủn rủn. Nhưng rồi Nghi sẽ

không sợ mẹ cho mẹ coi. Nghi đã lớn, và từ lâu nay mẹ như không còn coi Nghi như một đứa con, mà như một cái tội để hành hạ, chửi rủa.

Đông Nghi đợi thằng Rọm bung mâm cơm đi xuống bếp mới đi rửa miệng, rửa mặt mũi rồi vào phòng mình. Khi còn một mình trong phòng rồi. Đông Nghi bỗng thấy mình như người say rượu, nằng đứng cũng lao chao, nằng nằm cũng gập ghềnh như người say sóng. Sự trở về của Tuấn đột ngột quá, đột ngột đến nỗi nằng đã nhìn thấy Tuấn, đã ngồi với chàng, đã nói chuyện mà bây giờ nằng vẫn còn chưa tin, không thể ngờ được. Trường học bạn bè, sách vở chắc chắn sẽ không còn giá trị gì nữa. Đông Nghi nghĩ tới những sáng những chiều sắp tới. Bỏ mặc dư luận, coi thường cả những trận đòn nữa, Đông Nghi bắt cần sợ ai. Mình làm nổ tung Huế được rồi. Mẹ sẽ điên lên, sẽ ngạc nhiên đến ngậm miệng không được. ông Bò Đào chắc ngắt xiu. Cái con bé đó mà như rửa hay răng ? Răng tui không như rửa được. Tui có làm chi quá thì cũng như con mẹ nó. Con mẹ nó là cùng. Không, một là mình phải sống cho mình, hai là bỏ hết, sống cho thành phố thủ cựu, khe khát. Mẹ cũng chưa làm được, làm răng bắt ta làm cho được.

Đông Nghi ôm cái gối chặt trong lòng, nổi mừng, nổi lo, nổi sợ hãi như trộn lẫn, dần vật làm Đông Nghi bật khóc. Những giọt nước mắt thật vô nghĩa như khó hòa hợp với một nỗi vui, nỗi buồn nào trong lòng nằng.

Một lúc sau, Đông Nghi chọn chiếc áo dài len màu tím. Tóc nằng buộc cao và tìm đôi dép thấp đi cho có vẻ nhỏ bé. Bao giờ ta cũng cảm thấy nhỏ bé, đầy mặc cảm trước mặt Tuấn. Thằng Rọm đã rửa chén bát xong, nhưng Đông Nghi sợ lộ rõ sự vui mừng thằng Rọm sẽ nghi ngờ. Nằng đợi cho nó gọi mới đi ra. Thằng Rọm thấy nằng mặc áo dài thì gật đầu có vẻ chịu :

- Ủ, mặc như rửa rùi lát nữa mẹ có về mẹ không la tui :
- Rọm sợ mẹ quá hi?
- Ai mà không sợ. Bà chẳng đó.

Thằng Rọm khen Đông Nghi :

- Mi mặc áo dài vô mi lớn thiệt. Mà đi đêm đi hôm lấy cái áo lạnh mà mặc vô. Trời lạnh tao có tay có chân. Mi thiệt ác, giờ mi ra đường lạnh chết được.
- Thôi chịu khó một chút đi Rọm.
- Tao chịu khó mấy triệu chút như ri rồi. Thôi đi, tui còn về dọn nhà dọn cửa. Mẹ mi tự nhiên rước bà hoàng bà chúa về ăn hại không, cái nhà cũng không quét nữa.

Đông Nghi biết thằng Rọm ám chỉ chị Mừng. Nhưng lúc này nàng không còn tâm trí mà để ý đến ai nữa. Hình ảnh Tuấn luôn luôn choán hết đầu óc nàng. Đông Nghi đi theo thằng Rọm ra cửa. Nó vừa đi vừa suýt xoa. Gió thật lạnh và đường vắng ngắt, nhưng trong lòng Đông Nghi ấm ả lạ thường. Những làn gió buốt vồn vã trên da thịt nàng như lời chúc mừng nồng nhiệt khiến nàng vui mừng đến sùng sốt. Đêm đen và sâu thẳm, niềm vui của nàng hoà tan với đêm đen không chút ngõ ngàng. Mấy ngọn điện đường soi rõ những bước chân đang đè nén sự vội vã. Vậy mà thằng Rọm vẫn phải vấp vả mới bước theo kịp :

- Ê, đi mô mà như giấc rúa, thùng thẳng người ta đi với chớ.
- Đoạn đường ni tối quá.
- Tối thì tối chớ. Ờ, mà vắng ghê hi? Mi sợ hả?

Thình thoảng Đông Nghi quay nhìn lui, một tiếng động nhỏ, một âm thanh trong tưởng tượng cũng làm Đông Nghi giật mình, ngỡ bước chân Tuấn đang đuổi theo đằng sau. Lỡ mà thằng Rọm thấy Tuấn thì chết. Nhưng con đường vẫn vắng ngắt. Mưa lạnh như thế này, không ai dại ra đường giờ này. Đến nhà Tỷ Muội, Đông Nghi gọi lớn. Tiếng chó bên trong hàng rào sủa dữ dội. Một lát Tỷ Muội đi ra :

- Ê, Nghi, qua chi tối rúa ?
- Có việc.

Nghi đưa mắt láy Tỷ Muội. Tỷ Muội đoán bạn có việc quan trọng nên mở rộng cổng, kéo Nghi vào trong :

- Vô đây, vô đây đã.

Thằng Rọm vẫn đứng yên :

- Tui đem con Nghi nó qua chếp bài. Thôi tui về, lát nữa tui qua đón.

Đông Nghi nắm tay Tỷ Muội. Nó hiểu liền :

- Thôi khỏi, lát nữa tui đưa nó về.

Đông Nghi phụ hoạ.

- Phải đó Rọm. Lát nữa tui về với mấy chị cũng được. Nhớ đợi tui đừng ngủ mà tui kêu cửa khở lằm.

- Ủ, càng khoẻ. Tôi về nghe.

Đợi cho thằng Rọm đi xa rồi. Tỷ Muội mới quay sang bạn :

- Chuyện gì vậy.

Đông Nghi chưa biết mở lời ra làm sao. Nàng ve ve tà áo. Tỷ Muội kéo bạn vào trong nhà. Nhưng Đông Nghi trì lại :

- Khoan đã.

Đông Nghi gượng cười:

- Khó nói quá.

Trong nhà có tiếng chị Khánh hỏi vọng ra. Đứa mô rứa. Tỷ Muội nói : Con Nghi chị, chị Khánh nói rằng không vô nhà chơi, đứng chi ngoài lạnh. Tỷ Muội và Đông Nghi cùng dạ, nhưng chưa đứa nào chịu đi vào. Lát sau có tiếng ba Tỷ Muội nói :

- Đi vô trong nhà đi tụi bây. Đứng ngoài chi lạnh.

Tiếng chị Khánh :

- Chắc tụi nó lại kể chuyện giận nhau cãi nhau ở trường. Kệ nó mà ba.

Tỷ Muội nắm tay Đông Nghi cười. Hai đứa ngồi xuống bậc thềm. Tỷ Muội thấy bạn cứ lóng ngóng ra đường, ngạc nhiên hỏi :

- Nhìn chi rứa mi ?

- Không.

- Có chuyện chi không ?

Đông Nghi lấy hết can đảm :

- Tuấn về rồi.

- Ai ? Tuấn. Tuấn của mi ?

- Ừ.

- Răng mi biết ?

Đông Nghi thì thầm bên tai bạn.

- Thì tao gặp chiều ni. Tuấn tới nhà. Tao sợ bắt chết.

- Rứa hỉ ? giỏi dữ hỉ?

- Tao đang lo quá..

Tỷ Muội nghĩ ngợi:

- Kể ra cũng mệt cho mi. Những cũng mừng nữa.

- Ừ.

- Rồi chứ làm răng ?

- Tối ni tao hẹn với Tuấn. Tuấn đến chỗ ni rồi đi chơi.

Tỷ Muội ngồi thẳng người :

- Ủy, thiệt hờ ? Mi nói giỡn chứ mô phải thiệt.
- Thiệt mà.
- Tao không tin.

Đông Nghi phải kể hết chuyện cho bạn nghe. Tuần tới nhà làm sao. Nàng dối thẳng Rơm như thế nào. Nghe xong Tỷ Muội lắc đầu, nó ngán cho cái gan của bạn. Nhưng nó cũng thương Đông Nghi lắm.

- Chừ mi muốn tao giúp mi cái chi đây ?
- Ngồi ở đây rặng cũng thấy Tuần đi ngang qua. Khi đó mi giả đồ đưa tao ra cổng. Mi giả đồ nói có người qua tìm về để chị Khánh không nghi ngờ. Rồi lát nữa tao về một mình.

Tỷ Muội dắt bạn đi ra cổng. Hai đứa đứng bên hàng chè tàu. Đêm tối thật lạnh lẽo và hai đứa nhìn rõ mặt nhau nhờ ngọn đèn điện bắt ở mái hiên hắt ra. Đông Nghi và Tỷ Muội nghe tiếng chị Khánh cười ở trong nhà. Tiếng cười của chị Khánh làm căn nhà ấm cúng hẳn. Đông Nghi cầm chặt tay Tỷ Muội, nó muốn nói với bạn về nỗi lo sợ của mình, nhưng Đông Nghi không biết phải nói với bạn như thế nào. Tỷ Muội cũng hiểu hoàn cảnh của Đông Nghi, nó hỏi bạn:

- Liệu mà Nghi biết thì làm rặng ?
- Tao cũng chưa biết nữa.

Đông Nghi định bụng tối nay gặp Tuần sẽ nói hết cho chàng nghe về trường hợp khó khăn của mình, hoặc là để hai người không là gì nữa cả. Tình yêu chỉ còn là một kỷ niệm đẹp, hoặc là, cả hai sẽ gạt bỏ hết, để nuôi dưỡng tình yêu, Đông Nghi nói với Tỷ Muội :

- Tao định sẽ nói hết cho Tuần nghe để Tuần định liệu.
- Tao nghe con trai Bắc đều lắm.
- Không, tao không tin Tuần rứa.

Đông Nghi lôi bạn đi ra. Nàng bắt đầu nóng ruột, phần sợ Tuần đến không gặp nàng rồi đi vào nhà thêm phiền phức. Cũng may, khi hai đứa vừa ra cổng, đã thấy Tuần từ đầu đường đi tới. Giọng Đông Nghi run run.

- Đó, anh nó đã tới.
- Cao dữ hi.
- Mi ra với tao nghe.

Tỷ Muội đẩy Đông Nghi tới trước :

- Thôi đi lắm. Tao mô có quen, để khi khác.

Đông Nghi bóp chặt tay bạn:

- Tụi tao sẽ đãi mi đi ăn bánh bèo.
- Ủ, được liền. Sợ vui quá quên tao thì có.

Tuấn đã đi tới trước cổng nhà Tỷ Muội. Nghi đập nhẹ vào vai bạn rồi đi ra, nàng muốn kêu nhưng không mở miệng ra được. Tuấn đã chú ý đến sự xuất hiện của Nghi, chàng dừng lại, trở mắt nhìn rồi mừng rỡ :

- Nghi, Nghi đó phải không ?

Chàng đưa tay trước. Đông Nghi đứng yên lặng. Phía sau lưng Đông Nghi có tiếng gài cổng rồi tiếng Tỷ Muội tinh nghịch :

- Ê, Nghi chúc mi vui nghe.

Đông Nghi chưa kịp quay lại Tỷ Muội đã chạy vào nhà. Tuấn cúi xuống. Đông Nghi thấy mắt chàng nhìn mình đắm thắm :

- Chúng ta đi dạo một vòng đi em.

Đông Nghi ngập ngừng đi bên cạnh Tuấn. Bóng chàng cao lớn trùm kín chiếc bóng nhỏ bé của nàng. Đông Nghi dơ tay mở chiếc cặp tóc cho mái tóc xõa xuống che kín cổ.

Tuấn yên lặng đi bên cạnh nàng và châm lửa đốt một điếu thuốc. Khói thuốc và hơi ấm của Tuấn như cuống quýt cùng hơi thở của nàng làm nàng ngây ngất. Những bước chân của nàng bước nhẹ như đi trên mặt đất. Con đường vắng tanh làm Đông Nghi yên lòng. Như thế này là tình yêu đấy phải không ? tình yêu đến lặng lẽ, sâu kín. Tình yêu không ồn ào như của Vinh, không tuồng tích như của Khánh. Đông Nghi đã hết ngỡ ngàng, phút bàng hoàng ban đầu đã qua và tình yêu đã bắt đầu thắm, như hơi thở như khói thuốc, như bước chân. Giọng Tuấn sát bên tai nàng.

- Đông Nghi.
- Dạ.
- Em làm sao ra được để đi với anh đó ?
- Em xin phép thẳng Rơm nói qua nhà Tỷ Muội.
- Mẹ có nhà không ?
- Tụi ni mạ em ở bên cửa hàng.

Đầu Tuấn cúi sát mái tóc Đông Nghi hơn. Trời đang lạnh mà mặt Đông Nghi nóng phừng, tay chân nàng không kịp hãm được sự run rẩy. Giọng Tuấn ngọt ngào :

- Em nói gì?
- Dạ túi ni mạ em ngủ bên cửa hàng.
- À.
- Anh về khi mô rứa? Đông Nghi cố thu hết can đảm hỏi chàng một câu.
- Gì cơ.
- Anh về khi mô rứa..
- Về khi mô.. À, anh về ngày hôm qua. Tối qua anh có đến, nhưng không vào.

Đông Nghi dạn dĩ dần.

- Trong nhà em tưởng ăn trộm nên đem đèn ra đó. Em mô có biết anh.
- Hà, em nói gì.

Đông Nghi cười nhỏ :

- Dạ, em nói khi hôm anh tới, trong nhà em tưởng là ăn trộm đem đèn ra soi.

Tuấn chột hiểu. Chàng cười theo :

- Vui quá nhỉ, biết vậy tối nay anh rình nữa chắc vui lắm.
- Dạ.
- Sao lại dạ. Em biết anh về đây bằng gì không ?
- Dạ chắc anh đi tàu hoả.
- Chắc đêm trước em nằm nghe tiếng còi xe lửa, nóng ruột nên đoán mò chứ.
- Dạ không phải.
- Răng không phải

Tuấn nhại tiếng nói của Đông Nghi, rồi sợ nàng giận.

Tuấn nói vội vã.

- Giọng em hay ghê. Anh không ngờ em xinh và ngoan như thế.

Răng mà anh biết em hiền hay dữ được. Nếu anh biết em đang sẵn sàng để dữ đây rồi anh tính sao. Thấy Đông Nghi im lặng. Tuấn lại nói tiếp.

- Sao em không nói gì với anh cả vậy?
- Dạ, em không biết nói chi hết.
- Chả hạn như nói yêu anh. Đông Nghi, anh về đây là để nghe em nói ra tiếng đó bằng giọng của quê hương em.

Bàn tay Tuấn đã cầm chặt tay Đông Nghi tự bao giờ. Bàn tay Đông Nghi nhỏ nhoi, mềm trong lòng tay rắn chắc của Tuấn. Đông Nghi và Tuấn cùng dừng lại một lúc. Tuấn nhìn

sâu vào mắt Đông Nghi, ngọn đèn đường bị che bởi một cành phượng. Mái tóc Đông Nghi rũ tung, che một nửa khuôn mặt, nhưng nàng vẫn nhìn thấy tia nhìn của Tuấn, nồng nàn như ngọn lửa nhỏ, đốt tan cả con đường mùa đông lạnh. Hạnh phúc thật tuyệt diệu. Đông Nghi cảm thấy như mình đang chơi vui, lòng say sưa trong một cảm giác đang thiêu cháy. Nhưng rồi khuôn mặt mạ lạnh lùng, rồi khuôn mặt ông Bò Đào đầy những mờ. Hai khuôn mặt, hai sự ám ảnh làm bao nhiêu máu nóng đang luôn lưu trong thân thể nàng bỗng nguội rất nhanh.

Đông Nghi thở dài, quay mặt đi nơi khác. Bên tai nàng giọng Tuấn đầy vẻ ngơ ngác: Em, em làm sao thế ?

Đông Nghi rút bàn tay mình ra khỏi tay chàng. Tuấn buồn bã. Chàng bước theo Đông Nghi, hai người yên lặng trong tâm trạng khác nhau. Tiếng guốc của Đông Nghi bỗng nổi rõ lên như sự ngăn cách. Bàn tay trái của nàng vẫn còn run rẩy và đầy hơi nóng của bàn tay chàng chuyển sang. Đông Nghi dấu nó vào trong vạt áo dài như sợ nó mau tàn phai. Hai người đi bộ ra phía bờ sông. Một vài người đạp xe đạp hoặc chạy xe gắn máy đi qua. Đông Nghi dấu mặt mình sau tóc. Nhưng may, những gốc cây dày hai bên đường là tấm bình phong cản trở những ánh điện đường tro trên, chảy trên những con đường vắng. Gió sông thổi lên lạnh buốt da, và Tuấn đi sát vào nàng. Đông Nghi không còn lẽ đường để tránh nữa. Đôi khi nàng dẫm lên cả cỏ ướt, đôi khi nàng phải dừng lại để tránh những rễ cây. Tuấn gọi chuyện :

- Cô bạn của em hồi nãy là Tỷ Muội đó hở?
- Dạ.
- Chắc cô nghịch và lém hơn em nhiều.
- Dạ nó cũng như em vậy.
- Trong thư em bảo Tỷ Muội hay binh vực em, hiền như em làm sao bên em được.

Đông Nghi chỉ biết cười. Hai người đã tới vườn hoa trước trường Đồng Khánh. Vườn hoa cũng vắng ngắt, không một người ngồi. Đông Nghi nhớ lại những buổi tối mùa hè. Nơi này không lúc nào ngớt người, lúc nào cũng đầy tiếng rao hàng, đầy tiếng guốc, và dưới sông, tiếng nước động vì những lưỡi câu, những người tắm sông luôn luôn reo vui, tràn trên mặt nước. Cũng may mà Tuấn về gặp vào những ngày cuối đông, trời ngớt mưa nhưng lạnh kinh khủng. Đông Nghi thấy bớt lo sợ khi chỉ còn lại hai người và những bóng cây ngâu đứng sững.

Ra tới bờ sông. Hai người ngồi trên một ghế đá Tuấn hỏi Nghi có lạnh không, và định mở áo măng tô mặc cho nàng. Đông Nghi lắc đầu nói em chịu lạnh quen rồi. Tyu thế nàng cũng gài mấy cái cúc áo lên lại và kéo cao cổ áo. Mấy tàu lá dừa đông đưa bên bờ nước sông đen thẫm. Tuấn lại đốt thuốc hút, điều thuốc lập lòe trên đầu môi chàng, soi cho Đông Nghi nhìn rõ cặp mắt chàng long lanh hơn.

- Anh không thể tưởng tượng được có ngày anh ngồi bên em như thế này. Em cũng không tưởng tượng được, không thể nào tưởng tượng được có những giây phút ngồi bên anh như thế này. Một con bé mồ côi, sống cô đơn, bị mẹ ruồng bỏ, bị bạn bè thành phố chỉ trích vì tác phong của mẹ. Vậy mà bỗng nhiên có anh tới, có những lá thư như nhiệm màu, có anh trở về ngồi trên chiếc ghế đá này quay lưng vô trường Đồng Khánh, nhìn ra mặt sông Hương Giang. Đêm nay giữa không khí của mùa đông sắp tàn, giữa lần trở về thứ nhất, tình yêu chúng ta đã trôi trên giòng sông, đã nở lớn trong đêm lạnh. Em bỏ mặc hết, quay lưng lại như chiếc ghế đá quay lưng vào thành phố. Đông Nghi ơi, mày đã thành một đứa con gái liễu lĩnh. Không được đâu, đừng tưởng tượng gì hết. Bên kia là Phú Văn Lâu. Trước bến Phú Văn Lâu, ai ngồi câu ai sậu ai thăm...Dưới kia là cầu Tràng Tiền : Cầu Tràng Tiền sáu vài mười hai nhịp, anh qua không kịp tội lắm em ơi. Làm sao anh dám qua kịp, qua kịp thành kiến, qua kịp tăm tiếng, qua kịp những u buồn cổ kính của cố đô. Đông Nghi thở dài, cuộc tình của nàng chưa đi đã mỏi. Cuộc tình không người chạy cũng không người đuổi theo. Tuấn dập dập đầu thuốc lá cho rụng tàn, giọng mơ màng :

- Lần đầu tiên anh nhìn thấy sông Hương, sông Hương đẹp thật. Không biết tại vì nó ở vào mùa đông nên anh thấy vẻ đẹp của nó thâm kín, sâu mộng hơn hay không.

Rồi Tuấn nhìn Đông Nghi chăm chú. Đông Nghi không hiểu khuôn mặt mình trong bóng đêm như thế nào. Con sông Hương vẫn lặng lẽ trước mắt hai người. Đông Nghi muốn tả cho Tuấn nghe những buổi chiều mùa thu, sương xuống sớm, nàng đi học về mà như biến trong sương mù, hay những buổi chiều mùa đông, cơn mưa dày đặc nuốt mất mặt sông xanh lơ. Nhưng cũng có đêm trăng sáng khác nữa, con sông Hương như một khúc lụa trơn, trườn mình dưới ánh bạc, và những cây dừa ngấm mãi bóng mình không chán. Nhưng rồi Đông Nghi vẫn giữ ý nghĩ đó trong lòng. Gió ở mặt sông tràn lên, tóc nàng bay tung cả vào mặt Tuấn, vào cổ Tuấn, và khi sợi tóc trở về, Đông Nghi thấy hơi ẩm hơi nóng ran cả cổ, cả má nàng.

Lạ một điều là những lúc xa chàng. Đông Nghi mong gặp Tuấn để nàng nói bao nhiêu điều, bao nhiêu chuyện. Nhưng bây giờ ngồi đối diện với chàng. Đông Nghi không thể nói gì. Hình như giữa Tuấn và nàng có một ngăn cách quá lớn. Ngăn cách đó là gia đình của Nghi.

- Nghi.

Tuấn lại gọi nàng. Nghi ngẩng lên nhìn người yêu. Chớp mắt :

- Dạ.

- Anh không hiểu khi gặp mẹ rồi sẽ ra sao. Mẹ chưa biết gì về anh đấy chứ.

- Dạ chưa.

Có tiếng rao chè khuya từ phía Thừa Phủ vang tới. Giọng người đàn bà cao vút, leo lẻo, rồi tan trong hơi lạnh. Đông Nghi nhìn những ánh đèn bên kia phố. Chắc rạp hát sắp tàn rồi. Nhớ có người về mà ngang qua bờ sông trông thấy thì phiền lắm. Đông Nghi muốn về mà không biết nói sao, mãi Tuấn mới mở dịp cho Đông Nghi nói ra ý định của mình.

- Ở đây vắng vẻ quá, tôi chắc không ai muốn ra đường hã em.

- Dạ, ở Huế như rứa đó anh nọ. Tui không ai đi đường giờ nì là khuya lắm rồi.

- Ngồi với anh thêm tí nữa.

- Khuya bắt chết, mà lạnh bắt chết.

- Hả, em nói gì ?

- Em nói khuya.

- Khuya rồi gì mà bắt chết...

- Em nói khuya...bắt...chết..

- Bắt chết là gì ?

- Bắt chết là bắt chết.

Tuấn cười lớn. Đông Nghi then thùng kéo chùm tóc che miệng. Tuấn như chợt nhớ ra là mình cười có thể làm Nghi giận, chàng vòng tay dựa trên thành ghế đá, qua vai Đông Nghi.

- Em giận anh đó sao ?

Đông Nghi rơm rớm nước mắt. Nàng vừa hổ then vừa buồn vì sợ Tuấn chê cười tiếng nói của mình. Nhưng nàng vẫn trả lời.

- Dạ không phải.

- Thế tại sao em buồn.

Cánh tay Tuấn đã đặt lên vai Đông Nghi. Mặt chàng cúi xuống mái tóc nàng. Đông Nghi nóng bừng đôi má, hơi lạnh từ mặt sông phả vào mặt nàng như bị tan lũng đi hết. Tuấn kéo nàng lại gần hơn:

- Đông Nghi, em làm sao vậy.

Đông Nghi nghẹn ngào. Em chẳng làm răng hết. Nhưng em không muốn kéo dài tình cảnh như ri nữa. Nhứt định mạ không bằng lòng, nhứt định em sẽ mang tiếng tằm. Anh đến rồi anh đi khoẻ quá mà.

Anh hẳn rằng hiểu được em, em bị giam cầm, không đủ sức vùng vẫy trong thành kiến nữa. Tiếng Tuấn ngọt ngào vẫn êm như gió thoảng bên tai, nhốt trong mớ tóc mịn của nàng. Hai bàn tay Đông Nghi nắm chặt vào nhau. Và nàng bắt đầu khóc, những giọt nước mắt đầu tiên cho mối tình rơi trước mặt Tuấn. Đông Nghi khóc nức nở, như lúc bị mạ đánh, như lúc bà ngoại chết. Cánh tay Tuấn đã choàng qua, ôm chặt đôi vai nhỏ bé của Nghi. Đông Nghi nép hẳn vào người yêu, giọng nàng đứt quãng :

- Anh đưa em về.

- Không, em phải nói tại sao em khóc đã.

- Em không nói được. Thôi anh cho em về kéo mạ mà mạ la.

Anh ở xa về làm sao anh biết được. Đông Nghi lau sạch nước mắt rồi gỡ cánh tay của Tuấn ra. Nhưng Tuấn vẫn ôm chặt lấy nàng. Đông Nghi đâm ra hoảng sợ.

- Anh, anh thả em ra.

- Không.

Tuấn định khép vòng tay lại, cả ý định hôn lên môi người con gái nữa. Nhưng thấy đôi mắt của người yêu lại trào lệ, chàng sợ Đông Nghi hiểu lầm về cử chỉ của mình.

Thấy cũng đã hơi khuya, chàng dịu người yêu đứng dậy.

Thôi, để anh đưa em ra.

Hai người ra khỏi vườn hoa, con đường dài hút đằng trước mặt vẫn vắng vẻ. trời không mưa nhưng hơi lạnh như đông lại thành bụi, bay đầy trong không gian và bám những hạt nhỏ trên tóc Đông Nghi. Sợ Tuấn buồn, Đông Nghi bạo dạn để cho Tuấn cầm tay mình. Nàng nghĩ trong lòng là chỉ nên để Tuấn cầm tay, để mai sau còn lại một chút kỷ niệm êm đẹp. không nên đi xa hơn, chỉ để thêm sâu nhớ. Thấy người yêu đi bên mình lặng lẽ, Tuấn bóp chặt bàn tay nhỏ bé, nóng hổi đang nằm gọn trong lòng tay mình.

- Chắc em giận anh phải không ?

Đông Nghi đáp nhỏ nhẹ.

- Không, anh về em mừng lắm.
- Em nói thiệt ?
- Dạ thiệt mà anh.

Giọng Tuấn chìm xuống như rơi vào khoảng buồn.

Anh thấy như em còn xa cách với anh, em còn e dè, chắc em cho những lời anh viết trong thư là để đùa chăng

Đông Nghi tủi thân.

- Em sợ anh chê em xấu xí. Con gái Huế xấu xí lắm phải không anh ?
- Tại sao em nói vậy. Em mà xấu ?
- Em nghĩ như rứa. Con gái Huế xấu vì bị nhốt trong thành kiến, trong cái tổ nhỏ bé là gia đình. Muôn đời hủ lậu, đối với các nơi khác, gái Huế còn hơn mụ nhà quê nữa, phải rứa không anh ?

Tuấn mỉm cười. Nụ cười vừa khôi hài vừa thương yêu.

- Em là một con bé đặc biệt. Càng nói chuyện với em anh càng yêu em hơn.
- Anh có thấy em nhà quê nhà mùa không ? Coi chừng anh về anh biến e, làm con ve ve, mùa hè kêu nhức óc thì dị lắm.

Bàn tay của Tuấn bỗng băng quơ trên mái tóc người yêu.

- Em thiệt lạ lùng. Em ít nói như con nít.
- Con nít mà ít nói. Anh làm em tức cười quá sức rứa thê.
- Bởi vậy anh định làm bố con nít. Em chịu làm mẹ con nít không ?

Trời ơi, sao Tuấn ă nói mạnh bạo một cách tự nhiên như thế. Đông Nghi đứng khựng lại, liếc nhìn Tuấn một cái rồi cắn cúi bước. Ánh điện đường như qua kẽ lá, cành cây đùa bỡn trên khuôn mặt nàng, soi sáng bước chân nàng. Thấy Tuấn lặng mình, coi vẻ đặc ý, Đông Nghi vùng dấn.

- Anh cười chi mà cười hoài, dị quá. Em về cho coi.
- Thì anh đưa em về đây này.
- Thấy Tuấn hồn nhiên, Đông Nghi quên hết mọi lo âu. Qua một ngã ba, Đông Nghi dừng lại coi đồng hồ rồi hoảng hốt :
 - Chết, khuya quá rồi anh, đi mau về nhà.
 - Còn sớm mà em. Em sắp tới nhà, còn anh phải đi bộ sang bên thành nội nữa. Mà đi

một mình , chắc anh buồn anh khóc lên được.

- Lúc đó Đông Nghi mới sực nhớ là chưa hỏi thăm Tuấn ở đâu. Tuấn như biết rõ nỗi thắc mắc không tiện hỏi của người yêu, tự giải thích.

- Anh cùng về với một thằng bạn có gia đình ở trong thành nội. Hai đứa xin đi phép một lần. Anh ở nhà hẩn. Em có biết đường Tô Hiến Thành không ?

- Dạ biết, mà em ít vô thành nội lắm.

Hai người vừa nói chuyện không mấy chốc đã gần đến ngõ. Đông Nghi bỗng thấy tiếc giây phút đi bên nhau quá ngắn ngủi.

Nàng sợ thằng Rọm biết được nên dừng lại cách nhà vài chục thước, nói với Tuấn.

- Thôi anh về đi, em vô một mình không có răng mô anh.

Đông Nghi nói xong, nàng thấy Tuấn đang lắng tai nghe giọng nói của nàng mà miệng thì tùm tùm cười. Đông Nghi ngượng quá, đưa tay che miệng. Tuấn vỗ nhẹ lên vai Nghi.

- Em dễ thương quá.

Không biết mấy lần rồi. Tuấn khen Nghi xinh, Nghi ngoan, Nghi đặc biệt. Nhưng mỗi lần nghe Tuấn nói đến câu đó, Đông Nghi cảm động đến lặng người. Tuấn tàn nhẫn chưa muốn chia tay.

- Em vào đi, anh đứng đây nhìn theo.

- Em sợ lắm, em sợ thằng Rọm hẩn ra đóng cửa hẩn thấy.

Nhưng Tuấn vẫn không chịu đi. Chàng vùng dần hẹn mai sẽ tới đón nàng buổi chiều ở trường. Đông Nghi không biết từ chối cách sao đành lặng thinh. Tuấn chúc nàng ngủ ngon rồi đứng nhìn theo Đông Nghi cho tới khi nàng đi vào chiếc cổng, mắt hút sau hàng rào chè tàu. Đông Nghi đã vào bên trong cổng rồi, nàng dừng lại nhón gót nhìn qua hàng rào, thấy Tuấn vẫn còn đứng ngẩn ngơ nhìn theo. Đông Nghi bỏ vô không dứt, chờ cho tới lúc Tuấn quay gót, đi một đoạn, Đông Nghi mới vào nhà. Thằng Rọm đang ngồi nói chuyện ba láp với chị Mừng và con Bông ở dưới bếp, nghe tiếng Đông Nghi gõ cửa, hẩn đi lên mở. thấy một mình Đông Nghi, hẩn hỏi ?

- Răng không đưa mô đưa mi về hết ?

Đông Nghi lạnh trí bịa đặt chuyện :

- Có chơ răng không. Chị Khánh với Tỷ Muội đưa tới cột điện rồi dọa ma, bỏ chạy về. Tui sợ chạy muốn đứt quai guốc, Rọm không nghe tiếng guốc của tui há.

- Không, tao mắc nghe con Mừng nó kể chuyện thằng dôn trời đánh của nó. Mi nghe

không, xuống nghe.

Đông Nghi giả vờ ngáp.

- Buồn ngủ rồi. tui đi ngủ, sớm dậy học bài đi học.

Thằng Rộm đi ra gài cổng rồi khóa ngõ lại, đi xuống bếp nghe chuyện tiếp. đông Nghi đi vào phòng. Nàng ngồi ngẩn ngơ trên ghế, không tin là mình vừa đi với Tuấn về nữa. Tôi mơ hay tỉnh đây hở ông trời. Tuấn đã trở về. may mắn hay tai họa nữa đây ? Đông Nghi nhắm mắt, tưởng tượng lại lúc hai người bước trên đường, tiếng giày và tiếng guốc của Tuấn và Đông Nghi như còn lạc lõng ngoài đường khuya. Rồi hình ảnh Tuấn trở về một mình, chàng sẽ ngang qua bờ sông, nhìn ra ghế đá hai đứa vừa ngồi. Chàng sẽ qua cầu Tràng tiền một mình nữa. Gió sông chắc làm Tuấn lạnh lắm và chàng sẽ đốt thuốc. những điều thuốc thân yêu lần thứ nhất nàng bắt hơi. Về mặt ngộ nghĩnh của chàng khi lắng tai nghe cho kịp giọng nói của nàng nữa. Và vàng trán phảng phiu, rộng mênh mông, không một nếp nhăn lại, cũng hiểu hết lời nói của nàng. Đôi mắt của Tuấn như bao bọc quanh người Đông Nghi. Nàng đưa hai tay ra, nắm chặt khoảng không, ở khoảng không nào như cũng có bàn tay Tuấn vừa lẩn quất đâu đó. Anh Tuấn anh Tuấn. Đông Nghi kêu thảm và gục mặt xuống bàn. Hơi gỗ mát thấm vào gò má đang nóng bừng. Đông Nghi cắn chặt môi, tưởng đến lúc Tuấn quàng tay qua vai mình. Nàng mỉm cười sung sướng và lẩn trở khuôn mặt mình nơi cánh tay bất động. Đông Nghi có cảm tưởng như ngoài vườn bao nhiêu chồi non đang hé nụ trên các cành khô, và trong đêm đông giá rét, nhưng hơi thuốc lá nồng ấm của chàng đang bay khắp nơi, thăm hỏi, chào ly biệt, để giới thiệu mùa xuân sắp tới.

Đông Nghi thấy người mình như lớn hẳn, tóc mình như dài ra, và tâm hồn nàng, bao nhiêu thương yêu nữa dồn tới cũng còn đủ chỗ. Nàng cảm thấy yêu hết cỏ cây, yêu cả thành phố, yêu cả Trà, cả Mỹ Chánh, cả mùa đông rét mướt với bao nhiêu câu chuyện buồn bực trong một năm qua. tất cả giận hờn, buồn tủi đã bị quét sạch bởi ánh mắt của Tuấn.

Đêm Đông Nghi nằm ngủ trong tấm chăn ấm, nàng có cảm tưởng rằng, không gian lạnh lùng bên ngoài đang nâng những tiếng guốc, tiếng giày và bước chân hai người lên cao, khỏi những đợt cây. Bước chân và âm thanh tiếng guốc, tiếng giày rơi êm ái trên đường cũng trôi trong cả giấc mơ của nàng nữa.

Chưa bao giờ, Đông Nghi ôm cả nỗi vui sướng vào trong giấc ngủ. Nửa đêm, Đông Nghi

tỉnh giấc, nàng cũng mỉm cười một mình. Lòng nàng đã sung sướng vô biên. Tình yêu đến với nàng đã tuyệt vời. Để đổi lấy cả một cuộc đời, xin phút vui này vĩnh cửu mãi. Xin phút này thành thực dù để đổi lấy những giả dối về sau. Đông Nghi thấp ngọn đèn cây, ngồi một mình.

Nàng mở cửa sổ, nhìn ra khu vườn đen như bưng. Tội nghiệp cây sầu đông già, cả mùa đông rồi, chỉ nhìn thấy bầu trời xám ngắt, hai ba tháng không nhìn thấy mặt trời. Mặt trời mặt trăng đi tư tình vụng trộm nơi nào.

Nhưng khu vườn vẫn nhẫn nại chờ đợi, chờ đợi đến mòn mỏi kiệt lực, cây với cành xương xẩu dơ lên bầu trời cao... Nhưng không lâu nữa đâu sầu đông, hoàng lan, bại hoại, khế, hồng bi, nhãn già, chàng đã trở về, mặt trời cũng sẽ trở lại.

Giọng nói của Tuấn như một âm thanh ngọt ngào còn vương lại.

- Em dễ thương quá.

Tôi có dễ thương không hỡi vườn cây. Hỡi bóng tối, hỡi những con đường suốt đời lù mù ánh điện, chờ mãi tiếng guốc tình nhân ?

Tôi có dễ thương không ? Chàng có yêu tôi mãi mãi không ? Đông Nghi khóc một mình, khóc lặng lẽ mừng vui.

Chương năm (B)

Chưa bao giờ đời sống của Đông Nghi có những ngày vui như thế. Buổi sáng chim chóc kêu réo ngoài vườn, chào đón Nghi, chào đón nàng công chúa của tình yêu. Những buổi chiều cuối đông mưa bụi thật nhỏ bám lên tóc, đọng đưa theo những sợi tóc nhỏ nhoi, tung tăng theo những bước chân của Tuấn và nàng. Những bước chân nhỏ nhẹ như chim, vang vang tiếng guốc tiếng giày trên mặt đường buổi sáng, buổi trưa, buổi chiều tối.

Đông Nghi quên hết ngày giờ, quên cả đêm dài lạnh lẽo. Nàng say sưa với hương và ái tình, say sưa với ánh mắt nụ cười của Tuấn.

Thành phố như con mắt ngủ lâu ngày, bỗng mở lớn tưởng chừng ghèn như còn làm mờ mắt, mở lớn dụi mắt lần nữa. Hai kẻ yêu nhau nào đó dám đụng đến Huế, làm ông già mở mắt, làm các mẹ nổi giận. Những tiếng xì xào đã bắt đầu. Đông Nghi vào lớp học. Tỷ Muội nói nhỏ vào tai Nghi, Ê tụi nó nói mi đi chơi với trai. Mắt Đông Nghi sáng lên, tâm bậy, tao đi với người yêu của tao đó chứ. Tỷ Muội cười khúc khích. Nó hết mình tán đồng cuộc tình của bạn. Trời ơi, Huế hấn mở mắt rồi, hấn chùi hết ghèn rồi. Hấn vừa rửa mặt nơi giòng sông Hương, vừa leo tuốt đỉnh Ngự để nhìn cho rõ hai đũa mày. Đông Nghi cười, cười suốt ngày, cười sau nón, cười che sau tóc, cười dấu dưới tay. Mặc thằng Rọm cầu nhàu dọa mét mạ. Mặc bao đôi mắt nhìn ngấm tò mò. Buổi sáng Tuấn đón nàng, đưa nàng tới trường. Hai người đi cách nhau, nhưng bước chân họ thì thắm với nhau dưới mặt nhựa. Đứng dầm lên tôi đau. Bước chân của Tuấn nhịp nhàng theo bước của nàng. Đừng làm xáo động mặt mày tôi. Mặt nước sông Hương thắm thì với hai người. Đừng đi mau quá, còn ít lá vàng lắm. Mùa đông hết rồi, cây cối già nua hơn hờ nói. Yêu không ? yêu em nhiều không. Tà áo của Đông Nghi thổi tung phía sau, như còn dấu hời. Tuấn cũng sung sướng lắm. ở đây là quê hương thứ hai của chàng. Nụ cười của Tuấn đã tố giác lòng chàng với Nghi. Anh đừng làm bộ nữa, em biết rồi....

Buổi trưa Tuấn ngấp nghé bên kia cổng trường. Buổi chiều tối Tuấn đợi Nghi trước cửa. Nghi tìm cách đi theo cho được, đôi khi bắt chấp lời đe dọa của thằng Rọm. Trời ơi, khi xưa ai cấm duyên bà, bây chừ bà già bà cấm duyên tôi. Mạ cũng đừng phạm tội ác đó chứ. Cả các bác, các cô. Đông Nghi tiếc không còn bà ngoại để nói nỗi mừng vui của nàng cho ngoại biết... Sự ngưng ngừng ban đầu đã tan biến hết.

Đông Nghi mê đắm với tình yêu, nàng không nghĩ gì ngoài việc gặp Tuấn. Nhưng Đông Nghi không quên lời dặn của Tỷ Muội :

- Tụi bây vừa vừa cho tới tai mạ thì chết nghe.

Lời cảnh cáo của Tỷ Muội làm Đông Nghi hơi sồn lòng. Nàng bàn với Tuấn. Hai người

rủ nhau đi chơi xa. Chiều lên núi Ngự mượn xe đạp lên đồi Vọng Cảnh, đi các lăng tẩm. Ở đâu thơ mộng là có hai người. Tuấn về được một tuần lễ, ngày xanh chỉ có chừng đó ngày thôi. Cứ sống vội vã đi. Nghi ơi, mi dám chịu, dám làm dám chịu hí. Tỷ Muội giúp tao với. Tỷ Muội ơi, tao thương mi, thương mi sau thương chàng. Tỷ Muội cười khi khi : Con khi, mi giống con khi quá. Mặc khi mà được chàng yêu. Chàng trải hạnh phúc lên đọt cây xanh trải hạnh phúc lên mọi con đường hai người đã đi qua, đã tới. Đông Nghi không còn dấu mặt trong nón, e thẹn nữa, nàng thẳng lưng, nhìn thẳng trước mắt, nhìn vào mắt mọi người.

Tôi đã lớn, tôi có tình yêu. Tôi làm công việc như mọi người lớn đã làm. Tôi có làm gì bậy đâu. Đừng nhìn tôi bằng con mắt ghen tỵ. Đông Nghi có thể cúi xuống, cười một mình với những đôi mắt bạn bè nhìn nàng soi mói. Mấy lần Tuấn đòi gặp mạ, nhưng Đông Nghi chưa chịu, hạnh phúc có ít ngày quá. Rồi Tuấn sẽ đi. Biết đâu nói với mạ, hay mạ biết được rồi Đông Nghi sẽ bị giam lỏng. Mạ đứng trong cái hàng rào họ hàng nội ngoại. Mạ buông thả rồi, mạ không muốn Nghi buông thả nữa. Đông Nghi hơi hờn giận khi nghĩ đến điều đó. Không lẽ con ở tới già răng mạ. Nhưng Đông Nghi cũng chỉ biết nói một mình. Nhiều lần Tuấn nói với Nghi :

- Hay em để anh gặp mạ, anh sẽ nói cho mạ biết tại mình thương nhau.

Đông Nghi la lên :

- Không được mô anh, chết a. Mạ biết được... thôi em không tưởng tượng ra được mô, chết liền.

- Vậy mạ biết được rồi làm sao ?

Đông Nghi đáp liền.

- Khi nớ rồi hay. Em sợ lắm. Mạ biết chắc em chết thiệt.

Tuấn nghe lời Đông Nghi chàng chỉ dám tới nhà buổi tối. Hai đêm liền rồi, Tuấn vào nhà, sau khi đưa Đông Nghi về. Thăng Rộm đã tỏ ra khó chịu ra mặt. Tuấn lờ đi. Chàng nghe lời Đông Nghi, định bụng mua cho hắn cái bật lửa và hộp đựng thuốc. Chỉ còn có ba hôm nữa là chàng hết ngày phép rồi. Buổi chiều nói với Nghi điều đó, Nghi đã gục lên vai chàng khóc sụt sùi.

Mà Đông Nghi buồn khổ thiệt. Nhưng rồi những giờ phút hiện tại lại làm nàng sung sướng ngay. Anh đi rồi Tết anh về. Thôi để Tết về nói với mẹ cũng được. Tuấn gật đầu. Nghi đem chuyện đó kể cho Tỷ Muội nghe, Tỷ Muội cũng nói phải. Đông Nghi kể ngay cho Tỷ Muội nghe ngay trong giờ học chuyện nàng đánh lừa ông Bò Đào để đi chơi với Tuấn, Tỷ Muội thích lắm. Nghi nói : Hôm mình ra cổng mình thấy ông Bò Đào đứng đó. Mình nói ông đợi mình một chút rồi mình ra ông tin liền. Bọn mình đi vô rồi mình đi cửa sau vòng lại>Mình chỉ cho Tuấn biết để Tuấn đi trước, rồi mình đi dọc theo hàng cây long não đi luôn. Chắc ông biết mình lừa rồi Muội hí.

Tỷ Muội khoái chí lắm. Nó nói tao trông thấy mặt ông tao tức cười lắm. Rồi buổi chiều nay. Đông Nghi nhờ Tỷ Muội ra trước nói với ông Bò Đào là Nghi nghỉ học. Đợi ông Bò Đào đi khỏi Nghi đi ra bờ sông. Tuấn đã đợi Nghi ở bên đò. Buổi tối đi chơi một lúc trở về. Nghi thấy ông Bò Đào đã ngồi trong nhà. Thấy Nghi, ông đứng dậy :

- Nghi, răng nói dối bác đi chơi mô rứa ?

Đông Nghi nói dối:

- Cháu có chị bạn ở bên Gia Hội rủ qua ăn bún bò. Lâu quá cháu không ăn bún bò thèm quá.

Thấy dáng điệu tươi vui của Nghi ông Bò Đào hơi tin. Đông Nghi thấy ông vui lại liền. Nhưng khi ra về, khuôn mặt ông nhìn Nghi có vẻ dò xét làm Đông Nghi chột dạ. Khi ông Bò Đào về rồi, tăng Rọm kêu Nghi nói :

- Ni, khi trưa mẹ mi có về.

Đông Nghi lo lắng :

- Mẹ có nói chi tui không ?

- Răng không. Mẹ hỏi tao mi có hay đi chơi không. Đi học về có đúng giờ không ? Tao nói mi ít đi đâu thì mẹ mi quắc mắt trợn tao nói đừng có dấu. Rồi đi xuống hỏi con Mừng, hấn nói chi đó mà mẹ mi hằm hằm.

Đông Nghi nhìn quanh :

- Răng Rọm không hỏi coi chị Mừng nói chi.

Thằng Rọm nhăn mặt, nói lớn :

- Cái con khi chó đó a há ? Tao có bữa tao vặn răng nó. Tao biết rõ ràng hấn có nói rứa mà tao hỏi nó chối leo lẻo. tao muốn hót lưỡi nó.

Thằng Rọm nhìn Nghi, trách móc :

- Tao đã nói rồi. Cái chi thì cũng giữ gìn. Tao thương mi tao la rồi mi giận. Làm quá cho mạ mi biết, mần rãng tao binh mi.

Thấy thằng Rọm lo lắng cho nàng, Đông Nghi cảm động. Đang vui mừng, bỗng Đông Nghi lo quá chừng nàng nhớ lại trận đòn của mạ dạo trước. Những lần roi không làm cho Nghi đau bao nhiêu nhưng làm cho Nghi nhục nhã. Đông Nghi cầu cứu thằng Rọm :

- Chừ mần rãng ?
- Tao chịu. Tại mi mà ra hết .

Đông Nghi thở dài, thằng Rọm kéo Nghi vào nhà thì thăm :

- Tao hỏi mi thương thằng đó thiệt không ?

Đông Nghi bật khóc.

- Thương, tui thương mà Rọm.
- Thôi, rứa là hết nói cho mi chết luôn.

Thằng Rọm vò đầu bức tai. Nó đi lui đi tới.

- Mi làm tao chết luôn đó Nghi ơi. Mi hại tao rồi.

Đông Nghi luống cuống. Đến lượt thằng Rọm sợ chớ không phải Nghi sợ nữa. Rồi nàng quyết hỏi cho ra manh mối. Nàng gọi chị Mừng hỏi :

- Chị nói chi với mạ tui rứa. Chị kể thiệt cho tui nghe đi coi. Chị Mừng nói :
- Bà hỏi có ai tới đây không, tui nói có người đàn ông tới, mà người đó là anh của bạn cô.
- Chị nói láo, chị thề đi.

Chị tức tưởi :

- Tui đã nói tui không biết chi hết. Tự nhiên rồi thằng Rọm chửi tui, rồi cô la tui.

Cực cho tui không nì trời.

Thằng Rọm tằnnhẫn :

- Thề đi, Mi thề nói láo chồng mi chết sủng chết đạn đi.

Đông Nghi chưa kịp cản thì chị Mừng đã thề.

- Thề thì thề, tui nói năng tui nhìn sợ chi ai mà chối. Tui thề có mặt đền, nếu tui nói dối thì chồng tui bị như lời người ta nộp ác nơn thất đức rứa.

Đông Nghi ngồi phịch xuống ghế. Chị Mừng đi xuống nhà. Thằng Rọm nạt đuổi con Bông xuống bếp. Đông Nghi nói với thằng Rọm :

- Rọm đừng lo, có tui chịu một mình.
- Tao cũng chịu nữa chớ. Thôi đã lỡ rồi. Có chi nói cho. Vô lẽ mạ mi đánh tao, Tao tra đầu, tóc bạc mọc râu rồi ...

Thằng Rọm đưa tay sờ chiếc cằm nhám, vẻ chung hững làm Đông Nghi đang buồn cũng phát cười. Một lúc sau, khi câu chuyện vui nàang nói với Rọm :

- Chừ Rọm biết rồi. Túi ni Rọm cho tui gặp nó để tui đề phòng nghe.

Thằng Rọm la bai bai.

- Mô có được. Mô có được.

Đông Nghi biết thằng Rọm thương mình, chỉ năn nỉ là xong. Nàng làm bộ buồn bã.

- Rứa mà chưa chi khi hồi Rọm nói Rọm chịu chung với tui.
- Mà răng mi còn nhỏ mà đã biết trai gái rứa ?
- Ai trai gái chi mô. Người ta thương nhau chớ bộ.
- Thì con trai con gái đi với nhau là trai gái. Không trai gái là cái chi nữa.
- Mà Rọm chịu không ?
- Thôi, mi cứ đem vô nhà ngồi nói chuyện đàng hoàng. Mạ mi có hỏi tao nói được.

Đông Nghi trấn an thằng Rọm.

- Chắc mạ nghi rứa thôi chớ mạ mà biết chắc túi ni mạ đánh tui chết rồi.
- Ủ, mi nói đúng đó.

Thằng Rọm hết cần năn Nghi, nhưng nó có vẻ không ưa Tuấn. Buổi tối Nghi ra đón Tuấn rồi hai đứa lại đi bộ ra bờ sông. Đông Nghi nói hết nỗi lo lắng của mình cho người yêu nghe. Tuấn tin tưởng :

- Đâu có gì, giá mẹ biết anh còn mừng. Anh xin cưới em mà.

Đông Nghi nép vào vai người yêu. Hai người im lặng nhìn mặt nước sông đen mun. Tuấn đưa tay lồng trong tóc Nghi, kéo Nghi sát vào người chàng. Đông Nghi sung sướng quên hết mọi lo lắng. Đông Nghi nhớ lại những buổi chiều đã đi với Tuấn lên đồi lên lăng. Hai người hai chiếc xe đạp song song, gió chiều thổi lồng lộng.

Tuấn rủ.

- Mai mình lên đồi Vọng Cảnh nữa nghe.
- Em đi học mà anh.

Trốn học.

- Anh rủ em làm chuyện bậy rứa thế. Trường mô có chịu.

- Kệ.

Đông Nghi thấy Tuấn nhìn chăm chăm vào mặt mình, như đợi từng tiếng nói từng hơi thở. Mặt Đông Nghi lại nóng ran. Hai người vẫn chưa có một nụ hôn ban đầu. Điều đó làm cho Đông Nghi càng quý trọng Tuấn. Giọng Tuấn vẫn đều đều bên tai Nghi :

- Giả thử mà không bằng lòng, em có bỏ anh không ?
- Em không biết.

Rồi Đông Nghi lại hỏi Tuấn.

- Còn anh, anh có bỏ em trước không ?
- Không bao giờ.

Tuấn nói xong cầm chặt lấy tay Đông Nghi, khuôn mặt chàng cúi xuống gần nàng :

- Em có tin anh không ?

Đông Nghi gật đầu. Tin anh thì chắc chắn là em tin rồi. Nhưng còn bao nhiêu điều kiện khác nữa Đông Nghi nhớ lại không biết bao nhiêu lần rồi. Tuấn hỏi nàng có tin chàng không. Một buổi chiều hai người ngồi trên chóp đỉnh Ngự nhìn giòng sông Hương lượn cong giữa những tàn cây xanh, vườn cây um tùm. Tuấn cũng hỏi nàng như thế. Nhưng rồi sẽ vô nghĩa nếu một trong hai người bỏ cuộc. Bỏ cuộc như thế nào ? Không, tình yêu giữa hai người đã bền chặt đời đời rồi. Anh Tuấn, em không thể sống mà thiếu anh được. Đông Nghi nhìn những bụi cây ngâu trước vườn hoa những bụi cây đã đọng đầy bóng tối, thành những hình thù kỳ dị. Mình sống giữa thành phố Huế này, nay mai mình cũng chỉ trở thành một hình thù kỳ dị như thế.

Giọng Tuấn bên tai Nghi đầy hương thơm thuốc lá.

- Anh ao ước được đưa Nghi ra khỏi thành phố này. Nghi đáng được sống hồn nhiên được thoải mái hơn.

Nghi lắc đầu, nàng cầm tay chàng lay nhẹ.

- Anh tỉnh lại đi, anh mơ mộng rứa ghê.

Tuấn cười, Nụ cười của Tuấn dù lẫn trong bóng đêm cũng làm tâm hồn Nghi xao xuyến.

Tối hôm đó Tuấn nhắc lại với Nghi mãi về vụ đòi Vọng cảnh. Đông Nghi nhớ tới Tỷ Muội, nàng nói với Tuấn :

- Anh vui quá quên mất bạn em rồi hi?

- Ai ?
- Tỷ Muội.

Tuấn à một tiếng. Mặt chàng tươi vui :

- Ừ, mai rủ Tỷ Muội cùng đi.
- Để em tính anh hí ? Mai em đi học, buổi chiều tan học ra em rủ Tỷ Muội đi. Tỷ Muội chở em xe đạp, còn nah mượn xe đạp mà đi. Đi núi Ngự ăn bánh bèo đi anh. Bữa ni trời tạnh mưa chắc họ có bán bánh bèo.

Tuấn thở ra :

- Nghe em quảng cáo mãi bánh bèo Huế, đi với em mấy lần không có.
- Anh ăn bún bò thấy cay cay là ...
- Cay nhưng mà ngon, có không ?
 - Ngon chứ. Quê vợ của anh món gì cũng ngon, cả món bánh bèo chưa được thưởng thức nữa.

Đông Nghi rùng mình. Chữ quê vợ Tuấn vừa nói ra làm nàng rung động, Đông Nghi cúi đầu vò nát chiếc khăn tay.

Tuấn bàn đến tương lai. Chàng sẽ trở về Saigon, và nếu mẹ bằng lòng, chàng sẽ trở lại Huế cậ người mai mối. Rồi đám cưới, Tuấn sẽ dẫn Nghi ra khỏi thành phố này. Em có dám sống như những người vợ lính khác không ? Có thể sống chung ở những trại lính ? Đông Nghi gật đầu. Tuấn cười thương yêu. Không, anh nói thế chứ nhất định anh phải lo cho em đầy đủ. Chúng ta sẽ thuê nhà.

Nhưng bây giờ thì.... Chàng cúi xuống. Đông Nghi đẩy vai chàng dang ra xa :

- Anh...
- Nghi... anh yêu em lắm.
- Yêu bằng mô lặn.
- Yêu dài như vòng tròn trái đất, đầy như mặt sông Hương, cao như núi Ngự.
- Núi Ngự mà cao.

Đông Nghi bật cười, Tuấn cũng cười theo. Tối đó hai người ngồi hơi khuya. Đông Nghi

bàn với Tuấn sẽ cùng Tỷ Muội hẹn gặp Tuấn chiều mai, sau giờ học tại cầu An Cựu, rồi cùng đi ăn bánh bèo. Buổi chiều hôm sau cả ba đi lên núi Ngự ăn bánh bèo. Tỷ Muội hằng hái chớ Đông Nghi. Tuấn đã đợi sẵn phía bờ sông gần cầu.

Hai chiếc xe đạp chạy song song và Tỷ Muội nghịch ngợm đạp xe nhanh tới một khoảng ngắn, nó cười : Để anh chị nói chuyện cho dễ. Khi xe lên khỏi đường rầy xe lửa. Tuấn bảo Nghi sang chàng đeo cho. Nhưng Đông Nghi không chịu, nàng viện cớ đừng để Tỷ Muội thất nghiệp.

Có Tỷ Muội. Tuấn và Đông Nghi ít được tự nhiên nhưng vui hơn. Tỷ Muội nói, Tuấn nghe chưa quen, thành thử cứ hỏi lại mãi làm Đông Nghi che miệng cười rúc rích. Đông Nghi đã quen giọng Bắc của Tuấn và nàng trở thành người thông ngôn cho hai người. Lên tới mấy quán bánh, cả bọn tìm mãi mới có một cái quán mở cửa. Mùa đông những gian nhà hàng này đẹp hết, mưa lạnh, đường núi trơn không ai lên đây làm gì. Khoảng đường này lại không có thôn xóm, chỉ có mấy ngôi nhà chơ vơ.

Cả ba ngồi chiếc bàn gỗ kê trong góc. Tỷ Muội xuýt xoa kêu lạnh. May mà hôm nay, như dự định trời không mưa bà hàng vừa lau bàn vừa kể lể :

- Hôm ni thấy trời tạnh, làm một bữa bánh thử mà từ trưa chừ ế quá. May mà mấy cô cậu lên.

Tỷ Muội hỏi thăm :

- Rứa chưa bán được chi hết à ?
- Có mà chỉ mấy nhà xung quanh thôi cô. Tui làm ít mà thôi chơ có làm nhiều mô. Mùa nắng cô biết đó, làm mỗi tay hoa mắt mà không kịp.
Mấy cô cậu đi chơi nhiều vui lắm. Tuấn gọi mấy chai nước ngọt. Chàng rót từng ly cho từng người cử chỉ nhanh nhẹn, lịch sử.

- Cô Tỷ Muội, hôm nay cho tôi được đền ơn cô.

Bình thường Tỷ Muội lạnh lắm, nhưng khi ngồi chung với Tuấn thì nó lại rụt rè. Nghe Tuấn nói Tỷ Muội thẹn thùng :

- Có chi mà ơn nghĩa anh.
- Ơn nhiều chớ, Nghi thường bảo tôi, cô đối với chúng tôi tốt lắm.

Tôi mong cô coi tôi cũng như Nghi, chúng ta đừng khách sáo.

Tỷ Muội nắm tay Đông Nghi, như ngằm bảo thằng bỏ của mi lém lắm. Đông Nghi làm mặt nghiêm mặc cho Tỷ Muội luống cuống. Cho chết, rứa mà thường ngày cứ chọc người ta hoài làm chi. Tuấn vẫn tiếp tục.

- Tôi có thằng bạn cũng Bắc kỳ khoái các cô gái Huế lắm, nó cứ nhờ tôi giới thiệu cho một người. Cô Tỷ Muội có chê không ?

Đông Nghi tán thành liền :

- Nó không chịu cũng không được. Giới thiệu đi anh.

Tỷ Muội lườm Đông Nghi :

- Một mình mi đã làm nổ mắt người ta rồi, bày đặt rủ tao nữa cho Huế lụt trôi luôn.

Thôi không chịu mô.

- Lụt mình đi bè. Lấy cây chuối ghép bè trốn đi.

Rồi nàng huyền thuyên :

- Chắc vui lắm anh Tuấn hỉ ? Tỷ Muội nó nói lụt là Huế khóc lụt đó, tội mình thả bè trôi trên nước mắt, thơ mộng ghê anh hỉ ?

Tuấn cười :

- Mà cô Tỷ Muội phải chịu mới lụt chứ.

Tỷ Muội giả vờ nhìn lui, may cho nó bà bán hàng đã bung bánh và nước mắm ra. Nó reo.

- Thôi bỏ đi. Bánh bung tới rồi ni. Ăn đói bụng bắt chết.

Rồi nó nói tiếp :

- Con Nghi đưa anh đi ăn bánh khoái chưa ?

- Chưa.

- Đi ăn bánh ướp thịt nướng chưa ?

- Chưa.

- Ăn bún khô bún ướt chưa ? Cháo lòng đồng ý chưa ?

- Tuấn vẫn lắc đầu :

- Chưa, ăn bún bò thôi. Mà cay quá xé miệng.

- Ăn com hén chưa ?

- Cũng chưa. Com hén là gì?

Đông Nghi rối ruột

- Nói chuyện với con nít chán quá. Người ta về mô phải để anh. Tỷ Muội cãi lại :

- Con ni đoán hậu rứa thế. Răng không cho anh Tuấn ăn cho biết món ăn đặc biệt của Huế.

- Mô có thì giờ.

Tỷ Muội che miệng cười. Chắc nó đang nghĩ về Nghi đó. Nghi bám vào tay nó.

- Đồ chó. Tao không chơi mô nghe.

Tỷ Muội phân trần :

- Anh Tuấn coi Nghi nó la tui. Nó lồi rành rành mà nó còn la.

Đông Nghi cầm cái chèo để gỡ bánh bèo làm bằng tre, đưa cho Tuấn và bày cách cho Tuấn ăn, Tuấn chưa quen, cứ hỏi Tỷ Muội và Đông Nghi hoài. Tuấn có vẻ khoái món ăn này lắm. Chàng nói.

- Món bánh bèo làm đặc biệt thật. Mỏng dính, mỗi chén vừa một miếng, lại món nước mắm pha tuyệt quá. Tôi chưa ăn bao giờ.

- Còn món cơm hến nữa. Để anh sắp đi, Tỷ Muội đãi anh ăn cơm hến, anh chịu anh không ?

- Vậy thì tốt quá. Đông Nghi em cảm ơn Tỷ Muội với anh chứ.

Đông Nghi trêu bạn :

Nó nói rứa chó vô lớp nó ăn hiếp em lắm.

- Anh coi cái mặt nó ai ăn hiếp được không ? Chỉ đồ xô, xấu quá. Không khí thật vui tươi. Chưa bao giờ Đông Nghi thấy chén bánh bèo ngon như thế, Tuấn ăn có vẻ háng hái lắm, chỉ thoáng một lát đã ngót hai chõng chén không cao quá gang tay rồi. Bánh beo núi Ngự đổ trong những cái chén trệt, nhỏ xíu, mỗi chén chỉ gấp được đầu đũa. Bánh hôm nay không được nóng, trời lại lạnh, miếng bánh trôi vào cổ lạnh ngắt nhưng cả ba người ăn vẫn thấy ngon.

Đông Nghi nuốt miếng bánh như nuốt miếng thạch mát vào cổ. Nước mắm ngon lịm ăn thấm vào kẽ răng. Tuấn vừa ăn vừa hỏi thăm món cơm hến. Tỷ Muội đoán cuộc Tuấn không thể nào ăn hết một đọi vì cay xé môi ra.

Tuấn không hiểu đọi là chi, Đông Nghi phải giải thích :

- Đọi là cái thứ để múc canh. Lớn hơn cái ăn cơm.

- À, anh hiểu rồi, cái bát lớn, cái tô.

Cả ba mãi vui chơi, ngồi nói chuyện mãi, đến khi nhìn ra ngoài trời đã tối. Đông Nghi đực Tý Muội và Tuấn về. Tuấn đứng dậy trả tiền cho bà quán, hỏi thăm vài câu rồi chào đi ra. Bà quán đứng nhìn theo ba người, có vẻ thắc mắc vì trời lạnh mà ba người dám lên núi ăn bánh bèo.

Về tới thành phố. Tuấn đưa Tý Muội và Nghi về. Đông Nghi nói Tuấn tối đừng sang nữa và nên ngủ sớm. Hai người hẹn nhau ngày mai. Đến ngõ. Đông Nghi thấy chiếc xe ông Bồ Đào đậu trước cổng, nànnghoi lo. Tý Muội đưa Đông Nghi vào nhà.

Chỉ có ông Bồ Đào ngồi chình ình giữa nhà. Thăng Rộm ở đâu dưới bếp. Thấy Tý Muội với Đông Nghi đi vào, ông Bồ Đào hỏi :

- Cái cháu đi mô về túi rứa ?

Tý Muội đáp thay Nghi.

- Tụi cháu đi ăn nhà cô bạn học chunglớp. Ở tận Kim Long nên về túi.
- Hai đứa dám đi một mình không sợ cao bồi nó chặn rặng ?
- Dạ mô, tụi cháu về sớm hơn, nhưng Nghi ngồi chơi bên cháu đó chớ.
- Ờ.

Tý Muội quay qua Đông Nghi.

- Tao về nghe. Mai sớm tao qua kêu đi học.

Nó liếc bạn che miệng cười rồi nói :

- Nhớ làm mấy bài toán nghe mi. Mai soát vở đó.

Đông Nghi đưa Tý Muội ra sân rồi trở vào. Ông Bồ Đào nói :

- Đi cất sách thay quần áo đi cháu. Trời lạnh mà không mặc áo măng tô bác mua, mặc chi cái áo len mỏng te rứa. Dao ho chết.

Đông Nghi cười thầm. Ông làm như là dựng ghe của mình rồi không bằng. Nhưng nànn cũng thay lẹ áo dài rồi trở ra. Thấy ông ngồi thành thoi Đông Nghi hỏi :

- Mạ cháu túi ni không về ?
- Không biết, Bác đi đón cháu nơi cổng trường không gặp, bác sợ cháu đi chơi mô nên trở lui coi thử. Chút nữa bác ghé bên mẹ. Tội nghiệp thằng cha già, Đông Nghi nghĩ thầm. Sao tự nhiên đi lãnh nhiều trách nhiệm vậy không biết. Ai biểu đi đón Nghi làm

chi. Tuy vậy. Nghi vẫn dịu dàng :

- Dạo ni cháu thấy bác rảnh ghê.

Ông Bồ Đào châm lửa hút thuốc rồi đập đập que diêm dưới chân dài cho tắt ngọn lửa rồi mới trả lời Nghi :

- Rảnh mô mà rảnh. Bận công chuyện lắm. Nhưng phải đón cháu chơi.
- Bác làm như bác phải có bồn phận với cháu. Mô có chi.

Đông Nghi bực mình với ông Bồ Đào về việc đưa đón lắm nhưng đến hôm nay

Đông Nghi mới nói được với ông câu này. Nàng ngạc nhiên khi thấy mình nói được ý nghĩ giận dỗi của mình bằng giọng dịu dàng. Ông Bồ Đào mở lớn mắt cái cằm đôi của ông hất lên :

- Răng không có bồn phận, Cháu đừng tìm hiểu. Bồn phận của bác , bác biết.
- Bác làm như bác là cha của cháu. Cha ghê thì mô có bồn phận chi con ghê.
- Lục lát nà. Tào lao nà. Mạ mi nờ.

Đông Nghi ngạc nhiên. Nhìn há hốc miệng một lúc mới nói được.

- A, bác nói chi lạ rứa.

Ông Bồ Đào biết ông đã lỡ lời. Mặt ông tái đi nhưng ông gượng lại được, ông cười giả lã.

- Ờ bác quên ni, lạ ghê. Nhiều lúc bác cứ tưởng tượng cháu như con bác. Thiệt đó, bác thương cháu như con bác.

Đông Nghi hơi cau mày. Nàng nghĩ thầm trong bụng và tức cười về ý nghĩ ngộ nghĩnh của mình. Giống bác, thì cháu đã thành thùng tô nô, mô có cảnh mảnh mai như rì. Ông Bồ Đào đứng lên thôi bác về hỉ. Về qua bên mạ một chút.

- Dạ.
- Có nhắn chi không ?
- Dạ không.

Ông Bồ Đào nhìn xuống bếp :

- Rọm mô rồi lên biểu coi.

Thằng Rọm dạ lớn rồi đi lên. Ông Bồ Đào bảo :

- Quên bữa qua bà nhờ bảo với Rọm có làm thịt ăn nhớ để lại con gà nuôi cho béo.

Bữa mô cúng giỗ với biểu xách chi đó.

Thằng Rọm không dạ, lì lì đi xuống. Ông Bồ Đào không để ý thằng Rọm, nhìn Đông Nghi :

- Bác có người bạn mới đi Saigon về, bác có gửi mua cho cháu mấy xấp hàng áo dài. Mai bác đem về cho.

Thấy ông Bồ Đào chăm sóc mình quá. Đông Nghi không thể không cảm động. Đông Nghi ngược mắt nhìn ông Bồ Đào đang nhìn mình thật dịu dàng, thương mến. Đông Nghi chợt cảm thấy như trong tia mắt đó có một ẩn ý gì. Nghĩ tới đó. Đông Nghi hơi chột dạ. Nhưng nàng cũng không thể nào phủ nhận lòng tốt của ông được. Sự ẩn ý của ông Bồ Đào. Đông Nghi chỉ đoán mơ hồ, nhưng chắc chắn không thể là ẩn ý xấu xa. Đông Nghi đáp nhỏ :

- Dạ, cảm ơn bác.
- Mạ đã may áo Tết chưa ?
- Còn lâu mà bác.
- Ừ, lâu rằng mà lâu. Bây chừ đã hết mùa đông rồi. May đi chơ. Để bác nói mạ. Riêng bác, bác cũng có áo Tết cho cháu nữa. Ông Bồ Đào đi ra cổng. Đông Nghi khép cửa lại. Thăng Rộm đứng đằng sau Đông Nghi, càu nhàu.
- Thăng cha dộc ồm.

Đông Nghi bật cười. nàng không trả lời thăng Rộm, định đi vào nhưng thăng Rộm kêu lại. Hấn dúi vào tay Đông Nghi gói bắp rang. Đông Nghi cảm ơn hấn rồi đi vào phòng. Nàng vừa đi vừa thầm nghĩ : Nằm trong chăn ấm ăn bắp rang và nhớ anh.

Đông Nghi thấy hai vai mình mỏi rừ. Nàng nằm xuống giường, nhắm mắt lại. Những đồi núi, những hàng cây nghiêng gió con đường đất chòn vờn trước mắt nàng. Đêm nay anh cũng ngủ ngon, phải không Tuấn.

Đông Nghi nhớ lại lá thư từ bạn ngày nào, gửi đi rất băng quơ, trong lúc lòng buồn phiền mà đã hoá thành một phép lạ. Đông Nghi cũng hiểu thêm được rằng, phép lạ đó, chắc chắn chỉ tới có một lần trong đời nàng. Một lần thôi cũng đủ nuôi tôi một đời. Huế ơi. Đã đủ thuốc rồi châm lửa lên và nổ lớn.

Chương sáu (A)

Mấy xấp áo dài của ông Bò Đào cho, chưa may bị xô tung nằm la liệt dưới đất. Hai cái ly vỡ, nước trà đặc còn ướt và vàng ố trên tường. Cái bình thủy tinh còn rung và những cánh hoa Tỳ Muội tiếp tục rơi lả tả. Con giận của mẹ như một trận cuồng phong thổi tung tất cả. Bà chống nạnh tay nơi sườn, đi lui đi tới giữa nhà.

Đông Nghi nằm phục kê đầu xuống chiếc ghế thấp và tóc tai rũ tung. Mỗi tiếng rơi của ly vỡ, một tiếng đập bàn của mẹ, Đông Nghi giật thoát người và tìm như muốn tung ra khỏi lồng ngực. Máy xấp hàng may áo dài! Tét, màu sắc tươi tắn vắt vẻo, lăn lóc một cách hết sức chướng mắt. Bà Phúc Lợi vương chân, cúi tiết lồi lên xé kêu soàn soạt:

- Nì, áo với xống. Áo xống cha mi, áo xống con mạ mi. Cao tăng mồ tở bên ngoại, bên nội mi.

Bà nện guốc mạnh trên trần nhà. Mỗi tiếng guốc của mẹ như một tiếng búa đập vào đầu Nghi. Bà Phúc Lợi la hét một hồi, đập đồ một hồi mới sức nhớ ra thằng Rọm.

Bà gọi thằng Rọm om sòm. Nhưng thằng Rọm thấy bà Phúc Lợi giận dữ như điên , đã lần ra sau vườn rồi. Chị Mừng và con Đông rình rập nơi cửa bếp. Hai cái đầu ló lên rồi rút xuống liên hồi. Thấy Đông Nghi vẫn phục im lìm nơi chiếc ghế, bà đi lại cầm nắm tóc Đông Nghi kéo giập mặt lên. Khuôn mặt Đông Nghi đầm dề nước mắt:

- Nghi ơi. Mi chết đi, tao đánh mi chết rồi tao đi ở tù.

Bà Phúc Lợi giựt mạnh tóc Nghi. Đau quá Đông Nghi đứng bật dậy. Nàng đứng chưa vững đã bị bà Phúc Lợi xô dúi, rơi úp mặt xuống nền nhà. Đông Nghi thấy tay chân mình như muốn gãy lìa. Mắt nàng đỏ đom đóm. Đông Nghi cắn răng không để tiếng kêu đau đớn lọt ra khỏi miệng. Bà Phúc Lợi cho là con gái lì lợm. Bà lại dựng cổ Đông Nghi dậy:

- Trời ơi là trời đất ơi là đất. Trời cao đất rộng ơi. Con chó, con chết bầm chết đập. Con ngựa thượng tứ. Mi giết mạ mi, mi chôn sống giồng họ mi rồi. Đồ con gái thú. Đồ nứt mắt đã lấy trai. Bốp Bốp. Những cái tát như trời giáng làm Đông Nghi liểng xiểng. Khi mẹ buông tay nàng bị ngã dúi vào tường. Đông Nghi gượng đứng dậy. Đông Nghi muốn mở miệng nói với mẹ một câu, nhưng bà Phúc Lợi không để cho Đông Nghi có đủ thì giờ để mở miệng nữa. Bà vùng đi lại bàn. Thế là cái lọ thủy tinh và những cành hoa Ty Muội rơi xoảng xuống đất. Bà đi lui đi tới, tìm kiếm một vật gì để ném cho đã giận.

Nhưng không còn một vật gì trên bàn nữa. Chỉ còn có cái ảnh của ba treo giữa nhà, chắc mẹ với tới, bà cũng đập nát ra luôn. Đông Nghi cố nhịn để đừng bật ra tiếng khóc, nhưng không được nữa. Sức lực của nàng đã cạn. Sự chịu đựng đã vượt qua mức. Mới đầu là những lần roi vút như mưa vào mông nàng. Rồi những cái đập, cái xô. Đông Nghi nhìn mẹ, thấy đôi mắt bà trợn trừng, mặt bà tái mét, bà run. bà không còn vẻ gì hiền lành như người nữa. Bà đã biến thành con cọp, con sư tử thật rồi. Chỉ nghe hai cái răng ra. Mạ cắn lút thịt con. Con chết. Không, tôi đâu có sợ chết. Tôi ao ước được chết lắm mà. Được chết còn hơn mất Tuấn, xa Tuấn.

Chôn con nơi cây sấu đông để con được hứng những giọt nước mưa, những giọt lệ nhớ thương của chàng. Cho con chết, hay mạ nuốt con đi. Nước mắt sấu tủi của Đông Nghi lại trào ra như suối. Nàng úp mặt vào vách, cố đứng vững. Nhưng hai đầu gối nàng như khuỵu xuống. Chỉ mới nghĩ vậy thôi. Đông Nghi đã ngã xuống rồi. Nhưng bà Phúc Lợi vẫn không thể nào tha thứ được cho đứa con gái mà trước mắt bà bây giờ đã như một con ngựa thượng tứ. Một thứ đem cho voi giày, ngựa xé. bà lôi Nghi dậy bắt nàng dựa vào tường. Một tay bà giữ Đông Nghi đừng té xuống, một tay bà vả vào miệng vào má nàng:

- Mi đừng có giả đồ xiu. Đánh mi không chết được. Chưa chết mô. Mày chết đi, chết cho tao đỡ khổ. Chết nì, chết nì.

Bà lại và như mưa vào miệng Đông Nghi. Đôi má Đông Nghi tê đi rồi mất hết cảm giác như một miếng thịt chết. Ban đầu nàng còn nhận biết những sợi gân giựt mạnh, buốt đầu, về sau, Đông Nghi mềm đi trong những cái tát. Và nàng đón nhận sự đau đớn đó, không còn thấy sợ hãi nữa. Chết là cùng. Chết là cùng. Trong đầu nàng tiếng chết reo nhẹ như một niềm vui sáng láng, giữa thể xác chai lì vì đau đớn, tủi hận. Thằng đó là thằng ôn vệt mô, tao lên diện hàng chén tao nộp cho nó chết. Con cái nhà ai, trôi sông lạc chợ mà mô về đây: Mi nói cho tao biết.

Bà Phúc Lợi ngưng tay, thở hổn hển. Một tay bà vẫn giữ chặt lấy vai Đông Nghi. Thằng Rọm như đã núp nhìn từ lâu ngoài cửa, hần chạy vào. Đông Nghi nghe tiếng thằng Rọm la hoảng hốt:

- Đánh chết nó răng. Đánh chết nó răng chớ.
- Đánh chết, tao đánh chết nó.

Một cái xô mạnh, bàn tay của bà Phúc Lợi buông khỏi vai Nghi. Đông Nghi lại té mọp xuống. lần này, Đông Nghi thấy đau nhói giữa đỉnh đầu, rồi Đông Nghi thấy tay chân mình mềm dần, nàng từ từ trôi bồng bềnh vào một cảm giác hết sức dịu dàng thư thái. Đông Nghi nhắm mắt lại như ngủ, hai cánh tay đã rời, hai chân đã rời, còn chiếc đầu đã mất liên lạc, nhưng hình như có một điểm sáng nhỏ nhoi từ vừa đầu nàng bay vọt lên khoảng không. Điểm sáng le lói và hướng dẫn Đông Nghi, còn nàng mơ hồ những tiếng động nhỏ xung quanh, tiếng thằng Rọm với mạ cãi nhau tiếng khóc thút thít không biết của một người nào nữa.

Đông Nghi lịm đi rất lâu, nàng đã ngủ mê đi trong cảm giác lâng lâng thư thái như sắp đi vào cõi chết đó. Trong lúc mê, nàng có cảm tưởng như mình đã chết thật. Nhưng chỉ một lúc thôi, Đông Nghi đã tỉnh dậy. Lúc này Đông Nghi mới thấy lại tay chân, mặt mũi mình, nàng không trần trở được nữa. Mỗi lần chao nghiêng là nhu ai bẻ xương, rút gân mình ra. Đông Nghi nằm mẹp một đồng thấy da thịt mình đã nát bầm và xương đã gãy vụn. Nhưng đầu óc nàng bỗng sáng tỉnh lạ thường. Đông Nghi nhớ lại mọi chuyện .

Không có gì bí mật được đâu. Câu chuyện Tuấn và nàng đã làm xôn xao thành phố. Đến tai mẹ? Đông Nghi không ngờ mẹ đã để tâm rình rập để bắt được quả tang. Tối hôm nay, khi Tuấn đến ngồi nói chuyện nơi phòng khách, mẹ đã rình ở cửa. Đúng lúc Tuấn đưa bàn tay lên vuốt ve mái tóc nàng thì mẹ xuất hiện. Đông Nghi và Tuấn như chết sống. Nhưng Tuấn đã lấy lại bình tĩnh kịp, chàng chào mẹ rất lễ phép. Nhưng mẹ không cần hỏi chi hết. Bà mời Tuấn ra khỏi nhà, Tuấn cố gắng phân trần nhưng mẹ như có một sức mạnh của một võ sĩ, lời tuôn tuột Tuấn đẩy ra ngoài khóa cửa lại. Thế là hết. Không còn hy vọng gì nữa. Nhưng Đông Nghi không thể ngờ được hình phạt của mẹ lại nặng nề đến thế.

Đông Nghi vẫn nghe tiếng mẹ oang oang dưới bếp. Rồi tiếng nói đó đầy ngoài gian nhà. Tiếng thằng Rọm cãi lại:

- Cứ chửi đi tui nghe.
- Chửi mi? Hừ, nuôi ong tay áo. Mi ở nhà coi nó mà rửa đó.
- Thì nó lớn, nó phải kiếm chống chớ.
- Ai kiếm? Nó kiếm? Mi nói nữa tao vô tao giết nó chết luôn.
- Chết thì con bà chớ con ai. Xấu con đẹp chi mẹ.
- Rọm.
- Chi.
- Mi chửi lại há! Trời ơi, mi giết con Nghi chớ không ai giết hết.
- Bà giết nó chớ ai giết nó. Bà đánh nó sắp chết noi a tề.

Một lát sau Đông Nghi nghe tiếng mẹ gọi xe xích lô ở ngoài cổng. Đoán là mẹ đi qua cửa hàng. Đông Nghi thở ra như trút một gánh nặng. Có thể mẹ sẽ trở lại, nàng sẽ bị thêm một trận đòn nữa. Nhưng không sao hết, miễn là nàng được yên tĩnh lúc này. Trước khi đi Đông Nghi có nghe mẹ dặn thằng Rọm là cấm cái thằng mặt mo đó vô nhà. Đông Nghi biết là mẹ muốn ám chỉ Tuấn. Mạ sợ Tuấn, mạ sợ thằng mặt mo đó rồi. Dù tinh thần thể xác Đông Nghi đang đau đớn không chịu được. Đông Nghi vẫn nở một nụ cười chua chát. Làm răng đây! Tuấn ơi. làm răng đây. Trước khi lịm vào giấc ngủ, Đông Nghi còn nghe rõ ràng những câu hỏi mình đặt ra cùng với hai hàng nước mắt.

Khi tỉnh dậy trời đã tối mịt. Chị Mừng đang xát muối vào những làn roi, những vết bầm trên thân thể nàng. Con Bông đứng bên cạnh cầm cây đèn dầu dơ cao, soi cho chị Mừng xoa bóp. Đông Nghi thấy bớt đau nhức nhưng cả thân thể nàng ê ẩm, xương cốt như đã vỡ lìa ra hết. Đông Nghi nhắm mắt lại, và hai hàng nước mắt lại trào ra:

- Thôi đừng khóc nữa cô.

Chị Mừng vừa xoa nhẹ trên một vết bầm an ủi, Đông Nghi nằm quay mặt vào vách tủ hổ, nàng không ngừng được tiếng khóc. Mạ đánh xong đã đi rồi, còn mình Đông Nghi nằm lại với những vết thương. Lỡ ra nàng chết chắc mạ cũng không còn thương tiếc nữa. Chắc mạ đang cầu cho con chết đi. Cầu sáng mai mạ về con nằm thẳng đơ rồi, tay chân lạnh ngắt rồi. Đông Nghi lại òa khóc. Chị Mừng lại dỗ dành:

- Thôi nín đi cô. Khóc mần chi nữa.

Đông Nghi thấy những vết roi xót hết sức vì gặp muối xát vào, nhưng dần dần trở nên dễ chịu. Nàng nằm sấp lại cho chị Mừng bóp lưng. Con Bông soi chiếc đèn lên cao, một tay nó vén những sợi tóc dính bê bết nước mắt của nàng, mắt nó ái ngại. Đông Nghi biết lúc này chị Mừng không ghét bỏ gì nàng hết, cũng như con Bông, chắc nó đang xót thương nàng. Đông Nghi cố nín khóc, hỏi chị Mừng:

- Mạ tôi đi luôn rồi hả chị?

- Chắc rứa. Tối rồi bà không về mô. Thôi cô ngủ đi. Lát khuya có chi kêu tui , tui bóp dầu tràm cho, sáng mai là bớt liền.

Thấy khuôn mặt của Nghi dần dầm dề nước mắt, chị Mừng đặt tay lên vai Nghi:

- Thôi cha mẹ nói oan, quan nói lép. Cha mẹ đánh chớ ai vô đó mà giận há cô. Mai bà về cô xin lỗi bà, vô lễ bà đánh chết cô răng.

Đông Nghi làm thinh. Chị Mừng nói thì ra về mà trong trường hợp của Nghi thì không đúng chút nào.

Chị Mừng đi ra được một lát thì thằng Rọm bụng tô cháo đi vào. Đông Nghi nghe tiếng chân kéo xềnh xệch trên nền nhà là đã biết ngay thằng Rọm, Đông Nghi quay mặt ra liền. Thằng Rọm đặt tô cháo lên bàn:

- Dậy ăn miếng cháo cho chặt bụng. Đi Nghi.

Giọng thằng Rọm thật nhỏ, đầy thương yêu. Đông Nghi thấy thằng Rọm thương yêu mình lại tủi thân và bật khóc nữa. Thằng Rọm nhìn kỹ vào mặt hỏi Nghi:

- Đau lắm hỉ? Có răng không?

Đông Nghi lắc đầu:

- Không răng mô. Đỡ rồi.

- Thôi dậy ráng ăn miếng cháo. Thiệt là chán hết sức.

Thằng Rọm thở dài. Hắn vặn tim đèn dầu lên, lâu bầu:

- Tự nhiên rứa bị cúp điện. Chán chưa.

Đông Nghi giơ tay áo chùi hai hàng nước mắt:

- Thôi Rọm, tui không ăn mô.

- Ăn một miếng . Răng không ăn.

Thằng Rọm cao giọng mắng. Rồi sợ Nghi tủi thân hắn hạ thấp giọng.

- Đi ăn một miếng cháo rồi nói noái cho nghe cái ni hay lắm.

Nghi thằng Rọm muốn cho mình vui, định bày trò chi đó. Đông Nghi lắc đầu:

- Thôi mà. Tui đau lắm.

- Rứa răng khi hồi nói không đau!

Đông Nghi nén tiếng nấc:

- Tui sợ Rọm buồn ...

Nhưng chỉ nói tới chừng đó. Đông Nghi lại òa lên khóc.

Thằng Rọm chớp chớp mắt rồi ngồi ghé xuống bên Nghi:

- Nằm xích vô kể chuyện ni cho nghe.

Đang buồn khổ. Đông Nghi không muốn thằng Rọm bỏ mình trong căn phòng này nữa.

Nàng cố gắng lẩn vào trong. Xương cốt bị động, đau buốt tận óc. Đông Nghi kêu ui cha một tiếng, mặt nhăn nhó khổ sở. Thằng Rọm hốt hoảng:

- Đau lắm há. Thiệt chán hết sức. Chán thiệt là chán.

Rồi hắn đổi giọng vui vẻ:

- Ni, kể cho nghe chuyện ni rồi dậy ăn cháo nghe. Nói biết nghe đi ăn rồi thằng Rọm thương.

Đông Nghi nhìn mái tóc khô, sắp ngã màu muối tiêu của thằng Rọm, nhìn khuôn mặt xương xẩu xẩu xí của thằng Rọm, đôi mắt lồi to lúc nào cũng trô trố, bỗng nhiên đầy vẻ hiền từ, lo lắng. Đông Nghi lại cúi lòng, trào nước mắt. Nàng cố gật đầu. Thằng Rọm

tăng hăng rồi mới kê:

- Cậu Tuấn khi túi có tới ni.

Đông Nghi nghe chưa hết câu đã cuống quýt. Nàng định bật ngồi dậy nhưng lại kêu lên rồi ngã lăn quay xuống. Những sợi gân như co rút lại, sự co giãn như làm chúng muốn đứt bung ra. Thăng Rọm kêu:

- Để tao kể nghe mà, mần chi mà gấp quá rứa. Khi mạ mi đi rồi tao thấy cậu ấy trở lui. Tao ra đóng cửa, cậu tới hỏi thăm mọi chuyện, tao dẫu chuyện mạ đánh mi nhưng cậu Tuấn không tin. Cậu có về quay quắt rứa thế, tội lắm. Cậu nói mai cậu qua sớm.

- Rồi Rọm nói rằng?

- Tao nói đừng. Cậu qua mi chỉ bị đòn. Để mạ hết giận đã. Cậu nói sáng mới cậu gặp Tỷ Muội.

Đông Nghi thở dài :

- Chắc tui chết quá Rọm ơi.

- Nói tào lao. Chuyện chi mà chết. Thôi dậy ăn cháo.

- Không , tui không ăn.

- Không ăn từ ngày mai tao không kể chuyện chi cho nghe nữa mô. Cười đi, cười rồi dậy ăn cháo.

Đông Nghi gắng mãi mới gượng dậy được. Nàng cố gắng hớp một vài hớp cháo rồi nằm vật xuống. Thăng Rọm đem nước cho Nghi uống, bỏ mùng cho Nghi rồi dặn Nghi ráng ngủ mới đi ra. Đông Nghi nằm một mình, tủi thân, nàng lại khóc, rồi cũng ngủ vùi lúc nào không hay nữa.

Sáng ra Đông Nghi ngủ dậy đã nghe tiếng mạ nói ở nhà ngoài . Tưởng là trưa lắm. Đông Nghi nhìn qua khe cửa trông ra vườn. Trời mùa đông khó phân biệt được trưa hay chiều. Đông Nghi cứ nằm vùi, thêm thiếp mãi . Đông Nghi thấy sự đau đớn từ đêm qua như càng dài, giờ càng dồn nặng hơn. Đông Nghi nuốt nước miếng thấy cổ đắng và rát. Khi thăng Rọm vào sờ đầu Nghi, hấn hốt hoảng kêu lên:

- Đau rồi ni. Khổ không nì trời.

Đông Nghi thấy tay chân, thân thể mình đau rần, mà đầu óc như búa bổ. Nhưng nghe thăng Rọm kêu khổ. Đông Nghi lại muốn khóc. Nàng vùi mặt xuống gối, nhưng thấy thể

nằm đó khó chịu. Đông Nghi trở lại. Nàng cố mở mắt nhìn trần mùng, nhưng trần mùng như rộng ra và mờ mịt một màu trắng sữa. Đông Nghi nhắm mắt lại và rên khe khẽ, nàng vẫn còn nghe tiếng thằng Rọm nói với mẹ:

- Nó đau rồi, nóng như lửa.
- Cho nó chết luôn.

Muốn chết luôn cũng được. Nằm đây rồi chết luôn. Đông Nghi nghĩ thầm mình sẽ không ăn uống chi hết để chết đói chết khát. Nhưng nghĩ vậy mà nhịn không được. Một lúc sau Đông Nghi rên lên và kêu khát nước. Thằng Rọm đem nước cho Nghi, rồi đi bỏ thuốc Bắc sắc cho Nghi uống.

Buổi trưa hôm đó ông Bò Đào qua, ông đi vào phòng thăm nghi. Mẹ vẫn còn ở nhà ngoài. Đông Nghi nhắm mắt lại vờ ngủ. Nhưng nghe tiếng hỏi han của ông Bò Đào, Đông Nghi lại tủi thân và ứa nước mắt. Đông Nghi thấy vừa thương vừa ghét ông Bò Đào. Tại rằng cái chi trong nhà tui cũng có ông hết. Ông biết quá nhiều, ông chi phổi mạ quá nhiều. Bàn tay thô kệch của ông Bò Đào đặt tay trên trán Nghi, rồi giọng ông như nghẹn ngào:

- Trời ơi, chết con tui rồi.

Không biết do một sức mạnh nào mà Đông Nghi biết được bàn tay ông xuống. kệ tui, mặc xác tui, Đông Nghi lằm bằm nguyên rửa, rồi quay mặt đi. Ông Bò Đào vẫn lỳ lợm ngồi xuống bên giường, giọng nói đầy lo lắng.

- Con thấy trong người ra rã. Nói cho bác biết.

Đông Nghi đáp qua tiếng nấc:

- Mặc kệ tui.
- Nói cho bác nghe đi Nghi, Bác mang cháu đi bác sĩ hi.
- Để cho tui chết. Kệ tui.

Đông Nghi lại tức khóc. Chưa bao giờ nàng thấy cõi lòng nàng mềm yếu đến thế. Ông Bò Đào vẫn hỏi han, vẫn lo lắng, Đông Nghi càng muốn điên tiết thêm. Khuôn mặt ông không phải là một thảm họa cho gia đình tôi là chi. Ông cút đi, ông bước đi. Đông Nghi

muốn kêu to mà cổ họng nàng tắt nghẹn. Ông Bồ Đào thấy dở đành nàng không được, chạy ra ngoài cầu cứu:

- Chị, phải đưa con Nghi đi bác sĩ. Đi nhà thương.

- Nhà thương nhà nhớ chi. Cho nó chết.

Rồi ông Bồ Đào và mẹ Nghi lại cãi nhau. Đông Nghi nghe giọng mẹ rít lên và hình như Nghi chưa đủ sức để cho bà đánh chửi lại, bà tức sự bức dọc đó lên đầu ông Bồ Đào:

- Cũng tại anh hết, tại anh mà gia đình tui như địa ngục.

Ông Bồ Đào nói qua, mẹ Nghi nói lại. Mẹ đổ cho ông Bồ Đào làm rối rắm gia đình. làm bà không dạy được con. Đông Nghi nghe mà ngao ngán. Lúc này lòng oán giận ông Bồ Đào như đã nhẹ và dồn qua mẹ hết. Cũng tại mẹ nữa chứ. Ôi mệt quá. Im đi cho tôi yên, cho tôi chết. Đông Nghi lẫn lộn, và càng lẫn lộn người nàng càng đau như, tiếng cãi và của mẹ và ông Bồ Đào lớn hơn, rồi ông Bồ Đào đi vô phòng:

- Nghi, bác đưa cháu đi nhà thương.

Đi nhà thương thì làm răng mà chết. Đông Nghi nói như muốn đứt hơi:

- Ông đi đi. Không nhà thương nhà nhớ chi hết.

Ông Bồ Đào lảo đảo đi ra khỏi phòng. Ông cũng phải ra khỏi nhà luôn vì xấu hổ. Ai mượn ông đại xía vô chuyện gia đình người khác. Đàn ông có vợ lại xía vô chuyện mẹ góa con côi. Đông Nghi nhắm mắt lại, nàng vẫn nghe thấy tiếng giày của ông đi ra ngõ rồi tiếng xe rồ máy.

Nhưng ông Bồ Đào đi rồi buổi chiều lại trở lại. Con sốt của Nghi đã hạ dần nhưng nàng vẫn nằm vùi. Ông Bồ Đào đem tới cho Nghi nhiều thứ thuốc lắm. Rồi sau đó chờ mẹ qua cửa hàng. Như vậy là họ không còn thắc mắc chi về chuyện cãi nhau nữa hết? Đông Nghi thắc mắc.

Tỷ Muội đi học về ghé vào thăm. Thằng Rộm dẫn vào tận nơi rồi đi ra đóng cửa lại, Tỷ Muội gọi Đông Nghi dậy và kể cho nghe chuyện nó gặp Tuấn. Tuấn đã đau đớn như điên cuồng. Tuấn đứng chờ suốt buổi để gặp Tỷ Muội, mong Tỷ Muội đem tin tức của Đông Nghi, Đông Nghi nghe bạn nói, nàng khóc vùi, Tỷ Muội thương bạn quá chừng nó cũng không cầm được nước mắt.

Buổi tối hôm đó thằng Rọm lại đưa vào miếng giấy của Tuấn. Đông Nghi đọc xong dò nát trong tay. Mắt nàng sáng ngời lên một cách hết sức hung dữ.

Thằng Rọm muốn biết tờ giấy nói gì, nó gặng hỏi nhưng Đông Nghi không trả lời. Mẹ bắt chị Mừng và con Bông khóa cửa lại không cho ai vô trừ người quen và vô hại. Một lúc sau. Tỷ Muội lại qua. Thấy Đông Nghi vẻ bết buồn khổ, Tỷ Muội cũng mừng cho bạn. Đông Nghi cầm tay Tỷ Muội:

- Nói với anh Tuấn sáng mốt đợi tao ở nhà ga. Nơi quán chè ga đó. Tỷ Muội ngơ ngác:
- Mi đau ri mần răng mà đi được.

Đông Nghi dơ cánh tay gầy guộc của mình lên, mỉm cười:

- Đỡ rồi. Ngày mai Nghi có thể dậy được. Nhiều khi mai Nghi đi học cũng có.
- Khỏi, ông Bò Đào xin phép cho Nghi nghỉ học vì bệnh rồi.
- Tao thù hết rồi. Thù hết mọi người, trừ thằng Rọm và mi.

Tỷ Muội cầm lấy tay bạn:

- Tao thương mi ghê đi lặn.

Nói xong, nó cúi xuống nơi khoé mắt long lanh hai giọt lệ. Đông Nghi cũng bật khóc. Hai đứa nắm chặt tay nhau rất lâu, nhưng sợ không còn dịp để cầm tay nhau nữa.

Tỷ Muội nhìn ra ngoài vườn:

- Có lạnh không Nghi?
- Có, Nhưng Nghi chịu được mà.

Tỷ Muội bỗng nhớ ra điều gì, nó nói lớn:

- Nghi ơi.
- Chi.
- Hôm nay tao thấy hoa sầu đông đã có nụ rồi. Rứa là sắp hết đông rồi.
- Mai Tỷ Muội kiếm cho Nghi một chùm hoa nghe Chắc vườn Tỷ Muội nở rồi chớ còn búp chi nữa.
- Ủ, dễ đi tìm coi.
- Thôi Tỷ Muội về đi kéo khuya.
- Đuổi mình há?
- Không phải sợ túi đó chớ.

Tỷ Muội thấy bạn khoẻ hơn, nó vuốt má bạn rồi đi về, nó nhờ thằng Rọm đưa về tận ngõ. Còn một mình Đông Nghi, nàng lôi tờ giấy của Tuấn gửi cho nàng ra đọc lại. Đọc xong, Nghi thêm ăn một tô cháo cho lại sức. Nàng thêm sống lại rồi thêm được trả thù. Trước khi chết hay trước tìm thấy hạnh phúc cũng cho nỏ thành phố này ra đã. Đông Nghi cắn môi, nàng vò nát tờ giấy nhỏ bỏ vào miệng nhai, ngon như một miếng kẹo.

Khi thằng Rọm trở về, Đông Nghi gượng ngồi dậy, nàng lần ra nhà ngoài. Thấy thằng Rọm đang vắn nhỏ ngọn đèn thấp ở bàn thờ bà ngoại. Đông Nghi tới đốt hương cho bà. Nàng đứng rất lâu, lâm râm khấn nguyện và khóc. Khuôn mặt bà ngoại như đang nhìn chăm chăm vào mặt Nghi, ánh mắt đầy thương xót, Đông Nghi cúi lạy, mặc dù xương cốt đau như dằm, Đông Nghi cũng cố lạy cho xong mấy lạy. Xong nàng nói với thằng Rọm:

- Mai tui đi học được rồi.

- Ê, đợi mạ mi về mạ mi nói rằng đã. Mạ cấm mi ra khỏi nhà mà.

Đông Nghi cười ngoan như không:

- Rứa thì thôi.

- Ủ, mai mạ về hỏi coi.

Đông Nghi hỏi:

- Anh Tuấn có nói chi tui không?

- Không, cậu Tuấn đi qua đi về hoài. Rồi cậu hỏi tui có mạ ở trong nhà không. Tui sợ cậu cứ đi tới đi lui hoài hàng xóm người ta chào xáo tui nói có mạ. cậu gửi cái giấy rồi đi.

Đông Nghi mỉm cười chua chát. Hàng xóm dị nghị, chào xáo. Chuyện nàng mấy hôm nay làm chi mà chẳng đồn um lên. Tha hồ cho anh em Vinh và Trà vui thích. Tha hồ cho bạn bè đàm tiếu. Nhưng tôi không cần chi nữa hết. Tôi biết tôi phải làm gì cho nỏ tung nó ra rồi. Tờ giấy của Tuấn tôi đã nuốt vào bụng như nuốt một tín hiệu, một lời nguyện, một hứa hẹn.

Đêm nào lời nguyện còn đó. Đông Nghi ngã đầu trên vai Tuấn. Chúng mình sẽ không xa nhau nữa. Nhất định anh sẽ yêu em mãi; đem em ra khỏi thành phố này. Thành phố Huế, thằng mù giờ cao gây đòi chọc thủng trời, thằng què rảo quanh, tiếng nạm gỗ lóc cóc buốt vào tận tim gan người ta. Huế của thơ mộng đó; Huế của chiều núi Ngự, sáng sông Hương đó. Bây giờ thì Tuấn đã thấy, đã biết. Một lần nào đó, trong một lá thư Đông Nghi đã viết cho Tuấn "Em như con què, chỉ đi quanh xó vườn, em như con mù, chỉ thấy bóng

tối trước mặt. Thành phố mùa đông những con đường, những cây, chúng mình đi bên nhau và anh nói anh yêu em mãi.

Không, tôi phải mở mắt nhìn ra khoảng sân có bầu trời rộng, nhìn rõ mặt ba ngoại đã chết, mặt mẹ còn sống. Đông Nghi ngồi xuống chiếc ghế mà tối qua nàng đã gục đầu trên đó, đã khóc như mưa, đã oằn oại như một người không có xương, đã đứt hơi tưởng mình khó sống nổi. Ngồi lên và thấy tâm hồn mình bình tĩnh lạ lùng. Đâu có chuyện chi xảy ra đâu! Nhưng bình bông mô rồi, cái khay đựng tách mô rồi. Vết nước trà còn loang lổ úa vàng trên tường vôi, nhưng mặt nền đã sạch bóng. Làm rằng Nghi quên cho được.

- Nấu cháo ăn Nghi hỉ?

Thằng Rọm hỏi. Đông Nghi ngơ ngác rồi hỏi:

- Cháo hả?

- Ăn không?

- Ờ ăn.

Thằng Rọm uể oải đi xuống bếp. Máy hôm nay chắc nó cũng mệt quá vì chuyện của Nghi.

Đông Nghi không nghe tiếng chị Mừng và con Bông ở dưới bếp. Họ đi vắng hết rồi. Còn một mình trong căn nhà này với thằng Rọm, mình muốn đi mô mà không được. Đông Nghi đẩy cửa bước ra sân. Cánh cổng đã được khóa lại bằng sợi dây xích và một ổ khóa to tướng. Đông Nghi mỉm cười chua chát. Mình là một con chó dữ. Răng không xích vào tay chân, vào cổ tôi hỉ? Xích cho chặt không nó xổ ra nó cắn càn. Đông Nghi thấy rung mình ghê ghê và thèm cắn thật. Như khi cắn một trái me, một trái táo, như khi cắn trái trần bì. Đông Nghi nuốt nước miếng, hương vị ngọt bùi như vừa phảng phất qua rồi biến nhanh. Đông Nghi nhặt một hòn đá thay vì định ném ra cánh cổng, nàng ném vào cái lu nước mưa đặt nơi mái hiên hứng nước từ ống xối. Tiếng kêu của lu sành nghe thật sắc. Đông Nghi có cảm tưởng như chiếc lu sẽ bể toang, nhưng chiếc lu không hề hấn chi hết. Thằng Rọm nói vọng ra:

- Đứa nào ném đá vào nhà đó, tao đánh chết cha ghen.

Đông Nghi vô nhà. Trời đã có vẻ chiều. Nàng ngồi im nơi chiếc ghế cũ, nóng lòng chờ đợi Tý Muội. Chiều nay đi học về thế nào cũng đem qua.

Đúng như sự dự đoán. Đông Nghi ăn xong tô cháo thì Tỷ Muội tới, thấy bạn tỉnh táo hơn. Tỷ muội mừng lắm. Nó nói cho Đông Nghi biết là tối này thế nào Tuấn cũng sang, và Đông Nghi nên làm thế nào để gặp Tuấn một chút. Đông Nghi không biết mẹ có về, có ngủ đêm không. Đông Nghi nói là Tỷ Muội đón Tuấn giùm nàng. Thấy Đông Nghi tỉnh táo hơn, Tỷ muội bỗng nghi ngờ:

- Nì Nghi, tao nghi mày có chi dấu tao.

Đông Nghi quàng tay qua vai bạn:

- Không có chi Nghi dấu bạn hết. Đừng có lo tàu lao nhen.

Nhưng Tỷ Muội không yên tâm:

- Tao thấy mi có vẻ là lạ. Có còn đau không. Đông Nghi cầm tay Tỷ Muội chỉ cho bạn coi mất vết thương còn nổi trên người.

- Còn đau. Nhưng chịu được mà. Đừng có lo.

Có tiếng xe hơi của ông Bồ Đào đậu trước cửa. Tỷ Muội chào ra về. Ông Bồ Đào đi vào với mẹ. Đông Nghi bỏ đi vào nhà, đắp chăn như có vẻ đau lắm. Đông Nghi nghe mẹ gọi thằng Rơm hỏi chi đó. Tiếng giày ông Bồ Đào đi vào:

- Nghi, răng con đỡ chưa?

Giọng ông Bồ Đào cố làm ra vẻ thật vui. Đông Nghi mở mắt nhìn. Thấy ông ôm một gói lớn, nàng đoán chắc là quà gì đây. Ông Bồ Đào đặt cái gói lên bàn:

- Bác mua đèn cho cháu mấy cái áo dài mạ xé. May gấp mà mặc.

- Đỡ chưa, sáng mai bác đưa đi.

- Dạ cháu đỡ rồi.

- Bác dặn mà không nghe. Khóc mần chi mà mắt sưng húp rứa. Có ngủ được không?

- Dạ được.

- Còn giận mạ không? Mạ thương lắm rồi. Mạ về thăm ngoài nớ đó mờ.

- Dạ mô dám giận mạ cháu.

- Ủ, con cái cha mạ đánh là chuyện thường. Chút nữa bác kêu mạ vô rồi xin lỗi mạ đi hi.

- Dạ cháu không xin lỗi.

Đông Nghi mím môi lại. Mặt nàng lì lợm hẳn. Xin lỗi? Đông Nghi có lỗi chi? Tôi làm chi mà xin lỗi mạ? Không biết có phải giận quá mất khôn, nhưng Đông Nghi không còn thấy thương ai được nữa, kể cả ông Bồ Đào mà nàng cố gắng để nói chuyện đàng hoàng. Ông

Bò Đào như vừa đánh thót người một cái, mắt ông mở lớn, miệng lắp bắp:

- Cháu nói rằng? Răng lại nói rứa!

Đông Nghi im lìm. Ông Bò Đào dỗi dằn:

- Thôi, cháu xin lỗi mạ đi cho yên nhà yên cửa. Mạ thương cháu đứt ruột đứt gan chớ ghét bỏ chi.

Thương đứt ruột đứt gan mà đánh con cũng đứt ruột đứt gan. Đông Nghi thấy chán nản nàng không ưa những lời dạy bảo khuyên của ai nữa hết. Tôi có được ai dạy dỗ chi mô. Bây chừ thì tôi mọc đủ lông đủ cánh rồi. Nhưng Đông Nghi không muốn để ông Bò Đào nói dai nữa. Nàng dạ nhíp.

- Răng cháu đã nghĩ lại chưa, cháu thấy cháu có một phần lỗi chưa?

- Dạ.

- Cháu có giận mạ nữa không?

- Dạ.

- Bác hỏi cháu còn giận mạ nữa không?

- Dạ cháu không biết, không biết nữa.

Ông Bò Đào lắc đầu.

- Bác nói mạ vô hỉ?

- Dạ

Ông Bò Đào quay ra. Đông Nghi thấy mình hết chịu đựng nổi. Nàng bỗng nổi giận dùng dưng. Đông Nghi hét lớn:

- Thôi tui không cần ai nữa hết.

Ông Bò Đào quay lại. Đông Nghi ôm lấy mặt. Nàng cũng không khóc được nữa. Cánh cửa đóng nhẹ. Tiếng giày của ông Bò Đào đã ra tới nhà ngoài. Ông Bò Đào và mẹ lại nói chuyện với nhau. Đông Nghi không muốn nghe gì nữa hết. Bóng tối xuống cho mau cho ông đưa mạ đi cho rồi. Dù Đông Nghi không muốn nghe, tiếng mạ cũng lọt vô tai nàng:

- Ở nhà bắt nó ăn uống không nó chết đó. Con với cái, liều lẫn, lì lợm chi mô mà quá trời quá đất.

Mạ sẽ không còn phiền chi con nữa kể từ bây giờ. Đông Nghi lắc đầu. Nàng cố xua đuổi những điều độc ác đang nghĩ về mạ. Không mình đã được nằm chín tháng mười ngày trong bụng mạ. Mạ cho bú mớm, mạ nuôi bằng sữa, mạ săn sóc. Nhưng răng mạ quên

con đã lớn, răng mạ quên con ở trong bụng mạ chui ra.

Giọng ông Bò Đào nói nhỏ nhưng Nghi vẫn nghe thấy:

- Thôi, vô thăm có chút đi.

Răng giọng ông gắt gỏng với mạ như rứa hỉ? Có quyền với nhau rồi, công khai rồi, Hừ, Đông Nghi dầm tay xuống gỏi. Đi đi cho khuất mắt. Nghi ơi, mi cũng là đứa con bất hiếu. Mi đáng vả vô mặt, bẻ hết răng, gọt đầu bôi vôi...

Sao tôi không được sinh ra trong một gia đình như gia đình Tỷ Muội? Không tao cũng rứa, ba mạ tao mà thấy tao như mi thì chuyện cũng xảy ra như hết rứa. Từ đó gia đình trong thành phố giống nhau hết hay răng? Khác cái là người này gia đình đông hơn, người kia có cha, người nọ không có. Đợi một lúc lâu, Đông Nghi mới nghe tiếng mạ:

- Thôi. Tui cũng đương nóng, nó cũng đương nóng. Thôi tui qua cửa hàng.

Đông Nghi thở ra như trúc hết gánh nặng. Tiếng chân giày của ông Bò Đào đi, lẫn vào tiếng guốc của mạ xa dần. Rồi tiếng xe rồ máy. Thế là hết chuyện. Đông Nghi vùng dậy đi thẳng ra nhà ngoài. Thằng Rọm nói tối nay ngủ sớm, con Bông và chị Mừng về làng vài bữa mới lên. Đông Nghi năn nỉ thằng Rọm:

- Lát nữa cho tui nói chuyện với Tuấn một chút. Một chút thôi.

- Không được. Nhắc chi thì tao nói cho. Không được.

- Tui lạy Rọm. Rọm thương tui với.

- Không thương mi mà tao chịu trăm cay ngàn đắng vì mạ mi. Tao già rồi mà không yên. Tội tao lắm Nghi ơi là Nghi ơi.

Thằng Rọm nói như khóc. Khuôn mặt nhan nhó như đang cau có phiền muộn lắm. Đông Nghi năn nỉ mãi. Nàng bật khóc:

- Rọm không thương tui, tui tự tử tui chết.

Chỉ nghe tới đó, thằng Rọm giật mình trợn ngược mắt:

- Ni đừng có nói mà sanh diêm. Răng mà đại miệng rứa.

- Chớ tui sống mà như bị tù thì sống mần chi.

Thằng Rọm thờ dai:

- Thiệt khổ tui quá sức.

Đông Nghi biết là nàng nói một lúc nữa thằng Rọm sẽ xiêu lòng. Nhưng thằng Rọm đã bỏ đi xuống bếp. mấy ngọn điện đã cháy trở lại, nàng thổi tắt ngọn đèn dầu. Trời mấy hôm nay có vẻ lạnh hơn nhưng Đông Nghi thấy lòng nàng lúc nào cũng nóng nảy bồn chồn. Đông Nghi định tắt đèn xong, giả vờ ngủ rồi trèo qua cửa sổ, chui phía hàng rào sau vườn ra đường đón Tuấn. Thế nào Tý Muội cũng đón Tuấn rồi, Đông Nghi gọi thằng Rọm lên, dặn:

- Thôi Rọm không cho tui gặp người ta thì tui đi ngủ. Đóng cửa liền bây chừ đi.
- Ủ, Thì đi ngủ trước đi. Tui đi đóng cửa sau.
- Nhà vắng tui sợ lắm. Đóng cửa rồi đi ngủ sớm sớm một chút. Đừng có ca hát bội tui ngủ không được nghe.

Thằng Rọm có vẻ không yên tâm:

- Răng, có nhần chi không, tao nói giùm cho.
- Khỏi. Tui không cần
- Giận tui hả.
- Hơi sức mô mà giận. Tui buồn ngủ quá.

Đông Nghi giả vờ gơ tay che miệng ngáp. Thằng Rọm lật đật đi khoá cửa rồi buông mừng ngủ. Đông Nghi đi vô buồng, đóng chặt cửa phòng lại. Một lúc lâu không thấy động tĩnh chi hết. Đông Nghi ngồi dậy giả vờ ho mấy tiếng, không nghe tiếng thằng Rọm nói gì, nàng mở cửa sổ. Đông Nghi định từ trước là cửa sổ có một chấn song gãy nàng chắc chắn là mình sẽ chui lọt qua. Nhưng Đông Nghi phải cố gắng chui tới năm sáu lần mà vẫn không chui qua lọt. Mỗi lúc sau cổ thót người lại và rắng chịu đau; Đông Nghi mới ra ngoài được. Đông Nghi đứng thẳng người, vắn vẹo cho xương sống và tay chân đỡ nhức mỏi. Thanh gỗ song cửa tỳ vào bụng có lần. Đông Nghi xoa chỗ đau, lượm cái áo len vắt ra từ trước mặc vào người rồi đi qua góc vườn. Cái lỗ hổng ở bụi hàng rào này những ngày mùa hè là đường lối đi về của Tý Muội nay bỏ hoang lâu quá cành lá đã che gần kín, Đông Nghi vạch mãi mới chui tọt ra ngoài được. Nàng đi quanh lại trước ngõ, nhưng đường vắng tanh không có ai hết. Đông Nghi sang nhà Tý Muội, thấy Tý Muội đang đứng trước hiên, nàng đưa tay vẫy. Tý Muội chạy ra. Hai đứa ngồi bệt xuống đất, lẫn bên trong cánh cổng.

Chương sáu (B)

Một lát sau cả hai đứa nghe tiếng giày đi tới. Tuấn ngang qua ngõ, Tỷ Muội xô bạn ra:

- Thôi mi đi đi nghe. Đừng bỏ nhà lâu mà thằng Rọm biết được phiền lắm.

Đông Nghi đi ra khỏi cánh cổng. Tỷ Muội đã chạy vào nhà. Nàng gọi nhỏ:

- Tuấn.

Tuấn ngừng chân và quay lại. Chợt nhận ra Đông Nghi, hai chân chàng như bị ai kéo dài tới, chỉ có một bước đã tới bên nàng. Rồi hai tay chàng đã cầm gọn tay người yêu.

Không nói thêm được một tiếng nào, Đông Nghi gục vào người Tuấn, khóc nức nở.

- Em.

Giọng Tuấn nghẹn ngào, chàng xiết chặt người yêu trong tay, cái nhìn những giọt nước mắt lăn không ngừng trên gò má mịn màng của nàng. Hai mắt Đông Nghi sung búp, khuôn mặt nàng hốc hác hẳn. Tuấn mũi lòng chàng cầm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, đưa lên mặt mình, và gọi dồn như từ muôn ngàn thế kỷ chưa được gặp...

Khóc một hồi lâu, Đông Nghi nguôi bớt tủi hận. Tuấn dìu nàng đi trên đoạn đường vắng. Nhưng Đông Nghi kéo chàng đi vào ngõ tắt, lui phía sau bờ rào, nơi cái lỗ hổng nàng đã chui ra. Hai người chui tọt vào vườn và ngồi dưới cây sấu đông đã bị bóng tối cắt mất đọt. Tuấn ôm lấy Đông Nghi.

- Em có đau lắm không? Chắc mẹ đánh nhiều lắm.

Đông Nghi chỉ biết khóc. Mỗi lời hỏi thăm, an ủi đầy yêu thương của Tuấn như mũi kim khơi niềm tủi hổ. Nàng úp mặt vào vai Tuấn, vào ngực Tuấn. Anh ơi, em muốn được đi với anh, dù bất cứ phương nào. Em không còn mặt mũi nào sống ở thành phố này nữa. Đông Nghi nghĩ thế mà nước mắt rơi như mưa, nhưng nàng không thể nói gì hơn là khóc. Nhưng trận mưa mùa đông đã tàn, nhưng cơn mưa nước mắt của nàng đã đổ xuống ngập lụt khu vườn chìm trong bóng đêm và giá lạnh.

- Em còn đau không?

Tuấn lại hỏi, tay chàng vẫn choàng qua vai nàng và hơi thở của Tuấn ấm áp như tia lửa, có thể nung má Nghi hồng hào trở lại. Đông Nghi cố nén khóc:

- Chắc em không sống ở đây được rồi anh ơi.

- Anh đợi cho mẹ nguôi bớt giận, anh sẽ gặp mẹ.

- Không, không được mô anh. Chắc em chết quá.

Tuấn lồng mấy ngón tay lên đầu tóc rối mù của người yêu, mắt chàng muốn rơm rớm.

- Anh làm khổ em quá.

- Anh còn yêu em không, anh Tuấn?

- Em còn phải hỏi nữa. Anh nhất định mang em ra khỏi thành phố này, dù mọi người phản đối.

- Nhưng anh sắp hết ngày phép rồi.

- Hết rồi chứ gì nữa. Nhưng anh sẽ ở lại thêm vài ngày nữa để tính việc chúng mình.

Đông Nghi biết là Tuấn đã rõ hết về việc nàng bị đánh đập, giam cầm như thế nào. Làm gì Tỷ Muội chả khai ra hết. Nhưng bây giờ, ở trong vòng tay Tuấn, những lần roi những sự đau khổ đó không đáng gì cả. Mình đã tình nguyện đổi tất cả khổ đau ở đời để lấy một hạnh phúc này sao. Đông Nghi lau nước mắt.

- Được anh thương, anh hiểu là em mừng rồi.

- Chưa đủ. Em phải phấn đấu để chúng ta sống bên nhau.

Chúng ta sống bên nhau. Phải gần nhau. Tại sao lại không làm được việc đó. Đông Nghi ôm chặt lấy Tuấn. Trong sự yên lặng của đêm đen, những tiếng gió vẫn lay động lá cành và buốt giá lên môi người con gái nhỏ bé. Tuấn nâng khuôn mặt người tình lên và

trong bóng đêm, chàng vẫn nhìn ra được môi nàng và đặt lên đôi môi đang tái ngắt vì lạnh, vì tủi hận, tuyệt vọng một chiếc hôn nồng cháy. Chiếc hôn đã hồi sinh Đông Nghi, mạch máu nàng như căng lên hết và cả người nàng như một chiếc đàn. Những giây bắt đầu rung, bắt đầu căng muốn đứt được...

Nước mắt Đông Nghi lại trào ra, nàng khóc lặng lẽ trong chiếc hôn đầu tiên của tuổi con gái. Chiếc hôn gắn bó, chiếc hôn chặt chẽ bao lời thề nguyện. Đêm có đen, có sâu, có rộng bao nhiêu cũng không đủ chứa chất được sự nồng nàn chất ngất của chiếc hôn không thể rời ra được nữa. Hai bàn tay Đông Nghi thả xuôi xuống và chạm vào mặt cổ động sương ướt.

Khi Tuấn rời nàng ra, Đông Nghi như người bước hụt, nàng chụp lấy bất cứ thứ gì có thể làm cho nàng giữ bước chân lại được. Và nàng chụp được vai Tuấn, nàng gục đầu vào ngực Tuấn, nàng ngửi thấy hơi hướm của chàng và tìm lại được cảm giác nương tựa.

- Nghi ơi.

Tiếng Tuấn như một làn gió thoảng. Nghi không nói, nàng ép sát má mình vào ngực chàng. Giọng Tuấn tha thiết:

- Không bao giờ anh còn xa em được nữa.

Đông Nghi cắn nhẹ vào ngón tay út của chàng: Em cũng thế. Nhưng không xa nhau bằng cách nào. Không thể lay chuyển được mạ rồi, chắc chắn như rứa rồi. Đông Nghi ngừng lên nhìn đêm đen, nàng đã thấy lơ mơ những cảnh lay lắt trong bóng đêm. Giọng nàng nhỏ nhẹ như chỉ nói cho mình nghe:

- Mùa ni, hoa sầu đông bắt đầu đâm chồi.

- Hả, em nói gì vậy?

- Không.

- Anh thưa với má nhé.

- Không được mô anh ơi. Chỉ tội cho em mà thôi.

- Vậy biết làm sao bây giờ.

Đông Nghi thấy mình phải nói dự định của mình cho Tuấn rõ lúc này là đúng lúc rồi.

Nàng nói với chàng:

- Em trốn theo anh.

- Trốn theo anh. Em nói chơi?

Đông Nghi cương quyết:

- Không em nói thật.

Hai người lặng thinh rất lâu. Mãi sau, Tuấn mới bật cười. Chàng nâng mặt nàng lên.

Đông Nghi chờ đợi thêm một cái hôn nữa, nhưng không, Tuấn chỉ nói:

- Con bé điên mất rồi. Dám liều lĩnh thế không?

Đông Nghi gật đầu:

- Em dám làm hết.

Không để Tuấn nghỉ ngơi, Đông Nghi kéo chàng đứng dậy, giọng ào ào bỗng reo rỡ niềm vui:

- Em nói thiệt. Chờ anh về đi. Sáng mốt đúng 9 giờ anh đợi em ở hàng chè Thiên Hương trên ga. Anh nhớ mua hai vé tàu hỏa.

Tuấn chưa kịp nói câu gì nàng đã đẩy chàng tới bụi rào, và xô chàng ngồi xuống:

- Anh chui ra đi. Không người nào biết rồi hư hết dự định của em.

- Nhưng mà em...

- Không nhưng chi hết. Từ nay tới mốt không gặp nhau nữa. Không có anh em đi một mình.

- Nhưng mà em...

Đông Nghi xô chàng ngồi xuống được, rồi đẩy chàng vào phía bụi cây:

- Anh chui ra đi. Không em đổi ý bây giờ.

- Em Nghi.

- Dạ, anh tin em đi. Em trốn theo anh. Anh về đi thẳng Rọm ra kiếm chừ. Em hẹn anh sáng mốt.

Tuấn đã bị đẩy ra khỏi bụi cây. Chàng đứng dậy phủi quần áo, rồi cúi xuống lỗ hồng:

- Nghi, em nói thiệt.

- Em nói thiệt. Thôi anh đi đi, em vô.

Đông Nghi quay mình bỏ đi. Nàng nghe thấy tiếng Tuấn gọi mình mấy tiếng nữa nhưng nàng không quay lại. Đi tới chỗ hai người đã ngồi lúc nãy, Đông Nghi nằm lăn xuống cỏ. Cỏ ẩm sương mát lạnh nhưng người nàng nóng ran. Tôi đã quyết định rồi. Tôi bỏ

hết. Cả mạ, cả thành phố, cả ông Bô Đào bụng to. Bụng to cho to nữa lên, cho to nữa lên, to cho cao, cao cho ngất... Đông Nghi nhại thêm bài hát nói về ánh lửa rồi suýt phá ra cười. Nói được quyết định của mình rồi, Đông Nghi thấy như mình đã vỡ ra ngàn mảnh, đã trút hết mọi dần vật túi hờn. Sá chi, nói bỏ hết là bỏ hết mà. Ai thêm ở với thành phố cổ hủ ni. Ai thêm. Ta không thêm. Phải cây sầu đông của ta ơi, cây khế của ta ơi. Tới mùa xuân nở hoa một mình nghe và nhớ tui với nghe. Tui cũng nhớ, cũng khóc, tui sẽ gửi hạnh phúc về chia với. Đừng có buồn. Nở hết mình, nở hết hoa như tui nở hết mình, nở hết hương trong đêm nay đó. Đông Nghi ôm lấy thân cây sầu đông và lay mạnh. Lay cho mi toát ra hương thơm, cho chảy nhựa cho vui với ta. Nhưng thân cây to quá, sức Đông Nghi không mấy hột, nàng thả tay, đi như nhảy vào tới cửa sổ.

Ngọn đèn dầu vặn thật nhỏ nhưng cũng đủ soi sáng sửa phòng. Đông Nghi đứng ngoài cửa sổ nhìn cái giường, cái gối, cái đàn. Tui sắp xa hết rồi đó. Đêm nay đêm mai, mình ngủ với nhau một đêm nữa. Đông Nghi lấy hết hơi thót bụng, nghiêng đầu chui tọt vào phòng. Nàng ngã cái bịch đau điếng và bật cười một mình. Ngày mai, mình thay đổi hết. Dự định của mình chắc chắn phải được. Đã nói với Tuấn rồi, đã gặp Tuấn rồi, Đông Nghi thấy yên tâm. Còn những phút cuối với mạ, con sẽ làm chỉ cho mạ vui lòng.

May tiếng ngã bịch của nàng không làm cho thằng Rơm thức giấc. Có lẽ cũng đã khuya lắm. Đông Nghi trèo lên giường, chui tọt vào chăn. Lúc này nàng mới thấy lạnh run. Lúc này một mình rồi, Đông Nghi đưa ngón tay lên môi, nhắm mắt. Nàng cố kéo chiếc hôn của Tuấn ban nãy ngoài vườn vào trong trí nhớ mà tưởng tượng. Nhưng hơi lạnh của màu đông, của chăn chiếu chỉ làm nàng rét thêm. Không hiểu sao mà hai hàm răng nàng đập lập cập rồi tay chân run rẩy không kìm hãm lại được.

Nằm một lúc, Đông Nghi thấy ấm hơn. Nàng không ngủ được, cứ nghĩ tới hình ảnh Tuấn lúc nãy lúi thủi trên đường về. Chàng sẽ đi ngang qua trường Đồng Khánh, có thể ra vườn bông nhìn dòng sông một lúc. Chàng sẽ hút thuốc, liên miên từ điều thuốc này tới điều thuốc khác. Và chàng sẽ đi qua cầu Tràng Tiền, Tràng Tiền sáu vai mười hai nhịp, anh qua đã kịp dù trời tối lắm em ơi... Em cũng đã qua kịp... chúng ta đã qua cầu một lần rồi đó. Đông Nghi nhớ lại lúc còn trong vườn chắc Tuấn đã ngạc nhiên ghê lắm. Nàng

không để cho chàng nói được lời nào, vì chính nàng cũng còn sợ lòng mình mềm yếu rồi thay đổi nữa.

Tỷ Muội chắc chắn cũng không ngờ được dự định ghê gớm kia. Nhưng nếu nó biết có cản Nghi không? Có thể lắm. Mình có nên nói cho nó biết không? Đông Nghi cứ thức mãi mãi mà cả đêm không ngủ được. Cho tới lúc nghe tiếng gà gáy báo hiệu sang canh, Đông Nghi mới chớp mắt một lúc rồi mới tỉnh dậy, lần này, Đông Nghi thấy căn nhà như nặng xuống và sự yên tĩnh đến rợn người. Đông Nghi có cảm tưởng như tất cả đồ vật quen thuộc trong ngôi nhà như đang nhìn mình với mắt buồn rầu, từ già.

Chỉ còn một ngày mai thôi à? Đông Nghi thấy thời gian cũng vừa dài và cũng vừa ngắn ngủi quá. Nàng lại tính toán cách đi.

Đầu nàng lại rối như tơ vò. Đông Nghi tắc lưỡi:

- Thôi đến mô hay đó.

Và nàng ngủ một giấc cho tới mười giờ sáng hôm sau. Khi tỉnh dậy nghe thằng Rọm nói Tỷ Muội có qua, cả ông Bồ Đào và mạ cũng có về mà không si nỡ đánh thức nàng dậy hết. Thằng Rọm kể cho Nghi nghe là mạ nói sẽ gửi Nghi qua bên nội để nhờ họ giữ, nhưng ông Bồ Đào không chịu. Mạ đã tìm ra được người trông cửa hàng và bắt đầu từ mai, mạ về ngủ hẩn ở nhà. Ngày hôm đó, Đông Nghi lên xuống bếp tìm được một lưỡi cưa cũ.

000

Buổi chiều hôm sau, Đông Nghi không thấy mạ sang cửa hàng. Đông Nghi ngủ tới 4 giờ mới dậy. Đến giờ đó, mẹ nàng cũng ngủ dậy. Khi Nghi đi xuống bếp rửa mặt xong đi lên, gặp mẹ đi xuống. Đông Nghi nhìn mẹ và bắt gặp đôi mắt mẹ nhìn mình. Nhưng hai người đã vội quay đi hướng khác và hai vẻ mặt cố làm ra xa cách. Cũng không phải cố làm ra vẻ xa cách đâu mà xa cách thật rồi. Buổi chiều hôm đó Đông Nghi vẫn còn mượn cớ còn ê mình, ăn cháo trong phòng một mình. Hai mẹ con không ai nói với nhau một lời nào hết. Nhưng hình như bà Phúc Lợi có ý muốn khơi chuyện với Đông Nghi. Nhiều lúc chạm mặt, Đông Nghi thấy mẹ như định nói gì, rồi thôi, gương mặt làm ra vẻ lạnh lùng, nghiêm khắc. Đông Nghi nghĩ tới việc mình sắp xa mẹ, xa thành phố Huế, nàng muốn

nói với mẹ vài câu nhưng không có dịp, và nàng cũng không thể mở miệng hỏi trước.

Không hiểu sao chiều nay mẹ không sang cửa hàng, và vô lý nghĩ ở nhà để im lặng như thế? Để làm không khí căng thẳng hơn sao? Đông Nghi thắc mắc. Hay bà biết rõ ý định của mình và muốn ngăn cản. Đông Nghi không tin mẹ biết được. Buổi tối hôm qua, ngoài vườn đâu có ai, mẹ đâu có nhà, thằng Rọm cũng không thể rình nghe được. Rằng mạ biết hi? Lạ chưa hi? Nhưng về mặt của mạ không có vẻ gì nghi hết. Mãi đến tối, khi ông Bò Đào tới, Đông Nghi mới rõ lý do buổi chiều mạ ở nhà.

Khi ông Bò Đào đến, Đông Nghi vẫn còn nằm trong phòng, nàng định chờ mẹ đi khỏi sẽ viết thư để lại trước khi đi. Nàng muốn mẹ biết rõ lý do bỏ nhà của mình. Nhưng mẹ chưa đi thì ông Bò Đào lại đến. Đông Nghi sốt ruột vì nàng chưa sửa soạn chi cả, và cái song cửa vẫn chưa cưa được. Nàng sợ gây tiếng động trong nhà để ý.

Ông Bò Đào nói chuyện với mẹ nàng một chút rồi đi thăm nàng, Đông Nghi ngồi dậy, nàng vẫn quần chân nửa người. Thấy tóc tai Đông Nghi bờ phờ, ông Bò Đào thương hại:

- Răng con không đi mô mà chơi, nằm hoài ở nhà rữ rượi rúa.
- Dạ mạ bắt khóa cửa giam ở nhà, đi mô mà đi.

Ông Bò Đào ngừng một chút nói tiếp:

- Răng, hết giận mạ chưa. Hết giận thì ra ngoài nói chuyện với mạ.
- Dạ cháu có giận chi mô, làm sao dám giận mạ cháu.
- Không giận thì ra ngoài với bác. Đi bác thương.

Thương hay không thì tôi cần chi nữa. Nhưng Đông Nghi nghĩ thế mà vẫn nhỏ nhẹ:

- Dạ mạ cháu mô có thêm ngó mặt cháu.
- Tầm bấy nà. Mạ đánh cháu rồi mạ cũng đứng ruột đứng gan, nhưng vô lý mạ đi hạ mình năn nỉ cháu. Thôi đi với bác ra gặp mạ. Tối rồi, mạ còn qua cửa hàng.

Thấy Nghi chưa nhúc nhích, ông lại nói:

- Đi, đi với bác. Răng mà cháu mà nư làm nầy quá thế. Đi.
- Dạ...
- Đi. Bắt đầu từ tối mai mạ về nhà, mạ không bỏ con... À nữa mô. Đi cháu.
- Dạ không...

Ông Bò Đào có vẻ nóng nảy, ông dơ cánh tay mập ú căng trong tay áo vén lên rồi hạ xuống:

- Răng bác noái cháu không nghe. Có giận chi mạ cũng bỏ qua, mạ với con mà giận với lầy. Bác khổ quá.

Đông Nghi muốn bật cười. Mạ con người ta việc chi ông khổ. Đông Nghi cười nói:

- Răng mạ cháu không noái mà bác noái. Cháu mong mạ cháu đập chết cháu để mạ cháu sướng. Có cháu không mần ăn chi được.

- A, noái tầm phào nà. Noái chi mô rón mà cũng noái. Tầm bậy, ni giỏi bác thương, dầy ra ngoài với bác rồi bác chở đi một vòng cho mát.

- Bác chở cháu với mạ cháu rồi bác gái ghen đánh chết mạ con cháu răng.

Mặt ông Bò Đào tái lại. Đông Nghi thích thú nhìn thấy vẻ khổ sở không dấu được trên khuôn mặt phì nộn đó.

- Thôi bác kệ cháu. Cháu cảm ơn bác.

- Để bác noái mạ gọi cháu hí.

Không đợi Đông Nghi có phản ứng, ông Bò Đào quay ra:

- Chị Lợi ni, chị noái một tiếng cho con Nghi nó ra. Thôi mà, mẹ với con chơi ai vô đó. Đông Nghi thấy mẹ im lặng rất lâu, đến lúc Đông Nghi tưởng hết chờ đợi được thì nghe tiếng mẹ:

- Nghi, ra đây mạ nói chuyện.

Đông Nghi nghe tiếng mẹ, bao nhiêu lý lợm của nàng bay hết. Dù giận mẹ căm gan, nhưng trong thâm tâm nàng vẫn chờ đợi nghe tiếng nói của mẹ. Dù sắp bỏ mẹ mà đi, Đông Nghi cũng không chối bỏ được mình có bà mẹ như bà Phúc Lợi.

Trước khi đi, ít ra con cũng nói chuyện với mạ. Để sau đó, dù mạ ghét con, mạ muốn giết con, mạ cũng có lúc thương con như con đã có lúc thương mạ. Ông Bò Đào tươi nét mặt:

- Đó, mạ nói rồi, ra đi cháu.

Đông Nghi đi ra trước, ông Bò Đào đi theo sau. Ông kéo ghế cho Nghi ngồi rồi ngồi xuống một chiếc ghế khác, cũng đối diện với Nghi như mạ. Đông Nghi thấy mắt mạ cũng đỏ như vừa khóc. Nàng cảm động, nhưng liền lúc đó, hình ảnh trận đòn, những lời nhiếc móc của mẹ hôm nào làm chai lòng Đông Nghi lại. Đông Nghi cúi mặt, nàng nhất

định không mở lời trước.

Bà Phúc Lợi nhìn con, cái nhìn lúc đầu có vẻ thương xót, hối hận nhưng chỉ lát sau thấy vẻ mặt đanh đá của Nghi bà thất ruột lại, rồi bản tính độc đoán của bà đánh bạc tình thương mến vừa nhen được trong lòng. Bà thấy Nghi là một đứa con khó dạy, cứng đầu. Bà thở dài nhẹ. Chính bà cũng nhận thấy một phần lỗi về mình. Bà đã không dạy được con, không sống cho con, mà cứ quay quắt mãi mỗi tình đầy thù hận mấy chục năm trước.

Bà biết Đông Nghi không còn sợ bà như ngày xưa nữa. Có đánh chết chắc nó cũng lì như thế. Hôm tát Đông Nghi, xô dúi Đông Nghi vào tường tới ngất đi, bà tưởng nó sẽ sợ lắm, sẽ lạy lục, khóc lóc như những lần trước đây. Nhưng khi thấy Đông Nghi vẫn cố chịu mặt tím đi và đôi mắt nhìn bà đầy thù hận, thách thức, bà hoảng hốt và chợt nhận ra là đã hỏng rồi. Nói đã đủ lông đủ cánh, đủ sức chịu đựng, quật lại sự độc đoán của mẹ. Bà Phúc Lợi đâu có ngờ được một đứa con gái nề nếp như Nghi, hiền lành như Nghi, bỗng một lúc biến thành một đứa con gái hư hỏng, ngang nhiên đi với trai ngoài đường, ngang nhiên rước trai về nhà. Mấy hôm trước bà đã xỉ vả bà, sự quen biết hắc ám của bà và ông Bồ Đào làm con gái đã khinh nhờn và chống đối, không sợ bà nữa. Bà Phúc Lợi nhìn khuôn mặt lầm lì của Đông Nghi, mà ứa nước mắt:

- Nghi.

Đông Nghi dạ mà vẫn không ngừng lên, bà Phúc Lợi lấy khăn tay chấm nước mắt, cố lấy giọng lạnh nhạt:

- Con có biết là con đã hư hỏng quá sức không? Con đã làm mất hết danh giá.

Đông Nghi cười nhạt. Nàng tưởng mẹ nói gì, té ra vẫn những lời dạy nghiêm đó. Thì tôi có chối cãi gì đâu. Tôi hư hỏng. Vâng, tôi còn hư hỏng nữa. Mai một đây cả thành phố này sẽ đồn rùm beng tôi đi theo trai. Mai một đây bên nhà anh chàng công tử bột Khanh sẽ té ngựa, rớt cái ịch.

- Nghi, tại rằng con cười, con này.

Bà Phúc Lợi đã định nổi nóng nhưng bà dần kìm. Không thể dùng lối dạy dỗ từ tốn được nữa. Nhưng cũng không thể mềm dẻo được ngay. Phải từ từ, may thay, ông Bồ Đào nói

đờ:

- Thôi chị. Cháu nói đại, bởi rứa nó mới là con mình.

Rồi ông nói với Nghi:

- Cháu định làm cho đã nư nữa à. Mấy ngày nay mạ cũng hối hận nhiều rồi. Thôi, cháu xin lỗi mạ đi.

Bà Phúc Lợi được dịp nói:

- Tại con. Mạ cũng công nhận là mạ đã quá nóng.

Đông Nghi thấy như nỗi ảm ức trong lòng đang dâng lên cổ được kéo xuống cái rột.

Nàng vừa ngước mắt nhìn lên thì bà Phúc Lợi nói tiếp:

- Cũng tại con, con hư hỏng quá. Có ngoan mạ mới thương được chưa như rứa thà mạ không có con còn hơn.

Đông Nghi thất vọng. Như vậy còn nói gì được nữa. Nàng ngồi im nghe mẹ và ông Bò Đào khuyên nhủ. Mẹ vừa khuyên vừa đe dọa, đại để nhất định bắt Nghi phải bỏ ngay Tuấn. Nó là thằng điếm, thằng trôi sông lạc chợ ở mô trôi tới. Có thương con mấy mạ cũng bắt nó ở tù. Ông Bò Đào có vẻ dịu hơn, thì ông thì chỉ được đến thế là nhiều rồi.

Đông Nghi muốn mẹ yên tâm đừng theo dõi mình nữa, nàng nói:

- Dạ, con nghe lời mạ, nhưng những lời nào con thấy đúng.

- Hừ, vẫn cái giọng đó.

Bà Phúc Lợi khổ sở. Lúc này bà bất lực trước đứa con cứng đầu bất trị thiệt. Vô lễ giết nó đi. Giết được bà đã giết ngay từ hôm bắt gặp nó đem trai vô nhà rồi. Đông Nghi cũng không muốn kéo dài câu chuyện, nàng còn bao nhiêu chuyện phải thu xếp:

- Con xin lỗi mạ.

Ông Bò Đào cười lớn:

- Ồ hớ, có rứa chớ. Thôi mạ con vui cả hí.

Nhưng giữa bà Phúc Lợi và Đông Nghi vẫn không vui vẻ gì. Khi bà sửa soạn qua cửa hàng bà vẫn không nói thêm với Nghi một lời nào nữa. Ông Bò Đào thì kể đủ thứ, nào là mai mạ về luôn. Mai đưa Nghi may áo mới. Rồi Tết cho đi Saigon chơi. Đông Nghi ừ ừ dạ dạ cho qua chuyện để còn đủ thì giờ thu xếp.

Tối hôm đó Đông Nghi đã khóc ròng khi viết thư để lại cho mẹ và thu xếp những thứ lặt vặt để đi, nàng soạn hết sách vở trong cái cặp sách ra, rồi nhét mấy bộ quần áo vào.

Đông Nghi tìm một bức ảnh nhỏ của ba, một bức ảnh cũ của bà ngoại rồi nàng kẹp trong cuốn nhật ký. Lên tàu, ngồi với Tuấn, Đông Nghi sẽ đưa hai bức ảnh hai kẻ thân nhất. Hai người thân nhất đời của nàng đã đi xa. Bây giờ tới lượt nàng, mẹ đã có nhiều người thân đi xa, đi xa cũng như chết. Mẹ sẽ coi Đông Nghi như chết rồi. Đông Nghi sẽ làm nổ tung thành phố, mẹ sẽ không việc gì giữ gìn nữa, mẹ có quyền nổ tung, có quyền giết chồng người khác nếu đủ bản lĩnh, hay cùng lắm thì cũng có gan làm bé ông Bò Đào. Trong lá thư viết để lại cho mẹ, Đông Nghi có hứa rằng: Con sẽ đi thật xa, nhưng con sẽ viết thư cho mẹ nữa. Khi nào mẹ hết giận con về, biết mô khi đó con tay bết tay bông và mẹ có cháu, vui vẻ biết mấy. Nàng cố viết giọng thư thật thản nhiên, cố không tỏ ra hồn oán mẹ, và chịu hết phần lỗi về mình nhưng trong thâm tâm, nàng vẫn thấy không ổn, lương tâm Đông Nghi nhói đau, dằn vặt. Nhưng rồi tiếng gọi của tình yêu vẫn đánh bung tất cả, nó cuộn cuộn như những làn sóng thần, phủ lấp hết những oằn oại dưới nước sâu. Thu xếp xong thì trời đã tối mịt, bên ngoài hình như trời đang lất phất mưa vì Nghi nghe tiếng gió có phần khác lạ, kêu rào rào trên những tàu lá chuối. Trời mưa không có vẻ gì là mùa đông nữa hết, mà sắp chuyển mùa rồi.

Cả ngày mắc bận rộn với mẹ, với việc bỏ trốn, Đông Nghi chỉ thấy lòng nóng như lửa mong cho tới giờ hẹn. Nhưng lúc này, ngồi một mình bên chiếc cặp thường ngày đi học, đựng đầy quần áo, Đông Nghi bỗng thấy lòng rạo rực bao nỗi lo âu, buồn bã. Thôi rồi không bao giờ còn nhìn thấy tập sách, không bao giờ còn trông thấy mái trường.

Sân cỏ trường Đồng Khánh ơi, những tàng phượng vĩ rực rỡ ngày hè, hiu hắt của mùa đông ơi, từ già, từ già hết, Đông Nghi ngồi bó gối trên giường, ngọn đèn bỗng sáng rực một cách kỳ lạ chiếu rõ hết mọi đồ vật trong phòng. Cái cối giã trầu của bà ngoại đặt trên bàn học nằm hết sức cô đơn. Cái bàn, cái ghế, cánh cửa sổ cũng như gợn lời trách móc. Đông Nghi bỗng ôm chặt lấy cái cặp da vào lòng. Cũng không chịu được, mình sắp khóc rồi. Đông Nghi lấy tấm chăn trùm kín chiếc cặp da rồi ra phòng ngoài nói chuyện với thằng Rọm. Thằng Rọm đã khóa xong cửa ngõ còn ngồi bó gối trên ghế, thấy Nghi, hân hân hỏi:

- Chưa ngủ hử?
- Chưa.
- Đi mô nữa?

- Buồn quá, ra ngoài ngồi nói chuyện chơi với Rọm.
- Ai chơi mà chơi. Đi ngủ đi tui rồi.

Đông Nghi ngồi xuống chiếc ghế. Nàng nhìn thẳng Rọm và thấy thương Rọm như thương một người ruột thịt thân mến, có nhẽ Nghi còn thương Rọm hơn thương mẹ nữa. Điều này làm Nghi đau lòng, nhưng Nghi không thể làm thế nào hơn được. Nghi cố vui về:

- Rọm nì, sắp hết mùa mưa rồi.
- Ủ.
- Mai mạ về ở rồi.
- Ủ.
- Rọm thích mạ về không?
- Nhà của mạ mi, muốn về thì về, muốn đi thì đi.
- Rọm nì, mấy bữa nì Rọm mệt quá hì?
- Ủ, mệt.
- Xin lỗi Rọm nghe. Rọm ghét tui không?
- Ghét.

Thằng Rọm không ngẩng đầu lên. Miệng hần nói mà hai mắt hần nhắm như ngủ, Đông Nghi cười:

- Tui không ghét mà.
- Ủ. Không ghét.
- Có chuyện chi buồn tha cho tui nghe Rọm.
- Ủ.

Rồi Đông Nghi cố gắng nói chuyện vui về nhưng nước mắt muốn ứa ra. Nàng cố giữ vẻ bình tĩnh:

- Rọm nì.
- Chi, muốn ra đường đợi cậu Tuấn hờ? Thôi dẹp đi. Tao cấm.
- Tuấn đi rồi. Tui đón ai nữa.

Thằng Rọm mở lớn mắt, ngồi thẳng dậy.

- Rứa hì? Ủ, đỡ khổ. Thôi chuyện đó bỏ đi, coi như không có. Rồi mình quên mình cũng đi lấy chồng chớ bộ. Hì, Nghi hì ừ, rứa khoẻ đó.

Đông Nghi thấy thương thằng Rọm quá, tưởng tượng khi biết mình đi rồi thằng Rọm sẽ như thế nào. Đông Nghi ghen ngào:

- Tui khổ quá Rọm ơi.

- Lại kêu khổ. Tui rồi ngủ đi. Rộn sáng hết mưa tao treo cây bạc hà bắt cho con sáo mà nuôi. Mấy con chim con lớn rồi. Chặt lưỡi hí, cho ăn ớt hí, nó noái vui lắm.

Hắn nói xong đứng dậy.

- Thôi đi ngủ. Tao buồn ngủ rồi. Đi ngủ. Tắt đèn.

Đông Nghi nhìn dáng thằng Rọm lui cui dọn dẹp cái sập gụ để ngủ. Nàng biết không thể nào nói gì hơn đành đi vào phòng. Đông Nghi nằm đè lên cái chăn, trên cả cái cặp da, cảm thấy mình đang mạo hiểm đi vào một đoạn đường mà không biết nó sẽ như thế nào. Mũi lòng. Đông Nghi khóc vùi. Ngoài vườn cành lá giao động như xao xuyến, thậm trách Đông Nghi ham chuyện tình yêu, phụ rầy bè bạn, Đông Nghi lại khóc.

Sáng sớm hôm sau. Đông Nghi dậy sớm. Cả đêm nàng cứ hồi hộp sợ mình ngủ quên đi rồi trễ mất giờ hẹn. Đông Nghi cũng không dám để đồng hồ báo thức. Nàng đi rửa mặt, đánh răng, gặp thằng Rọm, Nghi làm như không có chuyện gì xảy ra. Thằng Rọm thấy Nghi dậy sớm thì hơi ngạc nhiên hỏi:

- Dậy làm chi đó, đi học hả. Nì, mạ chưa cho nghe. Hết tuần mạ mới cho đi học. Mạ dẫn đi học chứ không đi một mình.

Đông Nghi cố mím nụ cười thật tự nhiên:

- Không mô. Tự nhiên ngủ không được rồi dậy rửa chớ có đi học mô, Rọm đi chợ không?

- Có.

Đông Nghi đoán chắc rằng khi đi chợ thế nào thằng Rọm cũng khoá cổng lại rồi mới đi. Nhưng chắc thằng Rọm cũng không đi trước 9 giờ. Đông Nghi nghĩ cách để trốn ra khỏi nhà. Cái cửa nàng dẫu dưới chiếu mà không có lúc nào có thể cửa chấn song được, Đông Nghi nghĩ được cách trốn đi hết sức tài tình, thằng Rọm không tài nào biết được. Nàng giả vờ che tay ngáp rồi nói:

- Buồn ngủ ghê. Tự nhiên đêm ngủ không được bây chừ buồn ngủ.

- Đi ngủ tiếp đi, ai mượn thức.

- Ủ, tui vô buồng học bài rồi đi ngủ. Trưa nhớ kêu tui dậy ăn cơm nghe.

Thằng Rọm gật đầu, Đông Nghi đi vào buồng đóng cửa lại. Nàng lấy cái ra dô vắn lớn rồi tìm lưới cửa cửa một đoạn song cửa. Thằng Rọm nói vọng vô là ngủ mà vắn hát hồng diếc lỗ tai mần răng ngủ. Đông Nghi nói tắt rồi, đi ngủ đây. Nàng nằm một lát ở giường cho thằng Rọm tin rồi dỡ song cửa chuôi cái cặp ra vường. Nàng leo ra được cửa sổ rồi gài song cửa gãy lại như cũ mới mặc áo dài, Đông Nghi nhìn quanh khu vườn, mắt rướm lệ. Nàng cắn môi đi tới bên bờ rào đã trở sẵn nghe ngóng bên ngoài không có ai, Đông Nghi chui vọt ra.

Nàng đứng thẳng người, phui lá cây khô bám trên túi, vuốt lại mái tóc, nhìn lui nhìn tới không có ai, Đông Nghi thở phào nhẹ nhõm, nàng thông thả đi ra đường lộ.

Thấy một chiếc xích lô, Đông Nghi kêu lại rồi bảo đi lên ga, Đông Nghi cố xõa hết mái tóc ra đằng trước vai để che bớt khuôn mặt và cúi thấp nón. Xe qua khỏi cầu ga rồi Đông Nghi mới yên tâm. Giờ này chắc thằng Rọm chưa hay gì hết, và mẹ còn đang ở bên cửa hàng, Đông Nghi trả tiền xe đi vào quán. Nàng nhìn đồng hồ mới hơn tám giờ, Tuấn chưa đến, chắc chàng nghĩ còn sớm quá chăng. Đông Nghi tìm một bàn khuất nhất, ở trong góc rồi ngồi quay lưng ra ngoài. Quán ít khách lắm và may mắn không có ai quen. Đông Nghi gọi một chai nước ngọt ngồi uống. Nàng chờ cho tới gần 9 giờ Tuấn vội vã đi vào quán.

Nhìn chiếc va ly Tuấn xách ở tay, Đông Nghi thấy tim mình đập loạn xạ. Thôi mình đã liều lĩnh, đã đi tới bước đường cùng rồi. Tuấn đặt va ly xuống đất kéo ghế ngồi bên cạnh Nghi, chàng nhìn vào mặt người yêu sừng sốt:

- Nghi, sao mặt em tái ngắt vậy, em sao thế?

Đông Nghi đưa tay lên ngực cổ trần an và nàng đau nhẹ nhẹ. Tuấn hiểu được sự lo sợ đau đớn của người yêu, không dằn được mến thương chàng đưa tay cầm chặt tay người yêu giọng xúc động:

- Em, anh biết làm sao bù đắp tình yêu em dành cho anh...

Đông Nghi cố giữ cho nước mắt khỏi rơi. Nàng nói không ra tiếng:

- Anh, tàu sắp chạy chưa?

- Chắc 9 rưỡi, gần 10 giờ tàu mới chạy. Em, đừng sợ.

Đông Nghi liếc nhìn ra đường mặt nàng nhợt nhạt trông tiêu tụy hết sức, Tuấn cố an ủi:

- Không bao nữa, mình hết lo lắng, khổ đau nơi thành phố này. Em có đủ can đảm

không?

Thấy Đông Nghi làm thỉnh và nhìn mình như mất hết tinh thần, Tuấn muốn ứa nước mắt:

- Em, anh không muốn em hy sinh cho anh quá. Đi với anh, em cũng sẽ khổ vì anh nghèo lắm...

Đông Nghi cắn môi. Nàng không đủ sức để gạt đầu nữa. Bao nhiêu hình ảnh đang quay cuộn trong đầu óc nàng. Một lát nữa thôi, rồi xa vời hết, mình đi tới một phương trời nào hờ anh?

Phương trời nào thì em vẫn khổ đau, vẫn ân hận.

Em đã tàn ác với mẹ còn hơn mẹ tàn ác với em nữa. Em đã hư hỏng hơn bất cứ kẻ nào hư hỏng, Đông Nghi muốn con tàu đến giờ rời ga khởi hành ngay, để trên toa tàu, nàng được gục đầu vào vai Tuấn, được khóc như mưa, và sau cơn mưa nước mắt đó, mọi chuyện là sự đã rồi, Nghi sẽ trở thành một con người khác, một tâm hồn khác.

Nhưng khi tiếng còi xe rú lên, Đông Nghi như người hụt chân, nàng bám lấy vai Tuấn như sợ sẽ ngã gục xuống đất và không bao giờ ngồi dậy nữa. Tuấn thấy Đông Nghi đau khổ quá, chàng không cầm lòng được:

- Hay em trở về, anh đưa em về nhà.

Tiếng đưa em về nhà do Tuấn nói ra làm Đông Nghi chột tỉnh, mạ sẽ về ngôi nhà đó.

Bao nhiêu tiếng tăm nữa, làm sao nàng sống cho nổi.

Mạch máu Đông Nghi chạy rần rần, tay chân nàng bỗng cứng ngắt như cành cây, nàng rời vai Tuấn, đứng thẳng người dậy.

- Không không. Em theo anh.

Đông Nghi không ngồi yên được nữa, nàng nhấp nhòm chỉ mong cho tới giờ tàu chạy.

Không thì nàng sẽ đổi ý, sẽ trở về, sẽ sống như một con dỏ khùng dỏ điên, Tuấn đoán biết những ý nghĩ của người yêu, chàng cố dịu dàng khuyên nhủ.

- Em nghĩ lại đi, em không ân hận chứ.

Đông Nghi lắc đầu, Tuấn cầm tay nàng:

- Tội nghiệp em tôi quá.

Đông Nghi lấp bắp:

- Mình lên tàu đi anh. Sao em thấy sợ quá.

Tuấn tin tưởng:

- Bây giờ hết sợ rồi. Không còn gì phải lo nữa.

- Nhưng sao lòng em nóng như lửa đốt như rì anh ơi.

Tuấn vỗ về:

- Tại em quyết định một chuyện ngoài sức chịu đựng của em, Nghi ơi, can đảm lên.

- Em run quá ni anh.

- Em sợ gì?

- Em sợ mẹ biết.

- Sáng em đi có ai hay không?

- Không, mẹ bên cửa hàng.

- Vậy thì chả có sao đâu. Sắp tới giờ rồi.

Một giọng đàn bà Huế nói ở đằng sau, Đông Nghi giật mình, nàng nghe quen quá, nhưng may không phải. Một người nào đó giọng giống nhau. Đông Nghi lo lắng, nàng bỏ nhà đi gần hai tiếng đồng hồ liền rồi, không khéo thằng Rọm phát giác ra, nghĩ thế, Đông Nghi đứng dậy:

- Mình ra ga đi anh.

Tuấn nhìn đồng hồ tay:

- Gần mười giờ rồi ư, mình đi.

Tuấn gọi nhà hàng trả tiền rồi xách va ly ra trước, Đông Nghi ôm cặp đi sau, nàng không dám đi song song với Tuấn. Nàng đã trù tính nếu gặp người quen nàng sẽ nói là mình đi đưa bạn, Đông Nghi băng qua sân nhà ga, đến phòng đợi.

Phòng đợi đã đông nghẹt. Bên ngoài phòng đợi, phía sau nhà ga con tàu đen dài đã nằm đợi sẵn, nhưng chưa có hành khách nào. Tuấn chen vào hỏi giờ, khi trở ra mồ hôi trên mặt chàng nhễ nhãi mặc dù trời đang se lạnh. Tuấn cho biết còn mười lăm phút nữa mới lên tàu. Nghi đề nghị là nên ra quán ngồi chờ sợ ở đây gặp người quen. Mười lăm phút nữa chắc khi tàu đi cũng phải tới nửa giờ. Nghi nghĩ là nàng nên lên tàu phút cuối.

Nhưng khi Nghi vừa ra khỏi cửa nhà đợi thì gặp O Cau. Thấy Nghi, O không nói gì hết mà lờ đi. Nghi cũng cố giữ bình tĩnh đi thẳng ra quán ngồi, nàng sợ Tuấn lo, không dám nói cho Tuấn biết nàng gặp người quen. Nghi cũng nghĩ là O Cau không làm sao biết việc nhà mình được, và sẽ tưởng nàng đi chơi hay đưa bè bạn.

Một lát sau, tiếng còi tàu dục khách lại hú lên. Đông Nghi yên tâm, nàng mạnh dạn ôm cặp đi với Tuấn tới phòng soát vé, rồi lên toa tàu hạng nhất với Tuấn. Tuấn giựt cái cặp vắt lên giường sắt, hai người đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài, những con đường sắt chạy

xuyên qua nhau, một con đường sắt bỏ không cỏ lùn mọc đầy.

Phía xa hơn là chiếc thành xây cao bất, nhà ga cách biệt với thành phố. Tuấn dịu dàng quàng tay qua vai nàng:

- Em.

Nhưng Đông Nghi vẫn đứng yên. Trên đám cỏ xanh che kín con đường sắt cũ, những toa tàu chở bao hình ảnh đang đi qua, có mái trường, có vườn cây, có khuôn mặt Tỷ Muội và những giọt nước mắt của mẹ, Đông Nghi dơ tay chùi nước mắt. Có tiếng lục đục đằng sau, mỗi phòng ở toa hạng nhất có giường, cứ hai giường chồng lên nhau và phải treo một cái thang sắt nhỏ. Chắc có người vào. Nhưng Đông Nghi vẫn không quay lại, dù sau lưng mình là ai, phút này cũng không liên can gì tới Nghi nữa.

Nhưng liền lúc đó Đông Nghi nghe thấy tiếng ồn ào, tiếng ồn ào xua đuổi từ toa này tới toa khác. Rồi tiếng ồn ào đứng ngay sau lưng nàng:

- Mô, Mô O Cau thấy nó toa mô.

Giọng nói làm Đông Nghi nghe xong muốn khụy xuống làm cái đầu Đông Nghi như bị ai xoay lại. Đôi mắt nàng chạm ngay mặt mẹ đang nhìn vào. Rồi O Cau, thằng Rơm, rồi ông Bò Đào lẩy bẩy đứng sau lưng mẹ, Đông Nghi chết cứng, nàng mở to hai mắt, mặt không còn chút máu nào. Tuấn phải đưa tay đỡ lấy nàng, nhưng Đông Nghi không ngã xuống. Thôi, tất cả chuyện lại xảy ra, thêm một biến cố nữa, Đông Nghi cố gồng mình chịu đựng. Bà Phúc Lợi nhìn thấy Đông Nghi rồi, khuôn mặt bà nửa mừng, nửa giận, đôi lúc như méo đi, rồi bà bật kêu lớn:

- Nghi.

Rồi như có ai xô đẩy bà, bà chạy tới chụp lấy Đông Nghi, giữ chặt tay Đông Nghi, miệng la bãi bãi:

- Cứu tôi với. Cứu tôi với.

Ông Bò Đào đập vai O Cau:

- Chạy đi, biểu tàu khoan chạy, khoan chạy, khoan chạy...

Bà Phúc Lợi vừa lôi Đông Nghi ra khỏi toa tàu vừa chửi rủa:

- Cha mẹ mi, mi quyền rũ con gái tao, tao bỏ tù, tao bỏ tù.

Tuấn vẫn giữ chặt vai Đông Nghi, mặt chàng cũng tái ngắt vì tức giận, Đông Nghi thấy thiên hạ bu lại xem đông quá, nàng bật khóc:

- Mẹ thả ra rồi con đi. Làm quá con cần lười con chết cho mà coi.

Bà Phúc Lợi thả tay con ra, rồi bà òa khóc.

- Con ơi, con thương mẹ, con thương mẹ. Mẹ lạy con. Về với mẹ.

Tiếng còi tàu lại rú lên, rồi tiếng máy nổ. Máy người nhân viên hỏa xa chạy lại:

- Thôi, xin xuống đất mà phân xử. Đến giờ rồi.

Họ xô đẩy đám người đang bu quanh. Rồi quay lại phía Đông Nghi và Tuấn hỏi:

- Ai, ai bị bắt giữ lại đây.

Bà Phúc Lợi chỉ Đông Nghi:

- Các ông ơi, các ông bắt em nó xuống giùm.

Đông Nghi thấy không còn cách nào nữa, nằng nhào lại ôm lấy Tuấn:

- Anh ơi, em không sống được nữa.

Tuấn một tay xách va ly, một tay với lấy cái cặp của Nghi đưa cho O Cau rồi dìu Đông Nghi đi ra khỏi toa tàu hạng nhất. Bà Phúc Lợi, thằng Rộm, O Cau, và ông Bồ Đào đi theo sau. Tuấn vẫn giữ chặt vai Đông Nghi.

Chàng muốn nói, bất cứ một điều gì, nhưng Tuấn không biết mình nên nói gì, và chàng không còn gì để nói. Mà im lặng cũng không được, Đông Nghi gục đầu một bên vai Tuấn, mặt nhợt nhạt như không còn chút sinh khí nào, ông Bồ Đào đứng im, bà Phúc Lợi đứng im. Không ai mở miệng nói được nữa. Bà Phúc Lợi vừa gào khóc, la hét đó, bây giờ bà cũng cứng đờ như người gỗ. Bỗng trong không khí như nghẹt thở đó, tiếng khóc của Đông Nghi bật lên. Tiếng khóc trồn lu, xối xả như những cơn mưa lớn không bao giờ muốn dứt, tiếng khóc mùi mẫn chín mùi sự khổ đau làm Tuấn xót xa như có ai xát muối trong dạ. Tiếng khóc làm ông Bồ Đào co người lại như sắp biến mất trong bộ áo vét tông màu xám trịnh trọng.

Tiếng khóc cũng thôi kéo được tay chân bà Phúc Lợi động đậy, bà đưa tay ra dẫn Đông Nghi về phía mình rồi bà cũng khóc, giọng khóc của bà đứt quãng như bị những lời kể lể không phát ra tiếng cắt ngang.

Giữa lúc tiếng khóc của hai mẹ con như hai điệu nhạc chọi nhau cố hòa lẫn thì tiếng còi tàu cất lên. Đoàn tàu đã ra khỏi sân ga, tiếng máy xình xịch ba đầu còn lùng bùng trong tiếng khóc, bỗng cất hơi bay cao, xa tít rồi mất hẳn. Đông Nghi nín khóc, nằng mở mắt

nhìn Tuấn nàng bắt gặp đôi mắt Tuấn nhìn mình, Đông Nghi mỉm lòng, nước mắt lại trào ra và nàng muốn ngất xỉu.

Nghe tiếng còi tàu đã xa, không gian đã hút tiếng máy, sự lo lắng như được trút hết trong lòng, bà Phúc Lợi là người thở phào nhẹ nhõm đầu tiên, rồi đến ông Bồ Đào, cuối cùng là thằng Rọm tới trước Đông Nghi:

- Nghi, đi về thôi Nghi.

Hình như từ lúc đầu tới giờ này, thằng Rọm mới mở miệng nói. Lúc này không ai có đủ quyền hành động hơn thằng Rọm nữa. Thằng Rọm cầm tay Đông Nghi, bà Phúc Lợi buông Nghi ra, và thằng Rọm lôi nàng đi xềnh xệch:

- Thôi đi về.

Rồi hai ba bàn tay đẩy Đông Nghi đi về phía trước. Chiếc xe đen đuôi của ông Bồ Đào đã nằm trực sẵn từ bao giờ. Cánh cửa mở ra, Đông Nghi bị đẩy vào rồi mọ leo lên ngồi bên cạnh, Nghi ngồi giữa mẹ và thằng Rọm, O Cau ôm cái cặp của Nghi ngồi bên cạnh ông Bồ Đào, và cánh cửa xe đã được đóng lại.

Lúc này Đông Nghi mới chợt tỉnh. Nàng gạt vai mẹ nhìn ra cửa. Giữa sân ga trống trơn, Tuấn tay xách va ly, đứng cô độc giữa sân ga rộng nhìn về phía xe Đông Nghi. Đông Nghi khóc òa khóc lớn, nàng vùng vẫy định mở cửa nhảy xuống nhưng mẹ và thằng Rọm đã giữ chặt vai nàng. Đông Nghi đưa tay ngoắc mãi, nàng thấy Tuấn dậm vài bước rồi lại đứng yên dáng chàng mảnh mai và buồn thảm quá, Đông Nghi nức nở: Tuấn ơi, Tuấn ơi... Chiếc xe đã rồ máy chạy, nàng chỉ còn kịp nhìn thấy Tuấn dơ cánh tay lên, chạy tới vài bước, rồi những hàng cây chạy ngược bên đường đã cắt mất sân ga, bầu trời và Tuấn. Mùa đông vẫn còn, bầu trời vẫn nặng trĩu sao không mưa xuống đi mà chỉ để một mình con mưa nước mắt của Nghi tưới ướt thành phố.

Nghi mệt lả người, nàng tựa đầu vô thành xe, nhắm mắt. Nàng cố nín không khóc, nhưng nước mắt như một mạch nước, cứ trào ra mãi, nước mắt chảy ước từ cổ suốt tới chân nàng, và giòng nước nhỏ, nóng hổi đang lạnh dần tới nơi chỗ sân ga Tuấn đứng.

Xe tới nhà lúc nào Đông Nghi cũng không hay nữa. Khi nghe tiếng cửa xe mở, Đông Nghi chưa kịp mở mắt thì đã bị hai bàn tay mạnh dạn lôi ra xe. Bàn tay thằng Rọm đó chắc, nhưng không phải, hai bàn tay của mẹ. Đông Nghi bị lôi tuột vào nhà và đặt ngồi trên chiếc ghế, Đông Nghi nhớ lại nơi chiếc ghế này mình cũng đã chịu một trận đòn thừa sống thiếu chết. Trận đòn đó ước gì bây giờ được đón nhận. Mình sẽ tê dại đi trong nỗi

đau đớn thể xác, để không còn nhớ gì nữa hết. Để chết đi, hình ảnh Tuấn trở vợ giữa sân ga làm lòng Đông Nghi luôn luôn như bị con dao nhọn đâm vào, lưỡi dao vẫn găm trong ruột và sự cử động làm Đông Nghi đau đớn. Mạ làm chi nữa, mạ làm đi, mạ đánh đi, đập đi, đập cho chết. Không, Tuấn còn đứng đó, nhất định chàng cũng không đi đâu nữa.

Tuấn ơi, đợi em chết cho xanh mồ rồi hãy đi nhé. Em chỉ yêu có anh; này mẹ, này cha, mẹ độc địa, cha ham vui bỏ con một mình. Tuấn ơi, đợi em, em chống tất cả chống cho huyệt hơi, cho chết. Anh khóc bên mồ em, lấy nước mắt tưới cho cỏ thêm xanh nhé. Đông Nghi lẳng mạn hơn bất cứ sự lẳng mạn nào, Đông Nghi muốn biến thành cả hổ cái nữa... Sự đau đớn và thù hận làm mắt nàng mở lớn. Trước mặt nàng, bà Phúc Lợi đang gằm gằm nhìn nàng chắc mạ chực nhớ hình phạt. Ông Bò Đào hôm nay khuôn mặt nghiêm trang đến nỗi đang khóc lóc, Đông Nghi cũng cảm thấy hết sức khôi hài. Chỉ có thằng Rọm còn nhìn Nghi với đôi mắt yêu thương thôi. Nhưng thằng Rọm rồi cũng thế, không biết ai đã chỉ, đã phát giác ra sự đi của mình. Đông Nghi thấy mình phải làm một cái gì chứng tỏ là mình đã bước đường cùng không biết sợ không biết đau đớn nữa. Đông Nghi nhìn chăm chăm vào mặt mọi người, rồi nàng cười gằn:

- Đó chừ chém giết chi thì chém đi.

Bốp, một tát tai như trời giáng đánh vào bên má Đông Nghi, Đông Nghi lão đảo nhưng cố gượng lại được. Hai mắt nàng nổ đom đóm, mắt Nghi nóng bừng, hai tai như đang bốc lửa. Nghi vụt đứng dậy. Con hổ cái đã tới, kêu lên, Đông Nghi nhào tới phía mẹ:

- Giết đi, giết đi. Con không sợ chết nữa.

- Giết mà chết hả, ừa, tao giết.

Bà Phúc Lợi chạy xuống bếp cầm con dao phay. Bà chạy qua chạy lại không ngừng la lối:

- Không chém mi thì tao chém tao đứt họng tao chết.

Ông Bò Đào chạy lại dẫn con dao. Ông ôm chặt lấy bà Phúc Lợi. Đang đau đớn tuyệt vọng cùng độ, thấy cảnh đó Đông Nghi vẫn muốn nổi sùng, nàng cười gằn nói ác:

- Còn chôi cái. Mạ đi lấy trai, làm răng con không theo trai.

Nói được một câu, bao nhiêu thù hận, oán hờn thoát ra theo hết. Đông Nghi không còn thấy khổ đau nữa. Lòng nàng trống rỗng như một quả bóng đã xì hết hơi. Còn ông Bò Đào và bà Phúc Lợi thì đứng sững lại. Con dao trên tay bà Phúc Lợi rơi xuống, tay chân bà run lên như con thằn lằn đứt đuôi. Mặt bà đang tái bồng tím ngắt lại, bà như sắp hết

thở, sắp chết đến nơi rồi...

- Mi... Mi... Mi...

- Hừ, vậy mà khi còn ở trên ga thì mạ lạy con lạy con, con về với mạ. Tại sao mạ dụ tui. Mạ bắt tui về để trả thù nữa, giam tui vào ngục để đầy đoạ nữa. Đông Nghi thấy lửa hận bốc lên tràn đầu, nàng nói tiếp:

- Nói mạ cũng theo trai, thằng cha Bò Đào đó.

- Mi mi nói ai... mi nói ai...

Đông Nghi bỗng thấy mình đã thắng lợi, đã rửa được thù với mạ là rửa được thù với cái xứ Huế thành kiến cổ hủ ni rồi, Huế ni, mở mắt mà xem tao cho nó nổ. Nổ cái bùng, nổ tan hoang nổ rồi chìm luôn như trận động đất, Đông Nghi quay lại nhìn ông Bò Đào, đây khuôn mặt của thảm cảnh đây, Đông Nghi nhỏ bãi nước bọt xuống đất:

- Thằng cha già vô hậu tể đợi nó chưa cút đi cho rồi, đứng đó mần chi nữa.

Ông Bò Đào không nói gì, chả há miệng ra mà nhìn Đông Nghi. Đông Nghi cầm chặt một nắm tóc mình như muốn rút ra, nghiến răng:

- Đồ điểm đực. Đồ dụ dỗ phá gia cang người ta.

Đông Nghi nói xong là sẵn sàng chờ đợi. Chắc ngày hôm nay ta sẽ chết, anh Tuấn ơi, không chết cũng không bao giờ còn đi được với anh, chả bao giờ còn mở mắt nhìn thấy thành phố này. Sống làm răng được nữa. Đông Nghi muốn bứt hết áo quần la hét như một người điên, nhưng sao cái đầu óc vẫn hần học, vẫn tỉnh táo, vẫn quanh quắc vì mối tình tan vỡ bất ngờ kia. Nàng nhìn mẹ chờ phản ứng. Một cái tát, một cái xô nhũn hay lưỡi dao đâm ngọt vào ngực. Ngực đây, đâm đi, nhưng kia mẹ đang từ từ ngã xuống, như xương sống vừa cong lại và bật ra, mẹ lăn đùng xuống đất.

- Trời ơi, trời ơi là trời.

Bà Phúc Lợi rên rĩ rồi lăn lộn, rồi khóc lóc. Con ơi là con, chồng ơi là chồng. Chồng ơi, răng chừ mới gọi chồng, răng không gọi trai tra đứng hơi nơ, ông Bò Đào. Bò Đào cái tên đẹp đẽ, hoa bướm đúng như con người như tư cách của ông ta. Thằng Rộm thấy bà Phúc Lợi ngã xuống cũng la lên:

- Trời đất ơi trời đất ơi. Chết cả nhà. Chết hết. Có mô mà khổ ri trời.

Đây là lần đầu tiên Đông Nghi thấy thằng Rộm méu máo khóc. Đông Nghi hơi động lòng. Nhưng khi thấy ông Bò Đào đỡ mẹ dậy thì nàng lại nổi sùng ngay. Ông Bò Đào

đỡ bà Phúc Lợi trong tay, tiến tới trước mặt Đông Nghi, mặt ông thều nhão như người sắp bị đưa ra máy chém. Ông đứng yên lặng trước mặt Nghi, tay vẫn đỡ bà Phúc Lợi. Nghi mở lớn mắt nhìn. Cái gì nữa đây? Trò chơi nào nữa. Nhưng đâu can gì, trò chơi nào đối với ta lúc này cũng vô nghĩa, kể cả cái chết.

Bên vai ông Bò Đào mẹ bắt đầu khóc. Tiếng khóc của mẹ sao bỗng dung đầy tủi hận như vậy kia? Tại sao ông Bò Đào cũng ứa nước mắt. Họ không giết mình nữa hay sao đây?

Đông Nghi mím môi, tàn nhẫn nói:

- Tôi hỗn với mạ, với bác, mạ với bác giết tôi đi.

- Không, không Nghi ơi, nghe bác nói nì.

Ông Bò Đào không nói tiếp được và ông cũng sụt sùi như con gái nhẹ dạ thương tiếc đời mình. Bà Phúc Lợi đã bớt run rẩy, bà đứng thẳng được tay vịn vào vai ông Bò Đào.

- Anh để tôi nói cho nó hiểu.

- Không để tui nói.

- Không, đừng đừng.

Mẹ gạt ông Bò Đào ra, rồi tiếng lại phía Đông Nghi. Bàn tay bà cố gắng cầm lấy tay nàng, nhưng không ngừng run rẩy:

- Con biết con vừa nhiếc mắng ai đó không?

Nước mắt bà lại tuôn ra như sỏi, khuôn mặt của mẹ như báo hiệu một sự khổ đau vô bờ, sức chịu đựng của bà như đóm lửa bùng dễ tắt lịm. Đông Nghi chợt ngơ ngác:

- Con nói bác Bò Đào. Bác làm con xa mạ.

- Con thù bác lắm hì?

Đông Nghi quắc mắt:

- Con thù lắm, con thù hết.

Nàng toan vùng vẫy, toan nổi điên. Nhưng tiếng của mạ như một thanh sắc lớn rơi trúng mình nàng và làm dẹp đi.

- Đó là cha con.

Đó là cha? Ông Bò Đào là cha tôi? Trời đất quỷ thần hỡi. Ông Bò Đào đạo đức giả, phục phịch thịt mỡ, ngu ngốc, đáng chửi đó là cha của tôi? Đông Nghi không còn thấy gì trước mặt nữa hết. Nàng ngồi phịch xuống ghế. Bà Phúc Lợi cũng ngồi phịch xuống ghế. Thằng Rọm đưa tay lên sờ ngăn tiếng kêu. Căn nhà như đảo lộn, đồ vật đảo lộn

và Đông Nghi ngồi ù lỳ trong sự đảo lộn đó. Tai nàng không nghe gì, tâm nàng băng cứng.

Căn nhà quay, bà Phúc Lợi quay, ông Bồ Đào quay, nàng quay theo. Quay mãi, quay mãi, cho tới khi rơi cái bịch xuống đất, Đông Nghi mới bình tĩnh lại. Nàng ngồi trên chiếc ghế và muốn quay nữa muốn điên đảo nữa, nhưng đầu óc nàng như vừa được chiếc đũa thần nào thức tỉnh. Ông Bồ Đào mặt nôn nao chờ đợi, bà Phúc Lợi tay chân còn run, nhìn Đông Nghi trân trối. Đông Nghi chỉ ông Bồ Đào:

- Cha con đây?

- Cha con đó.

Đông Nghi chùi nước mắt, chỉ lên bức ảnh:

- Còn ông cha ni của ai?

Bà Phúc Lợi lắc đầu, Đông Nghi lại nhìn ông Bồ Đào:

- Ông là cha của tui?

Ông Bồ Đào gật đầu, ông tiến thêm một bước tới gần Nghi, bàn tay ông cầm lấy tay Nghi. Nhưng Nghi đã vùng dậy, nàng chụp cái cặp đang vắt lẫn lốc trên bàn mở tung ra. Quần áo, những đồ vụn vặt rơi tung toé xuống đất. Đông Nghi tìm phong bì thơ, nàng lôi ra hai cái ảnh, một cái của bà ngoại, một cái của người đàn ông mà lâu nay nàng vẫn ngỡ là cha mình, Đông Nghi ngấm khuôn mặt trong ảnh rồi nàng xé nát vụn. Vậy là hết.

Nàng hét lên:

- Đừng ai tới gần tôi hết. Đừng có tới gần.

Đông Nghi la hét, cố gắng hết sức bình sinh để la lên. Rồi nàng gục mặt xuống bà. Nàng nghe tiếng mẹ khóc nức nở, tiếng ông Bồ Đào sụt sịt, và không còn can đảm để hung dữ được nữa, Đông Nghi trở về với hình ảnh Tuấn ở sân ga, và nàng cũng khóc nức nở.

Cả ba người khóc lâu lắm, chỉ có điều mẹ con Nghi khóc ra tiếng, còn ông Bồ Đào khóc âm thầm. Ngoài vườn, những cơn gió cuối mùa còn đủ lạnh lẽo quét lên những ngọn cây, những cành nhỏ kêu rào rào, và những cành khô gãy rãng rạc.

Đông Nghi khóc một hồi lâu, nàng dịu lại. Tất cả cũng đã qua rồi, con tàu mới đó, tiếng còi mới đó, bây giờ cũng đi mất trong hư vô. Hình ảnh Tuấn trơ vơ nơi sân ga, hốt hoảng đơm theo chiếc xe chạy, mới đó mà cũng chỉ còn trong trí nhớ. Cả phút điên cuồng của Nghi cũng qua mất rồi. Mở mắt ra Nghi sẽ thấy mẹ, thấy căn nhà, thấy lại đồ vật cũ, cùng một khuôn mặt cũ mà mới tinh: ông Bồ Đào. Đông Nghi thảng thốt: Ông ơi, ông

làm cha tui hồ mô rứa?

Lâu lắm, Đông Nghi mới thấy tiếng chân đi đến gần. Mẹ hay ông Bồ Đào đây. Đông Nghi thấy đầu mình được nhắc lên rồi một chiếc mùi xoa được đưa lên lau mặt mũi nàng. Ai đó, Đông Nghi mở mắt. Không phải khuôn mặt mẹ, cũng không phải khuôn mặt ông Bồ Đào, mà là thằng Rọm. Đông Nghi ôm chầm lấy thằng Rọm, nàng khóc nức lên, nước mắt thằng Rọm cũng chảy xuống, rơi trên má nàng nóng hổi.

Ông Bồ Đào tiến lại, nói với thằng Rọm:

- Để đó cho tôi.

Ông tiến lại toan đỡ Đông Nghi, nhưng thằng Rọm đã gạt ông ra, giọng còn nghẹn ngào nước mắt:

- Đừng ai đụng đến nó.

Ông Bồ Đào đứng yên, mẹ ngồi yên. Thằng Rọm đỡ Đông Nghi dậy, rồi dìu Nghi vào phòng:

- Vô nhà nằm nghỉ. Đi với tao.

Đông Nghi ngoan ngoãn theo. Cánh cửa phòng đóng lại. Nghi nằm yên trên giường. Thằng Rọm đắp chăn kín người cho Nghi, rồi hẩn đóng cửa sổ. Căn phòng tối mờ. Đông Nghi thấy thằng Rọm ngồi bên giường, lặng lẽ khóc. Đông Nghi đưa tay cầm chặt bàn tay nhẵn nhéo, thô cứng của thằng Rọm đặt lên mặt mình:

- Rọm ơi, thương con không?

Tiếng con Đông Nghi nói như phát ra từ đáy lòng, nó phát ra cùng hai giọt nước mắt trong veo như hai giọt thủy tinh. Thằng Rọm gạt đầy, hẩn lấy khăn thấm nước mắt cho Nghi rồi đứng dậy:

- Thôi, đừng khóc nữa nghe.

Đông Nghi nhìn thằng Rọm đi ra khỏi cửa. Tiếng khóc của mẹ bên ngoài mỗi lúc một ai oán. Đông Nghi nhớ lại hôm bà ngoại chết, nhà cũng đầy tiếng khóc như thế. Đông Nghi nhắm mắt: Hay mình chết rồi? Không, mình chỉ sắp chết mà. Đông Nghi nhìn thấy lại hình ảnh đám tang bà ngoại những đèn nhang, chiếc hòm sơn đỏ chót cùng gương mặt bà ngoại Nghi nhìn lần cuối, Nghi có cảm tưởng mai một đây, nàng cũng nằm chết như thế, trên chiếc giường này. Phòng Nghi cũng đầy nhang và nến.

Nghi nằm như thế rất lâu. Khi nàng mở mắt, cánh cửa sổ đã bị gió đẩy ra một cánh.

Khúc song cửa nàng cửa đã bị ai lấy mất. Đông Nghi nghĩ tới một cánh chim, bay từ

trong một chiếc lồng nhỏ hẹp thoát lên trời. Nơi khúc song cửa bị cưa một nhánh cây trơ trụi lá, nhưng ở nơi những mắc lá đã ló lên những chồi non, xanh mơn, Đông Nghi ao ước mình được chui qua cánh cửa sổ, chui ở chỗ bụi cây góc vườn, để đi đến sân ga một lần nữa.

Có tiếng đẩy cửa, Đông Nghi thấy ông Bồ Đào đi vào, nàng nhắm mắt quay mặt vào tường. Nghi nghe thấy tiếng kéo ghế. Có lẽ ông Bồ Đào đã ngồi xuống đó. Ông ngồi im lặng như thể được bao lâu cho biết. Nàng lại nghĩ tới Tuấn. Không biết bây giờ Tuấn làm gì? Tuấn đang đi lang thang ở đâu? Làm sao cho Tuấn hiểu được trong gia đình nàng đang có chuyện kinh khủng. Kinh khủng lắm. Ông Bồ Đào là cha mẹ, anh Tuấn ơi. Nàng muốn quay lại nhìn mặt ông Bồ Đào, nhìn thật kỹ để tìm hiểu tại sao ông Bồ Đào cha của mình được. Nhưng Đông Nghi không có can đảm.

Nàng ao ước đêm tối xuống mau, để nuốt mất nàng.

Đông Nghi nghe lá cây trong vườn như rạt rào, reo vui một cách ngu xuẩn.

Đông Nghi thấy nước mắt mình lại trào ra, mí mắt Nghi trĩu xuống và Nghi thấy buồn ngủ kỳ cục. Nàng ngủ lúc nào không hay nữa.

Nàng mơ thấy những giọt nước mắt của mình biến thành những quả bong bóng màu, bay cao, cao mãi. Và ông Bồ Đào chạy theo, ông gọi, gọi hoài, nhưng những chiếc bong bóng vẫn cứ bay, cho tới lúc ông Bồ Đào biến thành một quả mù u, lăn tròn theo, và trong những quả bóng, có những tiếng cười vang xuống chế nhạo.

Đông Nghi thấy mình ngồi trên cây sấu đông, nàng rung mãi những giọt nước, và mưa trên cây sấu đông rơi ào ào rơi luôn những giọt nước mắt của Tuấn, và những giọt nước mắt cũng biến thành những chiếc bong bóng. Bong bóng bay đầy trời, có chiếc đã ra khỏi thành ph

Chương Kết

Ánh mặt trời sau một mùa đông dài lẫn trốn, hôm nay hiện ra thật lộng lẫy. Hiện ra trên những mái ngói sạch bóng, trên những vườn cây xanh, hiện ra trên chiếc sân rộng giăng những hàng giấy thép song song từ bờ rào đến miệng giếng, trên những hàng giấy thép, những áo màu bay lay lắt đưa theo làn gió xuân nhẹ.

Trước thềm nhà đặt đầy những chậu hoa thược dược, thằng Rọm đang ngồi lui cui thay mấy cây đại thọ vừa bị cắt bông để đem cắm vào bàn thờ buổi tối hôm trước. Sáng nay, có chị đàn bà gánh hoa từ trên Long Thọ xuống đi ngang qua nhà thật sớm, thằng Rọm đã gọi vào mua để thay thế những chậu cây cũ. Con Bông đang chạy ven bờ chèo tàu, nhón gót hái những sợi tơ hồng non muốt đang giăng mắc trên bờ chưa ráo sương ướt. Ngoài ngõ có tiếng chuông xa xích lô bấm cong cong, thằng Rọm dơ hai tay bần chùi vào đất quần rồi đứng dậy, lật đật đi ra cửa.

- Ai? Thằng Đậu hờ? Chi rứa?

- Nì, xe cái bình sành nì vô. Bên cửa hàng bà biểu chở về đó.

Thằng Rọm lạch bạch phụ với anh Đậu xích lô khiêng cái bình sành có hình nổi rồng phượng vô sân. Khi cái bình sành đặt nơi mái hiên rồi, anh Đậu xích lô hỏi thằng Rọm:

- Răng, bà đem chậu sành về mần chi rứa.

Thằng Rọm ngược mắt nhìn anh Đậu xích lô, nhăn mặt:

- Chắc đám cưới bà đó, bà đem về chung.

Anh Đậu tròn mắt:

- Nói thiệt hay nói chơi. Bà Phúc Lợi lấy chồng? Lấy ai rứa?

- Lấy một người đàn ông.

- Cái ông nị kỳ cục, ai giỡn, hỏi thiệt mà.

- Thì tui cũng nói thiệt. Răng mà các người tò mò quá. Hỏi mần chi. Hỏi để đi ra bán cho cả làng cả nước biết hí?

Anh Đậu dơ tay bịt miệng, vẻ hốt hoảng:

- Bậy nờ, nhà bà từ lâu phúc đức, ai dám nói xấu. Hôm trước con vợ tui...

Anh Đậu lại đưa tay che miệng. Nhưng thằng Rọm cười:

- Vợ anh nghe chuyện nhà ni chớ chi? Thiệt tao nói cho mi biết con chó ăn cứt mà thơm, người ta ăn cơm mà thúí...

Rồi không đợi anh Đậu nói thêm lời nào, thằng Rọm trở ra mấy chậu cây bông thọ đang trồng dở, ngồi xuống. Anh Đậu đội chiếc nón xích lô rách lên đi ra cổng:

- Thôi tui về nghe.

Thằng Rọm không trả lời. Nó bặn bắt một con sâu màu xanh bám trên lá cây vạn thọ. Nó lấy hai ngón tay bóp con sâu nát bét rồi chùi lên quần. Khi đã trồng hết mấy cây bông, thằng Rọm lại cúi tìm sâu tiếp tục bắt. Nó lượm được mấy con nữa, nó đặt trong vòng tay và cầm chặt lại.

Thằng Rọm mãi tìm sâu không để ý đến Tỷ Muội mở cổng rào đi vào. Khi tới gần, thằng Rọm thấy bóng quần trắng loáng thoáng, nó mới ngẩng lên:

- A, mi qua đó há?

- Mần chi rửa ông thằng Rọm.

Thằng Rọm phì cười:

- Con ni hay hí? Kêu chi lạ rửa.

Nhưng Tỷ Muội không để ý lời nói của thằng Rọm, nó chăm chú nhìn vào bàn tay thằng Rọm đang nắm chặt:

- Cầm cái chi rửa.

- Ni.

Thằng Rọm dơ bàn tay lên rồi mở ra. Tỷ Muội kêu thét lên rồi lùi lại một bước. Trong lúc bàn tay thằng Rọm đầy sâu xanh, có con nằm ngay đơ, có con còn ngúc ngoắc muốn bò. Thấy mặt Tỷ Muội tái xanh, thằng Rọm dọa:

- Sợ không?

- Sợ, sợ ông thằng Rọm ời, đừng dọa tui... tội tôi mà.

Thằng Rọm cười xoa rồi bóp mạnh tay cho đám sâu bẹp dúm hẵn, lượm miếng lá chuối

có rể vịn thọ rũ sạch đất lau tay.

Tỷ Muội đã hết sợ, nó hỏi:

- Có ai ở nhà không?

- Ai?

- Ai nữa.

Thằng Rọm cười:

- Đang nằm trong buồng. Chắc ngủ chưa dậy.

- Con quỷ ngủ dữ ác.

Tỷ Muội bỏ thằng Rọm chạy vào nhà. Nó chạm phải bàn thờ bà ngoại của Đông Nghi, mấy cây đèn cầy sắp đang cháy dở và mùi nhang thơm nồng. Tỷ Muội nhìn lên tấm ảnh người đàn bà già, rồi chạy tuột vào một căn buồng nhỏ.

- Nghi, Nghi. Ngủ chi dữ rúa.

Tỷ Muội thấy Đông Nghi nằm trong giường, mùng màn chưa cuốn. Nó vén mùng chui tọt vào ngồi bên bạn.

- Dậy, Nghi. Dậy nói chuyện ni cho nghe.

Đông Nghi quay lại, mắt tỉnh khô. Nghi đâu có ngủ, nàng đã thức dậy từ lúc sáng sớm nhưng lười biếng nằm dài đó thôi. Nghe Tỷ Muội nói có chuyện Đông Nghi thở ra:

- Nghe chuyện tao chưa đủ rãng nghe chuyện người ta nữa?

Tỷ Muội tiu ngui. Nó nhìn ra vườn, Đông Nghi ngủ mà không đóng cửa sổ. Nó nghe tiếng chim hót ngoài vườn và có tiếng cành lá lay động nữa. Nó hỏi bạn:

- Đã móc võng lại chưa?

- Rồi.

- Ra vườn chơi đi.

- Ủ, ra trước đi, đợi tao đi xúc miệng rửa mặt một chút.

Đông Nghi nhảy ra khỏi giường, Tỷ Muội không đi mà ngồi đợi nơi chiếc ghế nhỏ. Nó thấy trên bàn của Đông Nghi những tờ giấy vẽ nhăng nhít còn bừa bãi. Trên bàn có thêm một đồ chơi mới, một con búp bê tóc vàng, chân dính vào một cái bục tròn, khi Tỷ Muội xoay, nó nghe thấy một điệu nhạc thật êm đềm.

Một lát sau hai cô bạn đã ra ngoài vườn. Chiếc võng đã được giăng ra ở giữa cây sấu đông và cây hồng bì. Cây khế ngọt bị lẻ loi, Tỷ Muội nghĩ thế, và trước khi ngồi lên võng, nó vỗ vào thân cây khế và hái một đợt lá khế con cho vào miệng nhấm:

- Lá non ngọt rứa thê mi oi.

Rồi nó nhìn quanh vườn:

- Mau quá, mới đó mà mùa Xuân rồi.

Đông Nghi im lặng. Mắt nàng nhìn mông lung vào những tàn cây xanh, những đọt lá non, những chồi đang hé. Ngày nào những giọt mưa trên cây sầu đông đã rụng xuống, vậy mà bây giờ, trên những cành khô, lá non đã xanh tươi, vẻ dửng dưng không nhớ nhung. Chính mình cũng đã quên hết rồi rằng? Những điều đã ngoài thì quả là thật đúng. Tỷ Muội chợt nhìn thấy vẻ u buồn trên mặt bạn, nó lại tươi cười:

- Nghi, đừng có khóc nghe.

Đông Nghi mỉm cười choàng tay qua vai bạn. Nàng cảm thấy thương bạn ghê gớm. Tỷ Muội thật dễ thương, nó cũng bằng tuổi Nghi mà nó vô tư sung sướng quá.

Đông Nghi nhìn khu vườn, hôm nay vườn cây đã mang một bộ mặt mới lạ hẳn. Những ngày mùa đông mưa mù trời đất như đã chìm vào giấc mộng xa xưa nào. Và Đông Nghi cũng thấy mình nhón hẳn. Tay Nghi vẫn choàng qua vai Tỷ Muội. Tỷ Muội nép vào vai bạn:

- Nghi nghi học luôn thiệt há?

- Ừ.

- Tụi nó nói Nghi đau Nghi nghỉ vài ngày.

Đông Nghi cười, mắt mơ màng nhìn lên đọt cây:

- Cô giáo có nhắc gì Nghi không?

- Có, mấy cô hỏi thăm Nghi đau ra rã.

- Mình có đau ồm chi mô.

Tỷ Muội buồn bã:

- Rứa là từ nay Muội đi học một mình.

Đông Nghi nhìn vào mắt bạn, thấy mắt Tỷ Muội như rung rung sắp khóc. Đông Nghi cũng muốn khóc theo:

- Thiệt mình không biết mần răng để cựa quậy nữa Muội ơi.

- Răng chừ làm đám cưới.

- Chắc vài tuần.

- May áo mới chưa?

- Tuần trước ba tui đi Saigon mua mười mấy chiếc áo dài, chưa kể áo cưới họ may.

Tỷ Muội ngồi ngẩn ngơ. Đông Nghi cười lớn vỗ vào vai bạn:

- Mi nghĩ là tao bằng lòng lấy thằng Khanh vì lẽ chi?
- Mạ mi ép buộc chớ chi.
- Không phải, vì tiếng đàn ghi ta của hấn, mùa xuân hấn đàn trở lại tao nghe và mê luôn.
- Mê chi rứa?

Đông Nghi ghé vào tai bạn:

- Hấn có mùi hôi nách giống như con chi đó ở trường. Dù rằng hấn cũng có mùi vị đặc biệt.

Nói xong Đông Nghi rũ ra cười. Tỷ Muội cười theo nhưng thấy Đông Nghi vừa cười vừa chảy nước mắt ràn rụa, nó ôm chầm lấy bạn:

- Nghi, Nghi đừng khóc.

Đông Nghi đưa tay chùi nước mắt, vẫn chưa thôi cười:

- Không, không, tao mô có khóc. Mi biết không? Khi tao đi lấy chồng mạ tao khóc, ông Bò Đào khóc, thằng Rọm khóc, cây sầu đông khóc.

Rồi không dừng được nữa, Đông Nghi òa khóc thật. Nàng ngồi im, nước mắt chảy như mưa lã trên mặt lá cây. Tỷ Muội hốt hoảng định dỗ bạn, nhưng rồi nó cũng mũi lòng khóc theo bạn. Khóc một lúc, Đông Nghi nín hấn. Như sau cơn mưa, cây cối sạch sẽ láng bóng, mặt của Đông Nghi trông rạng rỡ hấn. Nàng nhìn cây sầu đông, những búp hoa như sắp bung nở. Không còn chi giống cảnh cũ nữa, sao mình vẫn còn đau lòng chuyện cũ?

Đông Nghi ngơ ngác hỏi lòng mình, rồi nàng cầm tay bạn:

- Hỏi nó Tỷ Muội nói chuyện chi lạ?
- Chuyện con Trà.
- Hấn mần răng?
- Con Trà chữa hoang.

Đông Nghi trợn mắt, bấu chặt vai bạn:

- Thiệt không?
- Thì nó nghỉ học cả tuần rồi, tụi nó đồn rầm rầm...

Đông Nghi tự dưng mỉm cười. Thôi câu chuyện dành cho thành phố Huế đã ngã sang kẻ khác. Như vậy là Nghi thoát nạn. Nghi đứng dậy vươn vai, nhưng Tỷ Muội kéo bạn ngồi xuống.

- Răng, chừ mi có muốn làm nổ thành phố Huế nữa không?

Đông Nghi nhìn quanh khu vườn, mắt mơ màng:

- Nổ à? Nó chưa nổ thì không trước thì sau nó sẽ nổ, nhưng tao không làm điều đó nữa.

- Nếu nó nổ đi có tiếc không?

- Tao thích Huế cứ như rì mãi.

- Đồ mâu thuẫn.

Đông Nghi hiền lành mỉm cười. Tỷ Muội đứng dậy, kéo tay bạn:

- Đi vô đi, mình về.

- Về mần chi?

- Về học bài chớ. Bà quên tui còn đi học nữa.

- Ủ hỉ.

Đông Nghi thả tay bạn. Nàng đứng thẩn thờ, mình thì hết nữ sinh rồi. Hết nữ sinh thì mần răng làm nổ thành phố? Đông Nghi buồn bã:

- Thôi mi về đi.

- Không đưa tao vô hỉ?

- Thôi Muội về học bài đi.

Tỷ Muội cười và bỏ chạy, Nghi nói:

- Mai rảnh đi đo áo mới với mình nghe. Hứa làm phù dâu thì phải diện nghe.

- Dị ồm.

Tỷ Muội nói xong đã khuất sau những hàng cây. Còn một mình, Đông Nghi đi tới nơi cây sầu đông, nàng dựa vào thân cây mắt nhìn lên ngọn. Qua những cành cây xương xẩu và những tàu lá non mát, bầu trời xanh ngắt với những đám mây trắng nõn hiện ra.

Những đám mây không bay mà đứng sừng, Đông Nghi bỗng thở dài, nàng đưa móng tay cào cào vào thân cây, bóc một mảng vỏ lớn.

Đông Nghi nhớ lại thời còn thơ ấu, nàng hay lấy dao cạo thân cây để sáng ra thấy mù sầu đông chảy ra, đọng thành những hình thù vàng trong xinh xắn.

Đông Nghi đi tới một luống hoa, nàng hái một bông vạn thọ chà nát trong lòng tay. Mùi hoa vạn thọ hăng hắc, ngon ngọt làm Đông Nghi choáng váng. Hoa vạn thọ nhiều nhất là mùa Xuân, mỗi mùa Xuân mới có, và nó mới khoe đầy đủ hương sắc. Như cây sầu đông, mùa đông mới có mưa và có giọt lệ của chàng. Tuấn ơi, chừ anh đang ở đâu? Đang làm gì? Những ngày ở Huế chóng vánh nhưng có đủ kỷ niệm để chàng nuôi nhớ suốt đời

không? Nhưng Nghi, Nghi sẽ nhớ suốt đời. Con gái Huế lẳng mạn lắm, dữ dội lắm, vậy mà thành trì thành kiến vẫn vây chặt được. Năm này qua năm khác, đời này qua đời khác, nếu không mọc cánh bay được một lần thì phải bán năm xương tàn cho sông Hương núi Ngự. Đông Nghi cắn môi, nàng muốn khóc nhưng không thể khóc thêm được nữa. Bây giờ là mùa Xuân, mùa Đông chưa tới để mang những giọt lệ cho nàng. Nghĩ đến Tuấn, tim Đông Nghi đau nhói. Nàng ôm lấy ngực, mắt Đông Nghi hoa lên, rồi bao nhiêu cây cối như vừa quay ngược trước mắt nàng, Đông Nghi cố gượng chạy vào nhà.

Vào tới sân, chân Đông Nghi vấp mạnh, rồi nàng lao đảo muốn té. Đông Nghi lại gượng được, nàng mở bừng mắt, thằng Rọm như vừa ngã té xuống đất và đang lồm cồm ngồi dậy. Hấn nạt:

- Đi mô như bị ma đuổi rứa, khi.

Đông Nghi khựng lại, nhưng rồi thấy dáng điệu của thằng Rọm, Đông Nghi không nín cười được, nàng cười phì. Thằng Rọm lại trợn mắt:

- Cười nữa há. Ô cha, cái con ni cười chi lạ rứa hi?

Đông Nghi đỡ thằng Rọm dậy:

- Xin lỗi nghe.

Rồi nàng mân mê mấy đóa hoa vạn thọ, màu vàng thắm như ánh mặt trời ban mai chao nhẹ trong lòng nàng những nhớ nhung thơ ấu, màu vàng cũng nhắc nhở tấm lòng phụ bạc của nàng. Nghi chẳng phụ Tuấn là gì? Hình ảnh Tuấn chơ vơ giữa sân ga trống, mắt dõi theo chiếc xe cũ kỹ màu đen láng và bước chân chao hực của chàng. Như thế là hết.

Những lá thư ở xa gửi về không bao giờ Đông Nghi được đọc. Thằng Rọm thấy Nghi đang cười bỗng nhiên dăm chiêu, hấn gạt tay Nghi ra khỏi chậu hoa vạn thọ:

- Ê, thả tay ra, gãy hết chừ.

Đông Nghi chụm tay thằng Rọm. Rọm để yên bàn tay đen đui của hấn trong tay Nghi nhìn chăm chăm rồi cười:

- Ni lớn tông ngông rồi, sắp có chồng rồi, cứ làm như con nít con na.

Rồi Rọm chỉ cái bình bằng sứ:

- Mạ đem về bữa mô làm đám cưới đó tề.

Không nghe Đông Nghi nói gì, thằng Rọm ngược nhìn lên, thấy hai giọt lệ đang lăn dài xuống má nàng. Thằng Rọm kêu: Nghi, răng khóc. Đông Nghi đã bỏ chạy vào nhà cánh

cửa đóng lại.

Buổi trưa hôm đó, Đông Nghi không ăn cơm, nàng khóc âm thầm một mình rồi ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy trời đã chiều. Đông Nghi nghe tiếng ông Bồ Đào nói chuyện với thằng Rọm ở nhà ngoài. Lát sau nàng đi ra, ông Bồ Đào nói:

- Mặc áo đi con. Sang bên nớ mạ rồi ba chờ đi thử áo hỉ.

Đông Nghi ngoan ngoãn rửa mặt, thay áo. Buổi tối hôm đó, đi thử áo dài xong, Đông Nghi với mẹ và ông Bồ Đào đi ăn phở ở vườn hoa Nguyễn Hoàng. Nhìn qua bên kia sông, vườn hoa trước trường Đồng Khánh tối om, chỉ thấy lờ mờ vài đọt dừa cao và những cột điện nhấp nháy sáng sát mặt đường. Thấy cảnh cũ, Đông Nghi lại muốn khóc, nhưng nàng cố che bằng nụ cười, nàng hỏi mẹ:

- Đám cưới con mạ có may áo mới không?

Bà Phúc Lợi cười, đưa tay vuốt tóc con gái:

- Có chứ, mạ may áo gấm đẹp lắm.

Rồi bà nhìn ra mặt sông, giọng mơ màng:

- Mặc áo mới chắc hôm đó mạ thấy vui lắm. Lâu lắm mạ không còn biết vui khi mặc áo mới nữa.

Đông Nghi cúi đầu. Khi đưa đám ma người ta cũng mặc áo mới. Khi bà ngoại chết Nghi cũng có áo mới. Trong đời ta còn bao nhiêu áo mới nữa, sá chi cái áo mới ngày cưới.

Đông Nghi lặng lẽ ăn. Ông Bồ Đào ân cần:

- Con thích đi Saigon không, ba cho đi vài ngày trước đám cưới.

Một ánh sáng loé ra trong đầu Nghi. Nhưng rồi tia sáng đó cũng tắt ngấm rất nhanh.

Đông Nghi lắc đầu:

- Con không muốn xa Huế nữa.

Câu nói của Nghi làm cho ông Bồ Đào nhìn bà Phúc Lợi cười đầy ý nghĩa. Nhưng Nghi không nghĩ như họ, nếu lần này được xa Huế không bao giờ nàng còn trở lại nữa. Nghi biết Nghi cũng không còn can đảm dứt bỏ Huế khi không có Tuấn bên cạnh. Căn nhà giam thành kiến ở trong một thành phố đầy thành trì miêng tiếng, khu vườn nhốt tuổi thơ, rồi cây nhãn cây hoàng lan, cây bại hoại. Thôi ngoại ơi, con ở lại đây để hái hoa bại hoại cúng ngoại hỉ?

Nhưng giá đám cưới muộn hơn để mùa hè này Nghi còn được tắm sông với Tỷ Muội, đi biển với Tỷ Muội hay hai đứa đánh thẻ, chơi ô làng bên Đò Cồn bẻ bắp nướng ăn. Thôi,

mơ ước chi nữa, bầu trời con gái đã sụp đổ, tình yêu đã sụp đổ. Mười phương cũng đã hết chín phương, còn một đi lấy chồng.

Đông Nghi nhìn mẹ, nhìn ông Bồ Đào, tại sao hai người không là vợ chồng được. Thành kiến, miệng tiếng đã chia rẽ mẹ, và mẹ lại tiếp tục đổ lên đầu con. Ta ở đây, mai một đẻ con đẻ cái, ta lại tiếp tục giữ trọn cái nề nếp cho cái nhà, cái vườn, ta sẽ thành bà mẹ khát khe như mẹ. Nhưng mẹ tiếp tục sống như rửa mẹ sẽ làm nổ tung thành phố đó. Nếu một mai bà vợ ông Bồ Đào nổi nơi tam bành. Nhưng Đông Nghi yên trí ngay, thành phố này là nơi mang tiếng trong nhà chưa rõ ngoài ngõ đã hay, không lý gì chuyện mẹ và ông Bồ Đào dấu kín mãi được. Nhưng nàng không đủ sức để tìm hiểu chuyện ai nữa, dù kẻ đó là mẹ nàng.

Gió ở bờ sông thổi lên mát rượi, Đông Nghi nhớ lại đêm nào ngồi với Tuấn nơi ghé đá bên kia sông. Tóc nàng bay vào mặt chàng, hơi thở chàng phả ấm bên tai. Đông Nghi bỗng thấy nàng cô đơn, trống vắng như một kẻ đi xa trở về quê cũ vẫn còn nguyên từng ấy cảnh vật, nhưng sự xúc động xưa cũ đã chết mất rồi.

Buổi tối hôm đó, ông Bồ Đào với mẹ lại bày bàn ra ngồi ở góc sân, nơi cây nhãn. Cũng người xưa cảnh cũ, bụi hoa nhài tỏa hương thơm nức. Và bà Phúc Lợi kêu, giọng ngọt ngào:

- Nghi ơi, lấy nước trà ra cho mẹ.

Đông Nghi bung nước trà ra, hương hoa nhài vẫn ngậy ngát và nàng ngần ngợ như kẻ mất hồn: Thì ra có gì thay đổi mô? Có chi mô, Đông Nghi đặt hai tách nước trà xuống bàn, nhưng mẹ không bắt đứng quạt nữa.

Nàng đi vào phòng mở cửa sổ. Song cửa ngăn đã được tháo ra và thay bằng song cửa mới, Đông Nghi không trông thấy gì ở ngoài vườn hết. Nhưng khi nàng đứng yên, tưởng tượng, nàng có cảm tưởng như những giọt nước đang rơi lộp bộp ngoài kia, không biết có phải phía ở cây sầu đông không. Mùa đông qua rồi. Nghi ơi, đợi ta với mùa đông nghe. Bao nhiêu nước mưa sẽ là nước mắt, và ta sẽ khóc với người. Nhưng cũng chả can gì hết, chả chết ai hết. Mùa Xuân cũng sẽ trở lại.

Đông Nghi lục lọi tìm xấp thơ của Tuấn. Nàng để giữa phòng và châm lửa đốt.

Ngọn lửa bùng lên soi rõ khuôn mặt của Đông Nghi với hai mắt mở lớn, khô lệ.

Hết.